

પ્રસ્તાવના.

આ પુસ્તક તૃતીયાર ફરી છપાવી પ્રસિદ્ધ કરવામાં અમારા વિષ્ણો સુતાર જેઠાલાલ ગોવિંદજી તથા સુતાર ગોરધનજીજી ગામ વાડાસીનોરનાજે પોતાના સદ્ગુણના અનુભવની વાણી પ્રસિદ્ધ કરવામાં પરોપકારાર્થે મદદ ફરી છે તેથી તેમનાં નામ આ પુસ્તક સાથે જોડવામાં આવ્યાં છે.

રે. ત્રા. •

आडीषाव्यो रीतछगनलालमगनलालना
शिखाप्रेसभांछपाव्यो.
बेडाएउंजमहापादमांनहरजागणहृदगोविंद
भुरीलालनामउन्नमां

સાંકળિયું

ખાખત	પાનું
૪ તુતો ચેતીલે મુડ ગુમાર	૧
૪ પ્રેમીજન સહુ પ્રીત્યે ચાલો...	૫
૧ તુતો સમજી લે સદગુર...	૭
૧ સુરતી સોહંબ સવામી...	૯
૧૬ ગરખીઆ...	૯
૧ સદગુરની આરતી...	૧૫
૧ જનુનીએ જન્મા તે બલા...	૧૬
૧ કાયાવાડી...	૧૭
૩ વસંતનાં પદ...	૧૮
૧ વસંતનો ખ્યાલ...	૨૨
૧ પંચી કણુ...	૨૩
૧ સુંદર સામળીઆના મહીના	૨૯
૮ પટારાનાં બજન...	૩૫
૪ રાગ વેરાડીનાં બજન ૪...	૪૩
૮ આ સમજોરે સમજો	૪૭
૪ ઘોળ પુરાણુ બ્રહ્મ પરખી લયો	૫૨
૧૨ ઘોળ બરમે ભુલો બજન કરી લો	૫૪
૨ ઘોળ આ ચાલો સહીયર સહુ પ્રીતે	૬૩
૫ ગરખી સંદશાની	૬૫
૧ ઘોળ સમજોર સમજો	૬૯

(૨)

૧	તીથીઓ	૭૦
૫	સમજીલ્યો સખ્દને સાર	૭૧
૧	સાન દોપક	૭૪
૧	કંકા	૯૨
૧	રેવા મનને રેહણીમાં રાખીએ	૯૯
૪	કાગદ અનુભવ લીખતે	૧૦૦
૧	ગરૂ મહીમા	૧૦૩
૨	વસંતના પ્યાલ	૧૦૯
૩	વસંતનાં પદ	૧૧૨
૧	સાન પ્રકાશ	૧૧૬
૧૨	માહારાશની ગરખીઓ	૧૧૮
૧૬	દાણુ લીલાની ગરખીઓ	૧૨૮
૧	શુરતીનો વીહીવા	૧૪૦
૨	પરખાતીઓ	૧૪૩
૧	રાગ ઘોળ...	૧૪૫
૪	ઘોળ—આજ આનંદમાં હસી રહી...	૧૪૫
૧	હાટનું ભજન...	૧૪૯
૨	લાડકડી વહુને...	૧૫૧
૧	સદગરૂ પામરને પાર ઉતારો	૧૫૩
૧	તીથીઓ	૧૫૪
૧	ચરખીડો	૧૫૬
૧	વાર...	૧૫૭
૧	તત્વ તમાકુ...	૧૫૯

મજનાવઠી.

શ્રીગણેશાયનમઃ શ્રીસહગુરુચોનમઃ અથભજનનીઃ ચો-
પડી લિખ્યતે. રાગ ધૌળ તુતો ચેતિલે 'મુંડ
ગુમાર, અવસર આવો નહીં મને ॥ ટેક ॥ પુરાતન યુ
દ્ય પ્રતાપે પાંચો મુનશા દેહ ॥ સુરતા સાધન સાધ-
ન્યોરે ॥ રાખો સહગુર સાથે સ્નેહ અવસઠ ॥ ૧ ॥
સત સંગે સહુ સંચરો તો ટલે ત્રિવિધી તાપ ॥ અજ્ઞા-
ન ઉધેઈ લાગે નહીંરે ॥ રટિયે પુરાણ પ્રહ્લનો જા'ન
અવસઠ ૨ ॥ તુતો ચેતીઠ ॥ સચરાચર વ્યાપિ રહ્યો
રે કિડીકુંજ પર અંગ ॥ આધ્ય મધ્ય અંત્ય અકછેરે ॥
અખંડ અદૈત કરતા ઉમંગ અવસઠ ॥ ૩ ॥ તુતો
ચેતીઠ ॥ વિવેકે વીચારી જોજો ત્રવેણી સંગમ સાર
મહા વાક્યના જ્ઞાનથીરે ॥ સ્વાસો સ્વાસે નામ ઉચ્ચાર
૨ અવસઠ ॥ ૪ ॥ તુતો ચેઠ ॥ પોતામાં પ્રતક્ષ જો-
લે રાખોને વીસ્વાસ પરોક્ષને ઇછે સહીરે તે પ્રાણી થાન
ય નિરાશ અવસઠ ॥ ૫ ॥ તુતો ચેતીઠ ॥ સહગુર મો-

હોટા પ્રતાપે રેવાશંકર ગાય ॥ સોહં સત્યમાનો સહી
રે ॥ તેથી જીવ કીટીને શીવ થાય અવસઃ ॥ ૬ ॥ તુ
તો ચેતી ॥ ૧

તને શમજાવ્યો વારંવાર નફટ સમજ્યો નહીં ॥
ટેક ॥ માયામાં મોહોવાઈ રહ્યો તને હજુ ન આવી
શાંત ॥ પાણુ કાળદંત કરડી રહ્યોરે ॥ તારૂ તારૂણીસુ
લાગ્યું તાંત. નફટ ॥ ૧ ॥ તનેસં ॥ નીરલજ્જ લાજ્યો
નહીં તને હૃદયે હરખ અપાર ॥ મછરમાં મહાલિ ર-
હોરે ॥ તાહારો ઢિક ઢિક છે અવતાર. નફટ સં ॥
૨ ॥ તનેસં ॥ લાંઠીમાં લાજ્યો નહીં તેં નંદ્યા સાધુ
જનના ॥ બોવન ભાંચનિના બોગમરે ॥ તેંતો કાંચ ના
કીધુ ભજન. નફટ સં ॥ ૩ ॥ તને સમં ॥ ભાંડ
ભવેપામાં ભજો તને પલક નહીં પરવાર ॥ સત સંગે
નવ્ય સંચરેરે ॥ તાહારે માથે છે જમનો ભાર. નફટ
॥ ૪ ॥ તનેસં ॥ તાહારો જનુનિ ના રહિ વાંઝણી
તે કીધો ઝાઝો કેર ॥ પાંમર પાપીથીદ અવતરેરે ॥
દીધુ ગરથુલીમાં નહીં ઝેહેર. નફટ ॥ ૫ ॥ તનેસં
થોડામાં ઉપદેશ ઘણો છે સમજી લેજો મર્મ ॥ સ્થા
રૂતાયે નીહાજ્યોરે ॥ સઘજો વ્યાપીક પુરાણ પ્રસાન

ફટ૦ ॥ ૬ ॥ તનેસ૦ ॥ મુજ રંકનો શો આશરો
ગુરૂ મોહોટાનો પરતાપ ॥ રેવો રસમાં હાંણી રહો-
રે ॥ ટલશે તનના ત્રીવીધી તાપ નફટ૦ ॥ ૭ ॥ ત
ને સ૦ ॥

જેને સતસંગનો લાગ્યો રંગ પ્રેમી પુરશ તે ખ-
રા ॥ ટેક ॥ મુક્ત થૈ મર જીવ્યા મહાણે જીવો
વિચારી જન ॥ ઘાટ બિન વસ્તુ એક છે રે ॥ તમે
નીરમલ કરી જીવો મન. પ્રેમી પુર૦ ॥ ૧ ॥ જેને
સત૦ ॥ ત્રિપુટી તજી જીવો તમે તુર્યા પદ પર નાથ
॥ બીજવટ વીલસી રહ્યો રે ॥ એવુ સમજીથી આ-
વે હાથ. પ્રેમી પુરશ૦ ॥ ૨ ॥ જેહેને સ૦ સંસાર
સુખ છે સુખનુ તમે સાચુ માનો નિરધાર ॥ ઈષ્ટ પ-
દારથ મિથ્યા શહિરે ॥ રાખો પુરણ પ્રલસુતાર
પ્રેમી પુરશ તે૦ ॥ ૩ ॥ જેહેનેસ૦ ॥ વેદજેહેને 'વ
રાણુવે તે ઘટઘટ બોલે રામ ॥ કાયરતો કાંપી રહ્યા-
રે ॥ અહિંતો સુરાં પુરાંના સંગ્રામ. પ્રેમી પુરશ૦ જે-
હેને૦ ॥ ૪ ॥ પુરવ પુણ્ય હોય પુરવનું તેથી સમજે
સહુગુરૂ સાંત ॥ સત્ય વડે શોભી રહ્યોરે ॥ જેનુ
ભગવત સાથે ધ્યાન. પ્રેમી પુરશ૦ ॥ જેહેને સત૦

॥ ૫ ॥ રેવા શંકર કર જોડીને કહે છે. તે નીરધાર
 ॥ જ્ઞાન ધ્યાન જાણુ નહિરે ॥ મુજને ગુરુ છ ઉતારો
 ભવ પાર. પ્રેમી પુરશ તેં ॥ જોહેને સતં ॥ ૬ ॥
 ૩ ॥

જે સતગુરુ શબ્દનો સાર સમજ્યા તે ગયા તરી
 ॥ ટેક ॥ વીવેકે વીચારી જોજો જનક સનક સુખ
 દેવ ॥ હરીચંદ્ર અલરક સહીરે ॥ જેની નીગમ ક-
 રે છે શેવ સમજ્યા તે ગયાં ॥ જે સહ ગુરુ ॥ ૧
 ॥ ગારગીને જહભરથ કહીએ અગટ વંક! રૂપી જે-
 હ ॥ પશીષ્ટને વાદમાંક સહીરે ॥ જીવો ભગવત
 ભજનમાં તેહ સમજ્યાં ॥ જે સહગુરુ શબ્દનો જે
 દેવને દનાત્રી કહીએ તુલસી સુંદરી દાસ ॥ કબીરને
 કરાણા કરીરે ॥ જીવો જીવણની પુરી આસ. સમજ્યા
 તેં ॥ જે સહ ગુરુ ॥ ૩ ॥ પ્રિતમને પુરશોતમ
 કહીએ પારાશર વિક્રાત ॥ સુત પુરાણી સમરથ થયા-
 રે ॥ જીવો ચોકસ શંગીની વાત. સમજ્ય
 તેં જે સહગુરુ ૪ વ્યાસને અગટ કહીએ
 અણે ॥ અદત શાંત, માંડવનો મહીમા ઘણો
 રે ॥ જીવો માહારાજ મોતીનું ધ્યાન. સમજ્યા તેં ॥

જે સહગુરુ ॥ ૫ ॥ ગુરુ મોહોટાના પ્રતાપે રેવા શં-
કર ગાય ॥ સત સંગે સહુ સંચરે રે ॥ તેથી જન્મ
મરાણુ નવ્ય થાય. સમજા તે ગયા તરી ॥ જે સહગુ-
રુ શબ્દનો સાર સમજા તે ગયા તરી

રાગ ઘોળ ॥ પ્રેમીજન સહુ પ્રીત્યે ચાલો આજ
અનોપમ આશ્રવ જ્ઞેને ॥ ૧ ॥ અમાડ સુદ પુર્ણિમા
આવી તે મહારા મનમાં લાવી જ્ઞેને ॥ ૨ ॥ સહ
ગુરુનીરે પુજા કરતાં આનંદ અંગે અપારજ્ઞેને ॥ ૩
શ્રદ્ધતા શીદાશન માંહી સહગુરુ બેસાડ જ્ઞેને ॥ ૪ ॥
ચીત ચંદન ચરણે જઈ અરપો તેથી ચીદાનંદ મળશે
જ્ઞેને ॥ ૫ ॥ આનંદની અક્ષત ચડાવો તેથી અવિ
ધા ટળશે જ્ઞેને ॥ ૬ ॥ પ્રેમનાં પુરખે વધાવો તેથી
પાવન થાશે જ્ઞેને ॥ ૭ ॥ અખીલ ગુલાલ અતીશે
આદરથી જો અરપો જ્ઞેને ॥ ૮ ॥ ધ્યાન ધુપધીર
જયો કરજ્યો ધ્યાન ધારણ રાખી જ્ઞેને ॥ ૯ ॥ દી
નતાનો દીપક જો પ્રગટો દુર્લભ દેવ દાખાશેજ્ઞેને ॥
૧૦ ॥ નાંમ નીરંતર નૈવેદ કરીએ નહુ વડેયિ ની
રખી જ્ઞેને ॥ ૧૧ ॥ આદરથી જ આરતી કરીએ
પ્રીતે અનુભવ વાધે જ્ઞેને ॥ ૧૨ ॥ મન મંત્ર પુરખાં

જલી અર્પો સેજે સાધન સાધો જ્ઞેને ॥ ૧૩ ॥
 ગુરૂ મોહોટાની કીપાએ દાસ કહે કરજોડી જ્ઞેને ॥
 ૧૪ ॥ માત હરીના પુન્ય પ્રતાપે રેવે અવીધા તોડી
 જ્ઞેને. ૧૫

દેહ તણું અભીમાન તજીને શદ્ગુરૂ ભજીએ ભા
 વે જ્ઞેને. ૧ વેગે મનમેં હેવા મારો ગુરૂ શબ્દ જ્ઞેને.
 ૨ સુધ્ય શનાતન સોહછે તે અંતરમાં વીરાજે જ્ઞેને.
 ૩ મહા વાક્યના શાંત વડેથી જોત્ય નીરંતર દરસે
 જ્ઞેને. ૪ અંતર ચક્ષુ ઊઘાડી નીરખો પુરણાનંદ પી-
 થુને જ્ઞેને. ૫ તનના તાપ ત્રીવીધી ટળસે ચોરાશીના
 ફરો જ્ઞેને. ૬ તે માટેચેતીને ચાલો આ અવસરછે
 સારો જ્ઞેને. ૭ મોહોંધો મુનશાદેહ ન ખોશો આનં
 દ ઉરમાં ધારો જ્ઞેને. ૮ રંક રેવાશંકર કરજોડી મુખ
 થી કહે છે વાણી જ્ઞેને. ૯

પ્રેમ વડે પ્રાણી વીચારો ભવમાં ભક્તી મોહોટી
 જ્ઞેને. ૧ જનક સનક શીવ શેષ સરીખા ભક્તી ભેદ
 લહેછે જ્ઞેને. ૨ રામ કૃષ્ણ તે ઘરના વાશી આપેહેવું કહે
 છે જ્ઞેને ૩ માટે સત્યનો સંગી કહીએ શચીદાનંદ સ્વા
 મીજ્ઞેને ૪ સચરાચરમાં વ્યાપીક પોતે એક અખંડ

નાંમી જોને. ૫ ઊતમ મનુશાદહી પામ્યો સદગુરુ શ
રણે જાણ્યે જોને. ૬ સાંતના ગંગાજળ માંહી સદગુ
રુ શરણે નાહીયે જોને ૭ હેવું જાણી રેવાશંકર સદગુરુ
ચરણે ઊપાસે જોને. ૮

ધન ભાગ્ય સદગુરુ પામ્યો તે મનના સંસે હરસે
જોને. ૧ અજ્ઞાનનો ઉમેદ શમાવી જીવ ટાલી શીવ કરશે
જોને. ૨ અનુભવ એવું ઊદે જો થાય તો પુર્વ સુકીત
જાગે જોને. ૩ શમજીને જો શમરણ કરસે તો ભવ
નિ બ્રાંતિ ભાગે જોને ॥ ૪ ॥ દલમાં દુધ જો જામા
વે તો દુખની દુગ્ધા જાય જોને ॥ ૫ ॥ મહિ મંથન
મન મારી વલોવો તત્વ તરશે તેજ જોને ॥ ૬ ॥ કા
રજ કારણ નાશ કરેથી ઉગરતો લેહેવાય જોને ॥ ૭ ॥
સંત સમાગમયિ પરખાશે લક્ષ્યે લાહાવો લીજે જોને
॥ ૮ ॥ રેવાશંકરના સ્વામિને તંન વિશે તલાસો જોને

રાગ ધોળ.—તુ તો સમજ લે સદગુરુ શાંત
ચરણાં મૃત પીવાને ॥ ટેક ॥ ભુતકામાં જો તીરથ
મોહોટાં કાશિને જે પ્રયગ ॥ ગયાને ગોમતી સહીરૂ ॥
જીવો જમુતાંતી જ્યાંત્રા થાય ચરણાંમં ॥ ૧ ॥ ગુલ
કીને ગોંદાવરી કહીયે તાંપીનો મહિમાય ॥ સત સંગ

માં સરસ્વતીરે ॥ જુવો નેહમાં નરમદા થાય ચરણાં
 મં ૨ ॥ કાવેરી કલ્યાણ કારી વૈતરણી વૈરાગ્ય ॥ સાર
 માં સરજ્યુ સહીરે ॥ જુવો સાગર નાહાવાને જાય
 ચરણાં ॥ ૩ ॥ તીરથ જે જડમેઠ કહીયે નાહે પા
 વન થાય ॥ વેદ શાસ્ત્ર હેવું કહેરે ॥ જ્યું પ્રભુકૃપા
 મુકાય ચરણાં ૦ ॥ ૪ ॥ પ્રતદયમાં પુરાણ કહે છે શા
 સ્ત્રમાં છે સાખ્ય ॥ સહગરૂ શરણુ સહીરે ॥ અસરો
 તીરથનાં છે વાસ ચરણાં ૦ ॥ ૫ ॥ ચરણાં મૃત સદગુરુ
 નુ લેવા હિમતથી જરે હાય ॥ ત્રીપિઢી તોપ તનના
 ટળેરે ॥ જુવો જનમ મરણ મટી જાય ચરણાં ૦ ॥
 ૬ ॥ સનકાદીક રૂષિયે પીધુ પ્રહ્લા વીસ્તુ મહેરા ॥ મુ
 ત પુરાણી સમરથ થયારે ॥ થાય મુક્ત અવીધાનો ના
 શ ચરણા ૦ ॥ ૭ ॥ હેવું જાણી સરવે પ્રાણો શેવો સ
 હ ગુરૂ નાથ ॥ મનને મરદન કરીરે ॥ રાખે સહ ગુ
 રુનુ ખાંતુ હાય ચરણાં ૦ ॥ ૮ ॥ સહગુરૂ મોહોટા પ્ર
 તાપે રેવાશંકર ગાય ॥ જ્ઞાન ગંગા નીરમળ સહીરે ॥
 તેથી જીવ ફીટોને શીવ થાય ચરણાં ૦ ॥ ૯ ॥

રાગ ધોળ સુરતી શોહં સ્વામી શોધવા ચાલી,
 વેગે પહોચી છે ઈંડાની પાસ સમજ જુવો સાહેલી.

૧૧ ટેક ૧૧ તુતો સમરાણુ કર ચીદા નંદનું, તેથી તાહા
 ૩ પડે ઠેકાણું, સમજી ૧ તમે વેદ વચન સાચુ માં-
 નો, ભજન કરી બચ છે કાંનો. સમજી ૨ તજ
 બુવો ત્રિપુટી તતખર થઈ, માહાલો મુન્ય શીખરાર
 જઈ સમજી ૩ ચતુર દક્ષ પાટ દક્ષ દશ દક્ષ લહી
 ચે. દાદશ શોડશ દેદક્ષ રહીએ. સમજી ૪ શિશ
 મધ્યે સહસ્ત્રદક્ષ પેજો, જલ હર જોત્યા પુરાણ પ્રજ્ઞ
 દેજો. સમજી ૫ સુરતી મત્રી માંહી રસ બસ થઈ,
 હચ્ચનથ નાદમાં પોતે જોવાઈ સમજી ૬ કુકર્મ ત
 જી સત્યમાં ચાલો; વાચ્યા અર્થ મુકી લક્ષ ઝાહાલો.
 ૭ સતસંગ કરી અનુભવી શેવો, ટલશે ચોરાશી મ
 લશે મેવો. સમજી ૮ રેવાશંકર અનુભવથી હર-
 જો. જઈ તુરીયા પદ પર નીરજો સમજી ૯

રાગ ગરબા પાતલીઆ પાલવડો મુકો તમને ઝા
 ઝુ શું કહીએ. ૧ માટ ભરથું મહી માહાર ઢલસે. રા
 જ્ય તમારે નવ રહીએ. ૨ નડાના છે પાણુ નખરાં
 મોહોટાં પ્રેમે પુરસોતમ સહીચે. ૩ લોક ઠગારા
 આલ ચડાવે, મહી વેચવા મથુરાં જઈએ. ૪ રવા
 સંકરનો રવામીતે સોહાગી વશીઓ હૈયે. ૫

મહીયારી મનમાં સમજીને દાંણુ ગણી આપો હાથે
 ॥ ૧ ॥ તાર પછી જાવા દેઉ તમને નહિનો. ઝઘડો
 તમ સાથે ॥ ૨ ॥ શાંણુ થઈને શુ સમજાવો નહિ
 છોકુ આંણિ ટાંણિ ॥ રાત્રીમાં રાંમા જાતાંતાં આજ
 બેઠો વાતે વાંહાંણિ ॥ ૪ ॥ વિનતા વાયદો કીધો પણ
 ખેતરિ ગયાં મુજને ॥ ૫ ॥ રેવાશંકરનો સ્વામિ છે ર-
 શિયો છોડે નહિ તુજને ॥ ૬ ॥

॥ ૨ ॥ વિવેક વિચારિ જુવો વીઠલજી વાતો
 થાશે ॥ ૧ ॥ સોહંગ સ્વામીશાંને સમજો લોકોમાં
 લાજો જાશે ॥ ૨ ॥ મુરખ માહારા ઘરનો સ્વામ
 તમ સાથે રાડયો કરશે ॥ ૩ ॥ સાસુ તો ધુતારી
 માહારી, નણદિ હેરાં તે હરસે. ૪ જાવા દો કાંતુડા
 મુજને વિચારી વાતો કરિયે. ૫ હમે તો રેવાશંકર
 ના સ્વામીને શરણે રહીયે. ॥ ૬ ॥

મહીયારી વીચારી બોલો મુખથી હેવુ નબ્ય
 કહીએ. ૧ દાંણુના દોકડા લેવા પડશે તાર પછી
 વાતો કરીયે. ૨ રીતે રાંમા નહી આપોતો, ગો-
 રમકુ લઈશુ હાથે. ૩ દાંણુનું દેવુ ઝામુ છે, ચાત્રો
 માહારી તે સાથે. ૪ હેત વડે હુતો નવ બોલુ, ત્યમ

ત્યમ વાર કરો ઝાઝી. ૫ શોહાગી રેવાશંકરના,
સ્વામીછે તમથી રાજી. ૥ ૬ ॥

શાંમલિયા સમજીને રહે જો, નથી મળી માહારા સર
ખી. ૧ ગોરસકુ છે લાખ ટકાનું, શું જાવછો મનમાં હર
ખી, ૨ વનમાં જઈને વાંસ વગાડો, પેટ ભરો ગાયોચારી.
૩ પરનારીને આજ ન કરીએ, શિખાંમણ માંને મા-
હારી. ૪ આજ તો ઠમકો દઉ મોહન બુદ્ધી લાવો
કાંઈ સારિ. ૫ રેવા સંકરના શામીને હુતો જાતુ બ.
લીઆરી. ૬

૥ ૫ ॥ જોરમા બુકીર્યાં, માટે હીમાતી દિશો
ભારે ૧ તે માટે દાંડુમાં રાખ્યા, કોણ ચડે તાહા-
રી વારે ૨ કવને વચને રાહાડ્ય વધારી વિનતા
જો જો વિચારી ૩ કુલવંતાં દીશોછો નારી, હુડી
શકરો માહારી ૪ ચતુરા ચોતમાં સમજી લ્યો, વા-
ચારી જુવો જાગી. ૫ રેવાશંકરના સ્વામીથી ભાતી
બ્રાંતી તે ભાગી. ૬

જીવણજી જયુકતે જઈ જુવો જોર વડે તો નવ
જીતો ॥ ૧ ॥ પરનારી પોતાની જાણો એ તો અવ-
રીતો ॥ ૨ ॥ સાંનમાં ગોરધારી ગાંડા મુકીદા

માહારો છેડો ॥ ૩ ॥ નહ વડે નમિ ચાલુછુ ત્યમ
ત્યમ માહારો હ્યોછો કેડો ॥ ૪ ॥ હિંદમાંડું રોસ ધ-
ર તો વાન થરો હયાણાં કેરી ॥ ૫ ॥ રેવા સંકરના
સ્વામીની સજે હુ જોવા જોવી ॥ ૬ ॥

॥ ૭ ॥ મહીયારી વીચારી જુવો, જોર વડે મેં
હં તો રોળ્યો. ૧ કંસ હીમાતી હૂતો પાણુ, હીંચણથી
મેંતો દોટ્યો. ૨ ગંડા પાણમાં ગરવ ન કીજે. મન
માં જો જો વીચારી. ૩ છાક વડે જ છાશ વેચે છે.
તેહને સમજાણુ નહીં સરી. ૪ વીનતા વાતે વાક
કરો છો, મટકી લઈશુ હિતારી. ૫ રે ॥ સંકરના સ્વા-
મી છે, બલીઓ જાશે તો હારી. ૬

॥ ૮ ॥ મોહનજી મોહિતમમાં મહાલો, શુ જાતજો
મનમાં કુસી. ૧ મિત્યે વાહાલા મિત્ય ન જાણી,
ગોળ વિના મોળી થુસી. ૨ જોર ન કરશે છેલ છમી
લા, મુજથી જાણો તે હારી. ૩ ગીરધારી ગોઠવાણી
કરજ્યો, શીર શઠે મટકી માહરી. ૪ સમજીને જોલો
ત્રીજ વાલા, હજી હુતો સાંખી રહુછુ. ૫ રેવા સંક-
રના સ્વામીને, સંજે લેધ ઘેરે જઈછુ. ૬

૧૯ ॥ મહિયારી મનમાં માંહણિં છો, ઘેર જમે
મનકુ માંન્યે. ૧ આઘરીયાંમાં ઉછરીયાં તે, નવ સમ-
ન્ને રૂડી શાંને ૨ આડા ખોલી અખળા તુ છે, જત્ય
તમારી મેં જાણી. ૩ ભાન પીના ભાંચની તુ છે,
મેં જત્યાં તમને નાંણી. ૪ પ્રેમે પાણુંથે ના નાંખો
કોમલ કાય અભડાય માહારી. ૫ રેવાશંકરના સ્વામી-
ને, ગજ નથો હવે તાહારી. ૬

૧૦ ॥ મોહનજી ગજ મેહેલા છો, મલસે બી-
જી કોઈ નારી. ૧ ચતુરા હુતો નવ ચુક, મનમાં
જે જે વીચારી. ૨ ભટકયા છો ભરપાસ માંહી, તે
અક્કલ લાવે કાંહાંની. ૩ કહીને કેહેવડાંચું મોહન,
તેહેમાં લજ્યા તે શાંની. ૪ પોતાને હાથે હલકા છો
મનમાં સમન્ને ગીરધારી. ૫ રેવાશંકરના સ્વામીના,
સંગે હું રાધે પ્યારી. ૬

૧૧ ॥ મહિયારી ગજ ગુલામી, કરનેડી કર-
શો માહારી. ૧ વીચારી વાંણી વીસતારો, પસ્તાશો
અખલા પ્યારી. ૨ આળસમાં અલખેલી નારી, સુ સ-
મજવુ હુ દાહાડી, ૩ જોઈ જત આહીરડાં કેરી,
વણ સમને ઊમર કાંહાડી. ૪ ચેતીને ચતુરાં શાલો

હુ તમને શું કહું મુખે. ૫ રેવાશંકરના સ્વામી છે, ચ-
તુર શીરોમણ તે સુખે, ૬

॥ ૧૨ ॥ આનંદમાં અલબેલા પ્યારા, વિચ્છા-
રો બોલો વાણી, મથુરામાં મહાબોલો પાણ, હૈ કાણે
કીધા દાંગી. ૨ લાંઠઈમાં લાગ્ને નહી મોહન, દાંગમાં
રાખ્યા નારી. ૩ શાંમલીઆ સમશામાં સમજે, શી-
ખાંમણ દઉછુ સારી, ૪ આજ પછી હેવુ ના કેહેશે
હુ માહારા મનમાં રાખું ૫ રેવાસંકરના સ્વામીની,
સાથે રશ તે હુ જાણુ. ૬

॥ ૧૩ ॥ મહીયારો મનમાં વીચારો. ખરી વાતે
ખાંપણ શાનું. ૧ ટેકમાં રહાંછો રાંમા, તે મેહિતો લ
ખીયું પાંનું. ૨ અલબેલી મનમાં મહાલો છો, તે મા-
હારી નજરે ન્યાલું, રીત્ય વડે હુ તો જે બોલેલાં ખી
ત વડે તે તો પાલુ. ૪ મહીયારી પ્રિતે બોલો છો,
મનથી તે કાંઈ બીચારો. ૫ રેવાશંકરના સ્વામી છે,
શોહાગી સુંદીર સારો. ૬

॥ ૧૪ ॥ છોગાળા છો છેલ છખીલા, હમને આ
શા તમારી. ૧ જન્મો જન્મની છુ નારી, મનમાં ને
ને વીચારી. ૨ હુ માગ હૈયામાં હરખું, મેહિડે ન

થી કહેવાતું, ૩ મર્મ વડે મોહનજી બોલો, તે તો નથી
સહેવાતું ૪ અવગુણમાં અપરાધી હું છું, પડીઆ વાં
ક ઘણો માહારો. ૫ રેવાસંકરના સ્વામીજી, મુજને ભ-
વથી ઉગારો. ૬

॥ ૧૬, ॥ અલખેલી જે નામ કહુછું, તે રટજે રી
ત્યે મુખે. ૧ હું મારૂં હરદયી તજજે, ભવ સાગર ત
રશેા મુખે. ૨ આજ થકી મેં માહારા મનમાં, અગ
નાંનની માયા તોડી. ૩ સદગુરૂ મોહોટા પ્રતાપે, દા-
સ કહેછે કરજેડી. ૪ પ્રેમી જ્યન કોઇ પુરા હો તે, પુ
રાણુ ખંડનો રસ ચાખો. ૫ રેવાસંકર હેવું કહે છે,
શદગુરૂ શરણે રાખો. ૬

અથ સદગુરૂની આરતી લીખ્ય તે. જે સદગુરૂ મહા
રાજ જે સદગુરૂ મહારાજ. અનેક પતીત, ઉધારણ
અનેક પતીત ઉધારણ. ભક્તના પ્રતીપાલ જે સદગુરૂ મ-
હારાજ. ૧ ટેકંત્રીગુણાતી તતસ્વરૂપ સચ્ચીદાનંદ સચ્ચી
દાનંદ તેજો મયપર ખસ તેજો મં આનંદ સ્કંદ જે
સદગુરૂ મહારાજ, જે સદગુરૂં ૨ સદગુરૂ સ્વામીપર
ઉપગારી ઉપદેશ આણી. ઉપદેં ત્રીવીધી તાપ ની-
સારી, ત્રીવીધં છવ દશા ટાલી જે સદગુરૂ મહારાજ.

જે જે સદગુરૂ મહારાજ. જે જે સદગુરૂં ૩ સ્વપશાગર
 માં તાણાયા છું તાંહાં કુરાણા દ્રષ્ટે જોયું તમે ત્યાંહાં
 પરમ દયાલ કૃપાથી ભવ બંધન પોયું જે સદગુરૂ મહા
 રાજ, જે સદગુરૂ મહારાજ જે સં ૪ રીધી સીધી બા
 સીતમારીતે ઊભી છે જોડી હાથ તે ઊભી છે જોડી
 હાથ, તમ ઇછાથી કાંમ કરેછે, અંતમ આજ્ઞાથી કાંમ
 કરે છે હેવુ નીગમ કહે છે નાથજે સદગુરૂં ૫ અધ-
 મ અપરાધી છવને કુક્રમ થકી વારયા, તમે પાપ થકી વા
 રયા. મહા વાયકનુ જ્ઞાન બતાવીં મહાવાં અનંતકુ
 બેલા તારયા જે સદગુરૂં ૬ હવે કરજોડીને દાસ કહે
 દીન ઉપર જીવો નયણે. તમે દીં કરણી હુમારી મા
 રૂ કરીને. કરણીં રાખી દ્યો શરણે જે સદગુરૂ મ
 હારાજ, જે સદગુરૂ. જે સદગુરૂં ૭ સદગુરૂ નાથની
 આરતી જે કોઈ ગાસે, ભાવ થકીં કહે રવાણકર તે
 હંશ અંશીમાં મળસે, જે સદગુરૂ મહારાજ. જે શદ્ધ
 ગુરૂં ૮

અથ ભજન લીખ્યતે. એ જનુનીચે જન્મા તે ભ
 લા, દેહ નીરખ્યુ જ્યેણે તત્ત્વનુ નુર; અન્ય પદારથ
 નવ્ય લહે, દેખે સંઘળે પ્રભ ભરપુર જનુનીએ જ-

નમા તે ભક્ષા. ૧ આ જોણે લક્ષ કર્યો માહા વાન
 કારો, ચીતમાં રાખી મર્મ, ગુરુ શબ્દનો દીપક કરી, ખો
 દ્યા પુરાણ શ્રેષ્ઠ જનુની. ૨ આ ત્રીપુટી તણ તતખર
 થયા, બ્રાંત્ય સઘજીરે ભાગે; તુરીયા પદ ઉપર જુ
 ન્યા, અનકુધ વાજાં તાંહાં વાગે જનુનીએ. ૩ આ
 જોણે ખાદ્યા ભીતર સરખો ગણ્યો, સઘજે સુન્યગો
 જાર; નાથ વીના સુનો નથી, ખાલી ડામ લગાર.
 જનુની. ૪ આ રેગશંકરને કીપા થઈ. મોઢા ગુરુ
 નો પ્રતાપ; અનુભવ અર્ક ઉદ્ભવ્યો, ટાલ્યા ત્રીવીધી
 તાપ. જનુનીએ જનમ્યા તે ભક્ષા.

અથ કાયા વાડી લીખ્યતે ॥ આ મનરે મા-
 જીએ વીચારયું, કર વિવેકે વાડી; ચીત અંખો મોરુ
 શહી, ખીલે દાહાડીરે દાહાડી. મનરે માળીચે વીચા-
 રીયું. ટેક આ વીચાર વડે વેલ નીપણ, કરણી કર
 ણ કુશંમ; દીનતા દાંત દાડમ શહી, ગુણ ગુલાબમુ
 સંમ મનરે. માં ૧ આક બુધ્ધીકાદવ કાહાડો કોઠ
 થી, સુબુધ ખાતર નંખાવો; અજાંન બિઘેઈ લાગે ન
 હી, સમણ લેખ્યો સહલાહવો. મનરે. માં ૨ આ

સત સંગ શ્રીકૃષ્ણ રોપીએ, આંખો અનુભવ માંડી,
 પ્રેમ વરે પાંગૂ સેવિએ. સત્યે શોભે તાંડી, મનરે
 માં ૭ આ જીવંતનાં જીવંતારે કાપજ્યા; કુસંગ કં
 થાર કાહાડો, વેગે કરી પાંગ ચોરને, મારો ગુરુ સ-
 જદનો આહો. મનરે માં ૪ આ રેવાશંકર કહે કર
 જોડી, પાળો વેદનો વ્રમ; સંત શેવા પ્રજ્ઞે મહી,
 ગાંજ્યો પુરાણ પ્રભ ૪ મનરે માળિએ વીચાર્યુ.

રાગ વશંત પદ હો મોહન માહાલેરે મોહન
 માલે, હો માહાલે મથુરામાંહ, વસંતમારે વિવેકથી મો
 હન માહાલે. ટેક હારે વાહાલા સહુરે સાહેલીને બી-
 સરયા, કાંમ વાધ્યો હો કાંમ વાધ્યો હો વાધ્યો ક
 બજ્યા સંગ વસંતમારે, હો મોહન માં ૧ હારે વ
 હાલા વાટય જોઇ વીનતા રહી, રંગ રમવા; હો ર
 ગર ૦ હો આવો જોકુલ ગાંમ વસંતમારે. ૨ હારે વા
 હાલા વીજોગે વીચાડું હુ રાધીકા, રંગ રશીયા; હો રં
 ગ ૦ હો વશીયા અંગમાંહ વસંત ૦ ૩ હો મોહ ૦ હારે
 વાહાલા રેવાશંકરનો સ્વામી મળે પુરવ પ્રીત્યે. હો
 પુરવ પ્રી ૦ હો હોળી ખેલો દયાળ વસંતમાં ૦ ૪ હો
 મોહન ૦

હો રંગ ઊડેરે રંગ ઊડે ॥ હો ઉડે પ્રેમ પતંગ ૧
 રાણાગીયારે વસંતમાં રંગ ઊડે ॥ ટેક ॥ હારે વહા
 લા કેસર યાગીને ઊંભી રહી વિજય વીનતા, હો વી
 જય વીનતારે ૦ હો ઊંલટ અંગે ન માય વરાણાગિ
 આરે. વસંત ૧ હો રંગ ઊડેરે રંગ ૦ હો ઉડે પ્રેમ ૦
 હારે વહાલે સરવે સાહેલીને શાંતમાં સમજાવી, હો સ
 મજા ૦ હો લીધુ જ્ઞાન ગુલાલ વરાણાગિયારે. ૨ હો
 રંગ ઊડેરે રંગ ૦ હો ઉડે પ્રેમ હારે વહાલે આનંદ અ
 ખીલ ઊડાડીયું મન માન્યું. હો મનમાં ૦ હો પુરાણ
 અથ સાથ વરાણા ૦ ૩ હો રંગ ઉડે હો ઊડે પ્રેમ હારે
 વહાલે અનુભવ અંતરનારે છાંટણાં છાંટયાં અંગે.
 હો છાંટયાં અંગેરે ૦ હો ભીઆ ચીતના તે ચીર વ
 રાણાગીયારે. વસંત ૦ ૪ હો રંગ ઉડે હો ઊડે પ્રેમ હારે
 વહાલે મહા વાક્ય કેરો મંત્ર કહ્યો કાંતમાંડી. હો
 કાંતમાં ૦ હો બેઘો રૂઢીયાની માંડ વરાણાગી ૦ ૫ હો
 રંગ ઊડેરે ૦ હો ઊડે પ્રેમ હારે વહાલે કુરાણા કરીને
 રે કંઠમાં હાર નાખ્યો, હો હાર નાં ૦ હો સોલ્યા શ
 થ્યની શયુગાર, વરાણા ૦ ૬ હો રંગ ઊડે ૦ હો ઊડે

પ્રેં હરિ વહાલે ખરદ ખાંનાનુરે પાળીને બાંહે જા-
 લ્યાં, હો બાંહે જાં તો તારયા ભવશાગર પાર વર
 યુગીં ૭ હો રંગ ઉડેં હો ઉડે પ્રેં હરિ વહાલે પુ
 રવ સમંદ સંભાળીને સાદ્ય કીધી, હો સાદ્ય કીધીં
 હો તારયા નર ને નાર. વરણાં ૮ હો રંગ ઉડે હો
 ઉડે પ્રેં હરિ વહાલા રેવાશંકરને ગુરૂ મલ્યા મોહો
 ટા ખીલ્યે, હો મોટા ખીં હો ટલ્યા તનના તે તાપ વ
 રણાગીયારે. હો રંગ ઉડેં હો ઉડે પ્રેં

હો હોળી રમીચેરે હોળી રમીચે. હો રમીચે સત
 શંગ શાય, સુધ શમઝણુનરિ શાંતમાં હોળી રમીચે.
 ટેક હરિ વહાલા છેલ છખીલેરે છાંટણાં છાંટયાં અંગે,
 હો છાંટયાં અંગેં હો છાંટયાં નવરંગ ચીર, સુધ શમ
 ઝણુનરિ. ૧ હો હોલી ૨ ૦ હો રમીચે સત સંગં હાં
 રે વહાલે વીનાદ કરીને વીનતા વશ કીધી, હો વશ
 કીધીં હો મારયાં મોહનાં તે બાણુ સુધ શમઝણુ
 ૨ હો હોળી રમીચેરે હોં હો રમીચેરે સત સંગં હાં
 રે વહાલે કેસર કરતુરીને કેસુડાં આગાલ્યાં. આગા
 લ્યારેં હો રંગે રોળી તે નારય સુધ સમઝણુ ૩ હો

હોળી રમીયેરેં હો રમીએ સત સંગં હરિ વહાલે
 જાન ગંગાનારે નીરમાં રંગ ઘેળ્યોં ગુણ ગુલાલમાં
 હ મુખ્ય સમજણું ૦ ૪ હોલી રમીયેરેં હો રમીએ સતસંગ
 હરિ વાહાલે અખલાનેં અખીલ અલખેલડે ઉર નાં
 ખ્યુ; હો ઉર નાંખ્યુરે. હો આદર અજવાળુ માંહ.
 સુધ્ય સમજં ૦ ૫ હો હોલિ રમીયેરે, હો રમીએ સત
 સંગ; હરિ વાહાલે પ્રેમ પટકુલ, [અપારિચે વાણ સા
 હ્યં; હો વાણ સાહ્યારે. હોડ્યાં દક્ષણિના ચીર.
 સુધ્ય સમજણું ૦ ૬ હો હોલિરં હો રમીએ સતસં
 હરિ વાહાલે આનંદ આંખડલિ ઉઘાડિનેં સાંમુ
 નેયું; હો સાંહાંમુ નેયુ, હો સુરતા સાધન. સમય સુ
 ધ્ય સમજણું ૦ ૭ હો હોળિ રમીયેરે, હો રમીએ સ
 તસંગ; હરિ વાહાલે પતંગ પરાનિરે પાર્યથી શોધી
 આંણ્યો, હો શોધી આંણ્યારે, હો રાખ્યાં શણે
 સનમાંન. સુધ્ય સમજનિં ૦ ૮ હો હોળી રમીયેરે, હો
 રમીએ સતસંગ; હરિ વાહાલા રેવાશંકરનો સ્વામિ,
 મળ્યો સોહાગી; હો સોહાગીરે સોહાગી, હો હરખે
 અનુલવમાહ; સુધ્ય સમજણુંનીરે શાનમાં, હોળિ ર

મિચે; હોળિ રમિચેરે, હો રગિચે સતસંગ; સાથ્ય સુ
ધ્ય સમજણનિરે શાનમાં હોળી રમિચેં ૯

વસંતનોખ્યાલ, હાં તમને સમજાવું હું કરજોડિ; છમિ
હારે લાલજી, ટેક વિવેકે વિચારોરે; રશિક વર સ્વા
મી, દુનિઆમાં લાજ રાખો માહારી; તમને સમ
જાવું. હાં તમને સં ૧ રીત્યે પ્રીત્યે રંગભરોરે,
અંગ રશિયા; મોહન મારો પિચકારી, ભિજશે ચુ
દડિ તમને. સમ. હાં તમને સં ૨ કેસર રંગમાં રસી
ક વર રોળી, જાવા દોને ઘેર વાટય જીવે માહારિ;
તમને. સ. હાં તમને સં ૩ સાગુગાર સોલ સજ્યા તે
અંગભારી, પિયુ આવો તમ સાથે રમીચે હો
જિ; તમને સમજા. હાં ૪ છમિલાજી તતખર થ
ધનેં નિહાલુ, ઘેહેરિ રંગ પતંગ; ગુલાલ ઘેર ત
મને. સ. હાં તમને સમજાં ૫ કાંતવર ખેલો, આ
જ ખેલવું સાંમળીયા; હારિ જાશે મુજથી ઘુઘટ
તાણું, તમને સમજાવું. હાં તમને સમજાં ૬ પાવન
કરીને પતિતને ઉધારયાં, રેવાશંકરના સ્વામિને ઘ
ટમાં ન્યાણું; તમને સમજાવું; હાં તમને સમજાવું હું કર

નેડિ. છબિસારે લાગ્ન ૭

અથ પંચીકર્ણુ ત્રિજ્યતો રાગ ઘોળ સજ્યન સમ
 ઝિ બુવો પંચીકર્ણુ સંસે સહ દુર થાશે ટેક ચઘતન્ય
 નાચેક દશ માંહો કહીયે માયાસાર, સો માયા ત્રીગુણભઈ
 સામ્યતારે ચઘતનજિવ કર્મ કેવાર સંસે શઉ દુર થાશે જુર
 શિશ પ્રશ્ન ખુછે ગુરુ દેવને તમે દિન તણા પ્રતીપાલ
 ઇશ્વર દહ સ્થુત સુક્ષ્મ સહીરે વિધિવત ભાગ ત્યાગનો
 તાલ સંસે સહુ, ૨ દયા કરી ગુરુ દેવ બોલ્યા સાંભળ
 શીશ નિરધાર પુછ્યાનો ઊત્તર કહુરે સઘળાં તત્વ ત
 ણો વિસ્તાર સંશે ૩ અવ્યાકત સુત્રાત્મા કહીયે ત્રિ
 જ્ઞે દહ વધરાટ ત્રણ અભિમાની હેના સહીરે અવ્યા
 કતનો ઇશ્વર ઠાઠ સંસે ૪ સુત્રાત્માનો હિરણ ગર્ભવિ
 શ્વાનર વધરાટ એ અભીમાની કહ્યારે કહુ ઇશ્વર અ
 વસ્તાનો ઘટ સંશે ૫ ઉત્પત્તીને સ્થિતી કહીયે ત્રી
 જિ પ્રત્તે જ્યેક સાંભળો ઉત્પત્તી છવનીરે કહુ સ્થુત
 ચોવીસનુ એહિ સંસે ૬ શબ્દ સપરશ રૂપને રસ ગંધ
 કહુ નિરવાણ્ય, એ વીશય ભુત તમોથી થયારે પ્રથવી
 અપતેજ આકાશ વાયુ જાણ્ય સંશે ૭ દશ ઇદ્રિ

રક્તથી પ્રગટી સાંભળ જે વીસ્તાર આત્ર ત્વક ચક્ષુ
 સહીરે રસના ગ્રાણ જાનિદિ સાર સંશે ૮ વાક પાં
 છીને પાદ કહીયે ઉપરત ગુદાજ્યેહ કર્મેદ્રિ પાંચે કહી
 રે સત્વ ગુણનાં અંતઃસકલ્યે હ સંશે ૯ મન છુદિ
 ને રીત કહીયે અહંકાર જે આર, પચીપમી માય
 સહીરે; આત્મા છવીસરે નીરધાર સંશે ૧૦ મુદ્ર
 ની રચના કેહુહ સાંભળજે તુ વીર, પંચરાત્ર છંદ્રી
 સહીરે; પંચ કર્મેદ્રી જાણી ધીર સંશે ૧૧ પ્રાણ
 પાંત સાંમાંત કહીયે ઉદાંતને જે વ્યાંત એ પાંચ રાંત
 ગુણથી થયરે, મન છુદીએ સત્તરનુબ્યાંત સંશે ૧૨
 ત્રીજે દહ જે કારણ કહીયે, વાસના-હદામાં લાંત,
 શશે પતી જાણી સહીરે; માહા કારણ બોલેછે તે આ
 હાંત સંશે ૧૩ હીન વચન થઈ શીસ્ય બોલ્યો સ
 રણે રાખ્યો નાથ, વીધીવત ત્રીપુટી કહોરે; હર્ષ ધરી
 મુકો શીર હાથ સંશે ૧૪. બગ્રત મુખ શશે પતી
 છે એ જીવ અવસ્તા જાણ્ય, કર્તા ક્રીયાને કર્મેજેરે જે
 વ્રતીઓછે નીરવાણ સંશે ૧૫ કર્તા વ્રતી-હૃદયમાં જા
 ણી ક્રીયા નેત્રે સાર, કર્મ પદારથપર સહીરે; એ વ્રતિ

અર્થતન્ય નીરધાર સંશે૦ ૧૬. પ્રમાતા કર્તા વરતીમાં
 પ્રમાણ ક્રીયા નાન્ય, પ્રમીતી કર્મનાં સહીરે; જ્ઞાતા જ્ઞા
 નને નેનુતાંન સંશે૦ ૧૭ એ ત્રણ અર્થતન નાંમ તે
 દ શમઝી લેજ્યો અંમ, ધ્યાતા જિવ ધ્યાન કરતુ અ
 હીરે; એ ઇશ્વરનો છે ધર્મ સંશે૦ ૧૮ ભોક્તા છવને ભા
 જ્ય પદારથ ભોગ કરવો જહુ, બોધક છે ગુરુ શાસ્ત્રનો;
 બોધ કરવો બોધ શીથ તેહ સંશે૦ ૧૯ જાગ્રતનો ને.
 વિશ્વામી માંની તથ જસ સપ્ને જાણ્ય. પ્રાણ શરો પતી
 માં રહોરે; ત્રણ અર્થતન ભીખાનો તાંણ્ય સંશે૦ ૨૦
 ક્રીયમાણ જે જન્મ ધરીને કર્મ કરી લે સાર, સંચીત
 મુક્તિ પુઠે અપકવ છે રે; પ્રાણને ગુપ્ત હુપ્ત જન્મે તી
 રધાર સંશે૦ ૨૧. જાગ્રત અવસ્તા નેત્ર વાસો સ્થુપ
 ભોગ સંજેગ, ક્રીયા વરતી વીસ્વ અર્ધાન શહીરે, વીચા
 નર ઇશ્વર ફળ સત્વ ભોગ સંશે૦ ૨૨ સ્વપ્ન અવસ્તા
 કંઠ વાસો સુક્ષ્મ ભોગમય જાણ, તથ જસ અર્થતન્ય
 હીરાણુ ગભીરે; ઇશ્વર ફળ દાતારજે ગુપ્ત તાંણ્ય સં
 શે૦ ૨૩ સસોપતીમાં -હૃદયે વાસો આનંદભોગ નીરધાર
 પ્રાણ અર્થતન્ય સુત્રાત્મા શહીરે ફળદાતા ઇશ્વર તમો સા

૨૧ સંસેન. ૨૪ અધ્યાત્મ અધીભુત કહીચે અધી દ્ધવ
 છે આપ; એ ત્રીવીધી તાંપ જાણો સહીરે, વેદાંત શ
 મજેથી રહેશે માપ શંશે૦ ૨૫ ગ્રેતા ઇદ્રી શબ્દ
 વીસે દીગ દેવ કહેવાય, ત્વકઇદ્રીસપરશવીસેરે, વાયુ
 દેવતાહેનો થાય શંસે૦ ૨૬ નેત્ર ઇદ્રીરૂપ વીસે
 સુર્યદેવ નીરધાર, રસ ઇદ્રી રશમાં સહીરે, વરૂણ દે
 વતાનો છે શાર શંસે૦ ૨૭ ધ્રાણુ ઇદ્રી ગંધ વીસે
 દેવ અસ્વતી કુમાર, જ્ઞાનેદ્રી પાંચે સહીરે; સમજે શં
 શે ન રહે લગાર શંશે૦ ૨૮ વાકઇદ્રીવક્તવ્ય વી
 શે અગતી દેવતા થાય; પાયણુ ઇદ્રી ગ્રહણુ વીશી
 ઇદ્રદેવ હેનો કહેવાય શંશે૦ ૨૯ પાદ ઇદ્રી ચલાણુ
 વીશે વીસણુ દેવતા જાણુ, ઊપશત આનંદ ભોગછે
 રે, બ્રહ્મા દેવ તેનો પરમાંણુ શંસે૦ ૩૦ ગુદાઇદ્રીવી
 શર્ગ વીસે યમ દેવ નીરધાર, કર્મેદ્રી પાંચે કહીરે કહુઅં
 તશકણુ વીચાર શંશે૦ ૩૧ મનઇદ્રીસકલપ વીસેચંદ્રદેવકે
 હંવાય,, બુદ્ધિઇદ્રી નિસ્યે વિસેરે હેનો બ્રહ્મા દેવ
 લેહેવાય સંશે૦ ૩૨ ચિત્ત ઇદ્રી ચીતવંન વી
 શે, વાસુ દેવતા થાય; અહંકાર ઇદ્રી ગર્વ વિશે

રે, હેના રૂદ્ર તે દેવ કેહેવાય. સંશે૦ ૩૩ કરજો
 ડીને શિષ્ય બોલ્યો, સાલજો સ્વામી આજ પંચ
 કોશનિ રચના કહેરે; તેથી માહાર સધરે બેહુ કા
 જ્ય. સંશે૦ ૩૪ સદગુર ક્રિપા વડેથી બોલ્યા
 તેણીવાર, ધન્ય ધન્ય બુદ્ધિ તાહારી શહીરે; તને બતાવુ
 તત્વનો સાર. સંશે૦ ૩૫ અંનમય કોશ તે શ્શુ
 લ શરીલભાઈ, પ્રાણ મયમનો મય જાણ્ય; વીરના
 મય સુક્ષ્મ સહીરે જીવે શશીત્પી આંતંદ મય
 તાણુ. સંશે૦ ૩૬ કુદા પિપાસા પ્રાંરુને, ક્રિયા ઉ
 તત્પી જે થાય; હૃદવા સોહેનો સહીરે, પંચ પ્રાં
 ણુ રજે કેહેવાય. શંશે૦ ૩૭ અપાંત ક્રીયામલ
 ત્યાગ તે ઉત્પત્તિ. પ્રથવી જાણ્ય; ગુદા સ્થાંત હે
 નુ કહીરે, સામાંત અંત પચાવે પ્રમાણ્ય, સંશે૦
 ૩૮ જળથી ઉત્પત્તિ જાણિા, નાલ સ્થાંન્યક જેહ;
 ઉદાંત ક્રીયા રવાસો સ્વાસ ધરે; વયુ ઉત્પી
 કંઠમાં એહ. સંશે૦ ૩૯ વ્યાન ક્રિયા સર્વ અંગે
 રચ પોચાડે તંત, ઉત્પતિ આકાશથીરે; સ્થાંન્યક સ
 ર્વે અંગે સમજો મંત. સંશે૦ ૪૦ આવતર પં

ત્ય પ્રાંજુનો લેલ, વાચુ કહું નીરધાર; તાગ કીયા
 આહાર સહીરે, પ્રથવી ઉતપત્તી સમજો સાર. સં
 શેઁ ૪૧ કાચી વાચુ નેન પપચાને, જળથી ઉતપ
 ન થાય; કિણ કિયા છીક કહીરે જુવો ઉતપન
 તે બે કહેવાય. સંશેઁ ૪૨ દેવદત્ત કિયા જેલ
 રીડે ઉતપન વાચુ ધીર, ધનંજય કિયા મૂઢ કુરો;
 ઉતપતિ આહારે વીર. સંશેઁ ૪૩ કુચા ખીયા
 ત્યા પ્રાંજુને, હળે સોક ગતનો વાંદરા, જનમ મર
 મુ દેહને વળીરે, જો પડે ઉરગિ પરમોદય. સંશેઁ
 ૪૪ જાય તે ગારતોને મૂઢ થાય, તે જણ્ય ભિત
 મમાંહીન; વીરજુમ તે છીન બાહ્ય ખારે, એષટ્પીકા
 રનાં છે ચીંહીન સંશેઁ ૪૫ સમદમ ઉપ હરતી
 જાણી તીર્થદયા થકા જેહ. સમાધા છડી સહીરે;
 પદ શંખી જાણો એહ. સંશેઁ ૪૬ આ પં
 થી કસણ મેં કીયુ સક્ષિપે વીચારો દોઢ જન, ભાગ
 ત્યાગ લક્ષરે કરીરે; પ્રેમી મચ્છે તોહને છે ધન્ય શસે
 શં ૪૭ લગુણધી માહારી હુ સમજુ નહીં મન માં
 હ, સદગુરૂ મોટા મચ્ચારે, સમજો સંત સમાગમ તાં-

હ. શંશે૦ ૪૮ કરજોડી રેવાશંકર કહે છે વાર
 વાર, માત હરીતા પુન્યથીરે, પીતા જાણ શંકર સત
 શંગ શાર. શંશે૦ ૪૯ શંકર નથ શોહાવાકુ
 વસે વીમ ખીયાવાન, નવેન પદ્ય થી ગોડ સહન
 ધરે પુરણુ પ્રહનુ ધ્યાન. શંશે૦ ૫૦ સંવત યોગ
 ગી અહનીસો સુખમાય કહુ નીરવાણુ, પોસ સુહ
 કનમ સહરિ; બુધવાર હતો પરમાણુય શમેતા
 કુ ૫૧

અથ સુંદીર શાંખજિયાના મહીનાં લીખ્યતે. કે સા
 આ શંગી સુંદીર સામજીયારે- ટેક. કે કારતકે કર્ણા
 કરજો કથજરે, કે મનમાં મેહેર ધરી મહારાજ, પ
 ધારો મુજ અખજાની કાજ, સાચા શંગી સુંદીર સા
 મજીયા. ૧ કે ગોકુલીયુ છોડી તમે શંચરયારે, કે પ્રી
 ત્યે માંમાજની પાશ; પડીયો હમને મનમાં ત્રાશ સા
 આ શંગી સું૦ ૨ કે ચંપક વરાણી તજ તમે ચાલીયારે,
 કે મુક્યો વીજ્ય વીનતાનો સંગ. સાચા શં૦ ૩ કે ગુ
 ર મોટાના પ્રતાપથીરે કે ધાર મન મેહોટી આશ;
 કહે છે રેવાશંકરદાસ. સાચા શં૦ ૪ કે માહાક્ષર મુ

ન મળવા માહારૂ થયુરે. કે કપટી કાંતુડો કહેવાય;
 લાગ્યો કુળજ સાથે રંગ શાચાં મુજને ઘરમાં નવ શો
 હેવાય. શાચા શંગીં ૧ કે મનમાં હુસ મને મોહો
 ટો હતીરે, કે નાંણ્યું લેઈશુ લાખેણો લાહાવ, વી
 જોગે મારચો રૂઢીએ ઘાવ સાચા શં ૨ કે મેહતો
 લાજ તજ લોકાં તારૂરિ, કે માથે ગોરશાંતુ માટ;
 વંદ્રાવનમાં જોતી વાટ. સાચા સંગીં ૩ કે વીશ્વાસે
 હુતો બાધી રહીરે, કે માહારે તમ શાથે છે વાડાલ,
 અગે ઉડી વેહેની જવાળ સાચા શંગીં ૪ કે રેવાશં
 કર દાશ ગુરૂ તણોરે' કે કહેછે કરજોડી માહારાજ
 શારો ભકત તણાં બેહુ કાજ, શાચા શંગં ૫ કે
 પોપે શોશ થયો મનને ઘણોરે, કે અગે જોખનિયુ વ
 હી જયઃ થર થર ધ્રુજે શઘલી કાય, શાચા શંગ ૧
 કે શુધ બુધ શાંત હુતો ભુક્તી ગઈરે, કે શુતાં બેઠાં
 નવ રહેવાય. મનની વાત કોહોને કહેવાય, શાચા
 શંગ ૨ કે મુજને તરછોડી મથુરાં ગયારે, કે વાળ્યું
 કીયા જનમનુ વેર, એવુ મુજ ઊપર શું ઝંદર, સાચા
 સં. ૩ કે મુજ અખલાની વીનતી સાંભજોરે; કે પ્રીતે

પુરો મનની આશ. રેવાશંકરતો નીજ દાશ. શાચા શં
 ગીં ૪ કે માહે મેહરકરી તમે આવજોરે કે માહારા પ્રાંણ
 સનેહીં નાથ માહારો ઝાહાટ્યો તો શીદ હાથ સાચાસં ૧
 કે હાવુ જાણ્યું નાહોતુ નાથજીરે કે દગો દઇ
 જશો તમે આપ માહારા મળસે પુરણ પાપ સાચાસં. ૨
 કે હાવુ કરવુ ઘટે નહી શામળીરે કે અંતરજાની છો દ
 યાળ મુજને લોક ચઢાવે આળ સાચા સં. ૩
 કે સ્વામી રેવાશંકરના આવજોરે કે તમને કહુ છું
 વારંવાર અનમાં કરજ્યો તે વિચાર સાચા સં ૪
 કે રાગણ કુટ્યો છે ખહુ કુસરે. કે ઉડે અખીલ
 ગુલાલ, હુતો પ્રભુ વીના ખે હાલ, શાચા શં ૧ કે
 હોખી રમવા ગોરધર લાલજીરે, કે ખાંતે ખેલો
 દીન દઆલ, માહાર તમ સાંધે છે વહાલ શાચા શં ૦
 ૨ કે, ખેલે નર નારી શઉ મિત્યથીરે, કે મુજને રમવા ક
 રેછે શાંન, માહાર નાથ વીના નહીં ભાન, શાચા
 શં ૩ કે વેગે વહેલા આવો વીઠલારે કે હુતો હે
 તો રમાકુ રાશ. કેહેછે રેવાશંકર દાશ શાચા શં ૪
 કે ચૈતર અંતમાં મુજે નહીંરે, કે કામે કીધો મુજ

ને કેર; માટે કરો હમપર મેહેર. સાચા સં૦ ૧
 કે પાછી ખગર ન લીધી કાંહાંનજરે, કે હેવા કયમ
 થયા કઠોર; વાહાલા વનમાં પ્યાર્યાં ઢોર. સાચા
 સં૦ ૨ કે મોહન માયામાં મુકિ ગયારે, કે હુતો અ
 ખળા નહાંનું ખાળ; માહારી લીધી નહીં સંભાળ.
 સાચાં ૩ કે રંક રેવાશંકર વીનવેરે, પ્રભુને ચરણે
 નારિ શિશ; વાહાલા ઉતારેને રીશ સાચા સં૦ ૪

કે પૈશાક વાટય જોઈ વીનતા રહીરે, કે નાચ્યો
 નાથ નમેરો ઘેર; કરીયે હવે તે શિપેરય, સાચા
 સં૦ ૧ કે જુગજીવન જોતામાં જાયછેરે, કે માહારો
 અમુક્ષમ અવતાર; તમને શું કહું વારંવાર. સાચા
 સં૦ ૨ કે શાંતી કાળ્યે દુભાયા નાથજીરે, કે તેહની
 આવી કેહેજ્યો વાત; વહી ગયા મહિના રૂડા સાત.
 સાંચા શં ૩ કે વાહાલા આગળ લાડ લડાવિયારે, હવે
 કયમ કરો નીરાસ; કેહેછે રેવાશંકર દાસ. સાચા શં ૦
 ૭ કે જોઈ જુગજીવન જાણે નહીરે, કે માહારા મ
 નમાં ઘણો પરીતાપ જપુછુ પુરણ પ્રસનો જપ. સાચાશ
 કે અંતર અકળામણ મુજને થઈરે કે ધુતારામાં નુ મ

છે ઠગ માહારો કીધો તો શીદ સંગ સાચા શંગી. કડકો
 કાગળનો લખ્યો નહીં, કે હેલુ શું છે તમારે કાંમ, વેહેલા
 આવો આંણે ઠાંમ. સાચાશંગી ૩ કે સેજે મુકી ગયાછો,
 શાંતમારે, કે પ્રિત્યે મોહમાયાની પાશ; કેછે રેવાશંકરદાશ
 શાચાશં. ૪ કે અસાડ માસ આવ્યોછે આકરેરે, કે વિજ
 ળી કરેછે ચમકાર; માહારો સાંભળજ્યો પોકાર. સા.
 ચા સં ૧ કે મેઘ આવીને ગર્જે ઘણુરે, ત્યમ ત્ય
 મ તણુપે માહારી કાય; અગ્નિ માહારો નવ્ય હો
 લાય. સાચા સં. ૨ કે કાયા કંથ વિના જાંખી પ
 ડીરે, કે શોભે સરખી સમોવડ નારય; મુખથી નવ કર
 હ્યાર. સાચા સં ૩ કે આવી મળજ્યો માહારા નાથ
 છરે, કે મુજને મોહોટી તમારી આશ; કેહેછે રેવાશંકરદા
 સ. સાચા સં. ૪ કે શ્રાવણ શંકરની શેવ કરે, કે રાખી
 સ્થિર ઠેકાણે મન; માહાર નિરમળ કરજ્યો તન. સાચા
 સં ૧ કે હુતોં અજાંને અથડાઉ ઘણીરે. કે મુ
 જને આપે અવીચળ જ્ઞાન; તેથી આવે મુજને શાં
 ન. સાચા સં ૨ કે વળી મારુ તમ પાસે ઘણુરે,
 કેહેતે આવે માહારો નાથ; શોભાવો મુજ સહીયર

નો સાથ, સાચા સં૦ ૩ કે હુંતો શેવામાં સમજી નહિરે,
 કે પ્રીત્યે પુરો મનની આશ; કેહેછે રેવાશંકરદાસ. સાચા
 સં૦ ૪ કે કોધે ભાદરવો ગાજ્યો ઘણુરે, ત્યમ ત્યમ વા
 ગે રૂઢીયે ખાણ; પેઉજી રક્ષણ કર્યો કોણ. સાચા
 સં૦ ૧ કે હજી વીચારી પગલાં ભરે, કે પેઉજી
 નદીયે આદ્યાં પુર; માહાર ખુમ બન્યુ છે ઉર. સાચા
 સં૦ ૨ કે મેહેતો મનમાં મનશુભો કર્યોરે, કે મહારો
 નાવલીયો અજણ; માટે છોકુ માહારો પ્રાણ. સા
 ચા સં૦ ૩ કે માધવ મનમાં મેહેર કરો તમેરે, પ્રીત્યે આ
 વીખેસો પાસ; કેહે છે રેવાશંકરદાસ. સાચા સં૦ ૪
 કે આસો આનંદમાં અલખેલડીરે, કે ફરે છે શો
 ભિત દીન રાત્ય; મારે અંગે પડી છે ભાત્ય. સાચા
 સં૦ ૧ કે નવરાત્રિ આવી વૃહસ્પતિમારે, કે સાહે
 લી ગાવાં સહુ જાય; નાથ વિના મેં કયમ જવાય.
 સાચા સં૦ ૨ કે સહિયર નમેરિ મુજને કહેરે,
 કે તાહાર ફિક પડીયુ તંન; તુજને ગાવાનું નહીં મ
 ન, સાચા સં૦ ૩ કે રેવાશંકર કરજેડિ કહેરે, કે આ
 વિ મળસે તે મોરાર; સાચુ માંવેને નીરધાર, સા

આ સં૦ ૪ કે પુરશોતમે પ્રમુખ આવીયારે, કે સહુ
 ને દીધાં છે દરસન; રાધા થયાં તે પરસન. સાચા
 સં૦ ૧ કે વિનયમંડળનો સાથ શોભિ રહ્યોરે, સહુ
 ને અંગે હરખ ન માય; પ્રેમે સહુ જોવાને જાય. સા
 ચા સં૦ ૨ કે રાસ રમવાને તતખર થયારે, કે સ
 જ્ઞ શોભિતા સણુમાર; તાંડાતો થયો જોજોકાર. સા
 ચા સં૦ ૩ કે તેર માસ તો પુરા થયારે, કે રેવાશં
 કર કેહેછે કરજોડય; કે ગુરૂજી પોચાડો મુજને કોડ. સા
 ચા સં૦ ૪ કે શિવપુર નગ્રમાં હુતો વસુરે, કે નવી
 નપદ્મ શ્રીગોડી નાત્ય; ગુરૂના ઘરનો એ વાત. સા
 ચા સંગી સુંદર શામળીયારે૦

અથ ભજન લીખ્યતે. કોઇ ખેપ કરીને જોલો,
 ખરા વગુતા જનને તે તત્વમાસિ પદ ભાગ ત્યાગ
 શ્રી સમઝાવે બેહુ મનનરે. કોઇ ખેપ કરીને જોલો
 ખરા વગુતા જનને ॥ ટેક ॥ રનેહિ સતસંગ શાંત
 ગ્રહીને, પ્રેમ પટર ઊગાડો, આનંદ ઊરમાં અનિશે
 લાવી, પાંચ ચોરને કાઢાડોરે કોઇ ખેપક. તે તત્વમઃ
 ૧ વીવેકે વપુમાં જોજો, આહંગ શોહંગ જોલો; સ

ચરચરમાં વ્યાપીક પોતે, બીજા નહીં એ તોલે
 કોઈ ખેપ૦ તેતત્વમ૦ ૨ તાંદુલને છોડી રૂઠ્ઠાં માણી
 તુલ્યવળગી સુખાસી. નિરમલ જ્ઞાન અદ્વૈતનુ મુકી
 જમ હાથે વેચાશોરે. કોઈ ખેપ૦ તે તત્વમ૦ ૩ પુર
 ૫ પુન્ય મતાપે પાંચો.; મુનશા જનમ તે સારો, જાં
 છીને પુરણ પ્રાણ સજશે, તે તરશે ભવ આરોરે. કો
 ઈ ખેપ૦ તે તત્વમ૦ ૪ કહેરેવાશકર કરજોડી વેદાંતે
 વીચારો, જ્ઞાન ગોઠવાણી કરવાને, સહુ સદગુરુ હૈય
 ધારોરે; કોઈ ખેપ૦ તે તત્વમ૦ ૫

કોઈ શરીરમાં સુરતાથી શોહંગ શોધી લેજો સંત
 સમાગમમાં સમજીને રોણી રાખી રહેજોરે. કોઈ
 શરીરમાં સુરતાથી શોહંગ સોધો લેજો ॥ ૨૬ ॥
 મુલ દારદ્રસ ચાર પાંખડી.તે માં ગુણપત્રી ધારો; તે
 ઉપર દલ ખટ પાંખડી, ત્યાંહાં પ્રાણ વીચારોરે. કો
 ઈ સરીલમા૦ સંત સમા૦ ૧ માણીપુર નાભી દશ
 દમ કહીએ, નેત્ય વિપ્રયુત્તી ને ને, ધ્વાદશ પત્ર રૂઠ
 નેત્ય રૂઠ સમજી અવીધા નેરે, કોઈ શ
 રીલમા૦ જાત સમા૦ ૨ કંઠમાં શુધ્ધ શોલ પાંખ.

કો, છપ નેત્ય ત્યાંહાં કહીએ. તરવણી દેદલ પત્રમાં
 આત્મા નેત નેધ રહીએરે. કોઈ શરીરમાં સંત
 સમાગમ ૦ ૩ શિશ્ય મધે સહસ્ર પાંખડી; નેત્ય પુ
 રણુ પ્રાંત જાણે; નેગ કલા આઠે અંગ સાધો, પ
 છે મહાસુખ માંહાણિરે કોઈ શરીરમાં સંત સ.
 ૪ કરનેડી રેવાસ કર તે કહે છે સજ્જન પેણો, સદ
 ગુરૂના જ્ઞાન દીપકનું. અજવાલુ નધ દખરે કોઈ
 શરીરમાં સંતસમા ૦ ૫

કોઈ અચેત ઉઘમાં ઉઘયારે, જીવેને આંખ ઉઘાડી
 શુ સમજવુ વાગે વારે, અગન્યાંને ઉમર કાહાડીરે, કો
 ઈ અચેત ઉઘમાં ઉઘયારે, જીવેને આંખ ઉઘાડી, ॥ ૮
 ૬ ॥ આજસને અવિદ્યા મુકી, વેહેલા સદગુરૂ જ
 જાને, જનમ મરણનો ફરો ટાલે, ત્રિપુટીને તજજેરે. કો
 ઈ અચેત ઉઘ ૦ શુ સમજ ૦ ૧ જાન કરો તમે ભાવે
 ભવમાં. વેદ વિવેકથી ભેદા. ને તાકો રૂકુ પોતાનું અ
 હંતા મલને છેદારે કોઈ અચેત ઉઘ ૦ શુ સમજવુ ૦
 ૨ મોહોટમમાં માહાલોછો પ્રાણી, મરતાં વાર નહી
 ભાગે, માયાને મરદન કરોને, અનુભવી વીરજા જાએ

રે. કોઈ અચેત ઉંઘમાં શુ સમજાવું ૩ લંપટ તુજ
 ને લાજ નથી તેં અન્યા અનરથ કીધું; અમ્રીતનો
 પથ પ્યાલો મુકી, વિશ હલાહલ પીધુરે. કોઈ અચે
 ત ઉંઘમાં શુ સમજાવું ૪ કહે રેવાશંકર કરજોડી,
 સમજે સજ્જન માહારા, અગનાંનથી અલગ થઈ રહે
 જ્યો. સદગુરના પ્યારારે કોઈ અચેત ઉંઘ શુ સમ
 જાવું ૫

કોઈ સાચા સજ્જન સમજે, સચ્ચીદાનંદ સ્વામી, સ
 ચરચરમાં પોતે વ્યાપીક. એક અખંડા નાંમીરે. કો
 ઈ સાચા સજ્જન સમજે સચ્ચીદાનંદ સ્વામી, ॥ ટેક ॥
 કામ કરોધ કલણમાં કલ્યાણ તે, નરકે જઈ પડીયા;
 સદગુર સમરાણ સુરા થઈ, તે જગતમાં વધીયારે. કો
 ઈ સાચાં સચરચર ૧ જે જન લકિત કલપતરૂને,
 છાંયે રનેહ કરીને બેઠા, લકિત હીન પાપી પુરાતે, કા
 જલ આધ પેઠારે, કોઈ સાચાં સચરચર ૨ મો
 હો માયા મછરમાં માહાલે, તે લગવત નબ જાણિ,
 સાંનમાં વીરલા કોઈ પુરા, તે શુભ શાગરને માંહાણિ
 રે. કોઈ સાચાં સચરચર ૩ અગન્યાંનમાં અથડા

શીત ખાંણી, તેમાં લાલ સો મલશે. શુરતા સમરણ
 ને જન કરસે, તે હરી નુરમાં ભલશેરે કોઈ સા
 આં સચરાચરં ૪ રંક રેવાશંકર કરજોડી, કહે છે
 ભગવત ભજન. વેદ વચન સાચુ ધ્રુવમાંની અવિદ્યા
 રાહુ ખોલોજેરે. કોઈ સાચા સજન સમજેં સ
 ચરાચરં ૫

ને જાણી પુરાણ પ્રહ્લ ભજશેરે, તે તો જન
 પાર ઉતરશે; મન મહીને મારી વલોવો તારે ત
 વ તરશેરે. ને જાણી પુરાણ પ્રહ્લ ભજશેરે, તે તો જ
 ન પાર ઉતરશે, ॥ ટેક ॥ જનમ ધરચો તે જુગ
 માં ખાણી, પ્રીત્યે શુ કમાચો, સંત સમાગમમાં નવ
 નવ સમજે, ધનને લોભે ધાચેરે. ને જાણી
 મન મહીને ૧ નેહ કરી નારી ને માગે
 તે તુ ઝટપટ આપુ, પરમારથ કરવાનું કહે કોઈ,
 તેહને તરત ઉથાપુરે ને જાણી પુન મનમહીને ૨ કુ
 બુધી કુકરમ કરીને, હરખ વડે તે ચાલુ, હરી હી
 રો અમુલખ હારી. જોને ઊધુ વાલ્યુરે. ને જાણી પુન
 મનમહીને ૩ મનમાં મોહાટપણે મહુડ મોહાલે. મ

રવાનુ નવ જાણે, જ્ઞતામાં આયુશ વહી જાશે, તે કા
લ ઝપટ લેઈ તાંણેરે. જે જાંણી પુઠ મન મહીને ૦ ૪
કહે રેવાશંકર કરજેડી, મોહા માયારી વટીએ, શદ
ગુરુના શબ્દ લેઈને ભાવથકી તે રટીએ. જે જાણી
પુઠ મન મહીને ૦ ૫

જે શદગુરુ શાંતે શમિયારે, જુગતેથી જોયુ જા
ગી, શાંત શમાગમ લાભ મળ્યાથી ભ્રમણા તેહની ભા
ગારિ. જે શદગુરુ શાંતે શમિયારે, જુગતેથી જોયુ
જાગી ॥ ટેક ॥ હુ માહાર હરદથી ટાલો વેદ વચ
ન તે માંનો શુતિઓનો શાર; ગ્રહીલ્યો, પછે ભય છે
કોહોનારે જે શદગુરુ શાંત શમાગમ ૧ પય એ
ઠે જમ દહી રહુ છે, દહીઓઠે ધ્રુત જાણો એમ આ
પોપુ તુજ એઠે છે, સમજી સુખને માંહાંણેરે જે શ
દગુરુ શાંત શમાગમ ૨ પટ તંતુનો લાગ ત્યાગ
કરો, તો તરત શમજશે, જીવ હશ્વર બ્રહ્મ એ રીત્યે
થિ. વિવેકે આલખાશે જે શદગુરુ શાંત શમાગમ ૩
શિહશુત સ્વરૂપ પોતાનું, ભુલી બકરે ભ
લીઓ; એને શદગુરુ જ્યારે મળીઆ, ત્યારે વરસે વ

લીધીરે, જે શદ્દગુરૂ શાંતે શાંત, શમાગમ ૦ ૪ રંક
 રેવાશંકર કરજેડી, કહે છે પ્રેમી વીચારે, અલગે શી
 ૬ અથડાઈ મરોછો, પોતામાં પ્રભુ ધારેરે. જે શદ્દગુ
 રૂ શાંતે, શાંત શમાગમ ૦ ૫

કોઈ વિવેક કરી વીચારેરે તમે પ્રાણી કાં અથડા
 શો. હરી કથા રસ મુકી ચાલ્યા ભવમાં તે ભટકાશોરે,
 કોઈ વિવેક કરી વીચારેરે તમે પ્રાણી કયાં અથડા
 શો ॥ ટેક ॥ માયામાં મોહોવાઈ રહ્યો તને હજી સાં
 ન નવ્ય આવી, ભજન કરીદ્યો ભાવ કરીને ચીતમાં
 ચટકો લાવીરે, કોઈ વિવેક કરી; હરી કથા રસ ૦ ૧
 તારણી તન મન જાણી તે તન ત્રિવીધી તપશો, ભ
 ગવતનું ભજનનવ્ય કીધું કાળ ચક્રમાં ખપીયારે કોઈ
 વિવેક કરી હરિ કથા રસ ૦ ૨ મુનશા જનમ મેહોજી
 લેઈ માથે તુંતો ફેંકટ કરીઓ, નવ માસ જનુનીને તુ
 કુઃખ દઈ અવતરીઓરે, કોઈ વિવેક કરી. હરીકથા ૦ ૩
 જઠરામાં જાલવીઓ તુજને જોને મુહુડ વીચારી, તે
 પ્રભુ પંકજને ભુજીને નેહ નીરખો નારીરે, કોઈ વિવેક
 કરી. હરી કથા ૦ ૪ કર જોડી રેવાશંકર તે કહેછે રેહ

ભૂંડી રાખો, પ્રિય રૂપીયા રસ રૂઝો કોઈ પ્રમી હોય તે આ
ખોરે. કોઈ વીવેક ૭૦ હરી કથા ૦ ૫

ભાઈ જનમારો નવ ખોશોરે કોઈ સજન સોહંગન્યાલો,
જનમ મરાણનો ફેરો ટાળો સુધો મારગ ઝાહાલોરે, ભા
ઈ જનમારો નવ ખોહોશોરે. કોઈ સજનસોહંગ ન્યાલો
॥ ટેક ॥ કુકર્મ કુસંગત્ય છાંડી હેતે હરી રસ પિજ્યો,
દંભીને પાખંડી જનના બેખ થકી તે બીહીન્નરે. ભા
ઈ જનમા ૦ જનમ મરાણ ૦ ૧ કાંમ કરોધનો કાદવ
કાહાડી સ્નેહ સત સંગ પેખો, નીરમળ જ્ઞાન રૂઢમાં
રાખી જોત પુરાણ પ્રાંછ દેખોરે. ભાઈ જનમારો ૦ જ
નમ મરાણ ૨ પરવરતી પરહરજ્યો પ્રાંજી નીવરતી જો
ઈ રહીયે, દયા સખી દીલડામાં રાખી સાધન સાધી
ફરીયેરે. ભાઈ જનમ ૦ જનમ મર ૦ ૩ ભજન થકી
માહાપદને પામ્યા બુવો આંખ્ય ઉઘાડી, વીચાર કરે વે
ળા વહી જાશે, વઠે કાયા વાડીરે ભાઈ જનમારો. જ
નમ મરાણ ૪ રંક રેવાશંકર કર જોડી કહે છે તે વી
ચારે; ભવસાગર તરવાની કાને સદગુરુ હૃદયે ધારોરે
ભાઈ જનમારો ૦ જનમ મરાણ ૫

અથ ભજન શિખ્યતે, **શ્રીમ સેરાડિ** આ
 સતસંગે સ્નેહ કરો ખરા. ટેક મુકો કુસંગ વિચાર
 છ, ભાવે ભક્તિ ભવમાં કરો; અદ્વૈત જ્ઞાનનો તારછ.
 સતસંગે ૦ ૧ આ સમજી સુરતા સહુ ખાંધજ્યો, મન
 ફેલાતુ વારોછ; ત્રિપુટિ તજી તતખર થજે, જપ અ
 જપા ધારોછ. સતસંગે ૦ ૨ આ ઝોળખ્ય તાહારા
 સ્વરૂપને, મિથ્યા માયાનો પાશછ; મોહે મરશો તમે
 માનવી, પડશો કાળને પાસછ. સતસંગે ૦ ૩ આ વે
 દાંતમાં જે વર્ણવ્યો, તેનારાખો વિશ્વાસછ, પરોક્ષને જે
 ઈછી રહ્યા; તે તો થાશે નિરાશછ. સતસંગે ૦ ૪
 આ નર તન દુરલભ દેવને, પ્રાપ્તિ પાંચે છુ તેહછ;
 હેતે હરિ હીરો ઝોળખો, રાખો નિરમળ ગેહછ.
 સતસંગે ૦ ૫ આ દીક્ષમાં દયા રાખો દિનતા, તેથી
 સધરશે કાજ્યછ; મેમે પ્રભુનુ ભજન કરો, કરો
 અધરમ ત્યાગછ. સતસંગે ૦ ૬ આ સુરતા શમરાજ
 કરો પ્રિત્યથી. આનંદ ઉરમાં વધારેછ; સાચિ શંગ
 ત કરો શાંતનિ, જરૂર જનમ સધારોછ. સતસંગે ૦
 ૭ આ રેવાશંકર કહે કરન્નેડિ, બેશો સુરતરૂ છાંહ

છ; અસત્ય અન્યા મુકી રૂઢને, તત્વ તપાસી
માંહેછ. સતશંગે૦ ૮

આ મનમારી રમો માનવીરે, ટેક સન્ને શાધન
સારછ, ત્રિગુણાતિતને ઝાળખો; કરો જ્ઞાન અભિ
તનો હારછ. મનમારિ૦ ૧ આ ગફલત્ય ગરવે ઘણા
ગયા, જોતાં ખોળ્યા ન જડેછ; ત્રિવીધિ 'તાપમાં' તે
તપ્યા, ચાર ખાણ્યમાં પડેછ. મનમારિ૦ ૨ આ પા
રસ મણિને પાંમર તજ્યો, લીધુ કાથ કથિરછ; એ
મ પ્રભુને જાણ્યા નહીં, ચંચલ ચીતનીહી સ્થિરછ.
મનમારીરે૦ ૩ આ અધરમનો આદર કરી, ચાહ્યો
કુક્રમ યોગછ; નીંધા કરે સાધુ શાંતની. ભરપુર ભાં
ચ્યની બોગછ. મનમારી૦ ૪ આ દંભે તે દાશ દ
ખે નહીં, મોહોટ્યમ માહાંભે અપારછ; અજ્ઞાને ઇ
શ્વર ગણે નહિ, ખાશે જમનો તે મારછ. મનમા૦
૫ આ ગ્રભવાસમાં કોલ કર્યો, તેહેને વીશાર્યો ત્રત
છ; પદ્મનિ પર ધન સંચીત કરે, કરે અનિત્ય કૃત્ય
છ. મનમારિ૦ ૬ આ નેહે નારીને નિશ્ચ લજે, લા
લચ્ચ લોહોભે લેં લાહાવછ; કીરતિ પોતાની પોતે

કરે, દુષ્ટ દમતો દઈ દાવણ. મનમારી૦ ૭ આ
 ફેવાશંકર સાથુ કહે, શમજે સદગુરૂ શારણ; વેગ્રે વે
 હેલા કોઈ ચેતજ્યો, તરશે ભવસાગર પારથણ. મન
 મારિ૦ ૮

આ જવુ જાણોરે જરૂરથી દેક. કરો તનમાં તપા
 શણ, કીડી કુજ્યરમાં શરણો રહ્યો; શમજે થસે અ
 વિદ્યા નાશણ. જવુ જાં૦ ૧ આ વૈરાગ્ય નાવમાં ખેશ
 જ્યો, સ્નેહ સદગુરૂ પાશણ; છવ શિવની એકતા
 થસે, ખિજા થસે નિરાશણ. જવુ જાંણો૦ ૨ આ
 કયાંચિરે આવ્યા તમે કયાં જસો, તેહનો કરજ્યો વિ
 ચારણ; ભક્તિ પીતા ભવમાં ફરો, અંત્યે ઉગરશે
 છાહારણ. જવુ જાંણો૦ ૩ આ શતશંગથી ધૃશ્વર એ
 જાણો, બીજુ પરહરજ્યો પાપણ; અંન્યા અભિ
 માંન ત્યાગીને, જપો અલખનો જાપણ. જવુ જા
 ણો૦ ૪ આ મુમતા મુકી માહાસો મનથી, પોહોચો
 પરાની પારથણ; અંતર આંખ્ય ઉઘાડિને, નિરખો
 તેજ અપારણ. જવુ જાણો૦ ૫ આ આગળ ને શ
 મણ ગયજા મેજે પોહોચ્યા તે પારણ; આવા ગમન

ના ફો દેખ્યો, જેહેને જ્ઞાન વિચારજી. જવુ જાણાં
આ ઈંદ્રી વીશય વશ રાખજો, થશે જશ જયુગ
માં જરૂરજી; મરજી વ્યાસંતમાં હાંણિ રહ્યા, તેહેને
ભગવન હજુરજી. જવુ જાણાં ૭ આ રેવામંકર
કહે પ્રિતથી, કરો જાંન વિવેકજી; અન્ય ઉપાધી
પરહરિ, અખંડ અદૈત એકજી. જવુ જાણાં ૮

આ શદ્દગુરૂ શાર શમજે ખરા ॥ ટેક ॥ જેહેને પ્ર
હ્મ વીચારજી, અન્ય પદારથ પરહરી જાણે સોહંગ મા
રજી; શદ્દગુરૂશાર ૧ આ સ્થુલ સુક્ષ્મ કારણ ત્યાગી
ને, જુએ માહા કારણ માંહેજી; અનુભવ આંખ્ય ઉઘા
ડીને નિરખે પરમાત્મા તાંહેજી. શદ્દગુરૂ ૨ આ જ
ગ્રંથ સુખ શરો પતિ, તુરીયા પર નીરખ્યો નાથજી; ત
નમાં તત્વ તપાશજો, શમજો શત શંગ શત્યજી; શદ્દગુ
રૂ ૩ આ નેહ કરો નિરગુણ નાથનો, રાખો મન
માંહી અમજી; અશત્યે અપરાધી ઉઠિ ગયા, ભજ્જો
પુરાણ પ્રહજી શદ્દગુરૂ ॥ ૪ ॥ આ આનંદ અખં
ડ અદૈત છે, શયરાચરમાં વ્યાપીકજી; શમજો શજ
ન શંકુ સ્નેહથી લેજો માહા વાક્ય ભપિકજી શદ્દગુરૂ

પ આ ભગવત ભક્તિને ભુલી ગયા, લાલચ લોભે લુ
ટામીજી; તે જન નરકે જઈ પડ્યા, ભાવે ભવમાં કુટા
યાજી શદ્દગુરૂં ૬ આ શમજી લેજ્યો શહુ માનવી, શા
ન સ્મરણમાં શારજી; યુવ વડ કોઈ ચેતજ્યો, ભરો
જ્ઞાન ઘટમાં ભંડારજી; શદ્દગુરૂં ૭ આ રેવાશંકરનો
સ્વામી ભણો, જોજ્યો તનમાં તપાસિજી; નિરમળ નુર
નિરખતાં, થરો નિજ ધામ વાશીજી. શદ્દગુરૂં ૮

અથ ભજનસીખ્ય તે આ શમજેરે શમજે શ
જન શહુ સ્નેહ કરી શમજે તેથી મલે સુખ તણે
મહજે શજન શહુ સ્નેહ કરી સમજે ૥ ટેક ૥ આ
મનમાં તે મોહ કરીને માહાગોછો એમાં અતે નથી
મજે. શજન શં તેથી મજેં ૧ આ કોડ કરી કુ
બુધી કરો છો જુવો જમનાં તે ભય ઝાઝો, શજન
તેથી મજેં ૨ આ મોહોટા મોહોટા મનસુખા કરોછો
નથી આયુરદાલાજે શજનં તેથી મજેં ૩ આ પડપં
ચને પરનંદા કરો છો આગલ નરક તણે વાંકાં
જે. શજનં તેથી મજેં ૪ આ રેવાશંકરનો કહે ક
રજોડી નથી જ્ઞાનને ભજે શજનં તેથી મજે ૫

આ પિન્જોરે પિન્જો પ્રેમી કોઈ પુરો રસ પી
જ્યો, સમજી સુરતા લક્ષ્યે લાહાવો લેજો; પ્રેમી કો
ઈ પુરો રસ પીજો. ॥ ટેક ॥ આ સસાર સુખ સુખ
નાવત જાણિા કુડ કપટ દુર કરજો પ્રેમી કોઈં સુર
તાં ૧ આ નિષ્વરતીને નેહ નીહોલો. વેગે પરવર
તી પર હરજો, પ્રેમી કોઈં સુરતાં ૨ આ સાચા તે
સંગી જ્ઞાનને વધસાચ્ય, મોહિલોલ કુસંગ છાંડજો પ્રે
મી કોઈં સુરતાં ૩ આ દીનતા દયા દલડામાં રા
ખો, કુળ કાંમ કરોધ મારજો, પ્રેમી કોઈં સુરતાં
૪ આ કોડ કરી કુબુધીનેરે કાહાડો, સજન સહુ સુર
બુધીને લાવજો પ્રેમી કોઈં સુરતાં ૫ આ રેવાશંક
ર તો કહે કરજોડી, જઈ સદ્ગુરને મળજો. પ્રેમી કો
ઈં સુરતાં ૬

આ સાધેરે સાધો સાધન કોઈ સુરતા વડે સાધો
કરિ જ્ઞાન અદૈતને લાધો સાધન કોઈ સુરતા વડે સા
ધો ટેક આ માહાર તાહર મનથી મુકી ચાલો વેહ
લા વેહલા સંત સંગમાં વાહધો સાધન કોઈ; કરી
જ્ઞાન. ૧ આ કુકુ કુકુ તાહરે અર્ચની આવે, ચેતી સ

દશગુને આરાધા; સાધન. કરિ જ્ઞાનં ૦ ૨ આ સર્ગાંતે
 સરવે સવારથ સંગિ, અંત્યે હેમાં કલેશ કરમ કાહો
 દો; સાધન કુંઠ. કરિ જ્ઞાનં ૦ ૩ આ સાચા સર્ગા
 એક પુરણ પ્રાંહ છે, ભક્તિવિના કાજે ખાહોધો; સાધ
 ન. કરિ જ્ઞાનં ૦ ૪ આ સદગુરૂ મોહોટાના પ્રતાપે,
 રેવાશંકરને સક્ષિ વાધ્યો; સાધન. કરિ જ્ઞાનં ૦ ૫

આ મારેરે મારો વેગે મન મેહેવાશિ માહારો, તેથી
 તરશે ભવસાગર આરો; વેગે મન મેહેવાશિ માહારો.
 ॥ ટેક ॥ આસત્યે સોહંગ શચરાચર ન્યાહો, જપો
 માહો વાકય મંત્ર સારો; વેગે મન. તેથી તરં ૧
 આ પુરણ પુન્ય પ્રતાપેરે પામ્યો, થયો મુનશા જનમસા
 રો; વેગેમન. તેથી તરશે ૦ ૨ આ વિચાર કરયે તો
 વેળા પહી જાસે, જોતાં જશે આયુશ તાહારો, વેગે
 મન. તેથી તરશે ૦ ૩ આં ચુપવડે તમે ચેતીને ચા
 હો આ અવસર છે સારો; વેગેમન. તેથી તં ૪
 હેવું જાણી હરી ભજન કરોને, ટળે ચોરાસીના ફ
 રો; વેગેમન. તેથી તરશે ભ. ૫ આ રેવાશંકરતો
 કહે કરજોડી, સમજે થાય મરજીયા ઠારો; વેગેમન.

તોથી તરસો. ૦ ૬

આ જઈયેરે જઈયે સમજી સત સંગ વીશે જઈયે,
આંણિ હરખ અપાર હઈયે સમજી સત સંગ વીશે
જઈયે ॥ ટેક ॥ આ અજ્ઞાનની અંતરાઈ તોડીને, બ
જન કરવા મુશ થઈયે; સમજી. આંણિહ. ૧ આ મ
છર મદિરાની કેકે ઉતારી, ભાવે ભવસાગર તરીયે; સ
મજી. આંણિ. ૨ આ મુમતા માહાજગ મનથી મુખ
માહાલો, ગભીરામમાં નવ ઠરીયે; સમજી. આંણિહ. ૩
આ ભામ્યની ભોગ તે ભાંજ્ય નિગરો, સાચા સંત શે
વી રહીયે સમજી; આંણિ. ૪ આ ગરવ ગાંજની
ગોઠવણીરે કાહાડો, ફરી ફરી જનમ તે નવ ધરીયે;
સમજી. આંણિહ. ૫ આ રેવાશંકર તો કહે કર જો
ડી, ભજનમાં ભાવ રૂદ્ધ ધરીયે; સમજી આંણિ હ
ખ. ૬

આ રાખીરે રાખી ખાંતુ સદગુરુનુ રાખી, પુરો ર
સ પ્રેમ તણી ચાખી ખાંતુ સદગુરુનુ રાખી ॥ ટેક ॥
આ હીમત હરખ હઈયામાં વિચારો, મુખે રૂઝા પુરાણ
ખૂલ્લ ભાંખી ખાંતુસ; પુરો રસ. ૧ આ અજ્ઞાંતમાં ઉ

છાળા કરોછો, ગણો નહિ મરવાનો ઘોખો ખાંતુ; પુ
રો રસ. ૨ આ ચતુરપણે ચાર ખાંણિરે જશો, કાપી
કુટીલતા નાખો ખાંતુ; સહગુરુ; પુરો રસ. ૩ આ
સમઝાય તમ સમજીએ લેજો; જુવો જંમ કરે ઝાંખો
ખાંતુસદગુરુ પુરો રસ. ૪ આ રેવાશંકરતો કહે કર
જેડી, કરો જ્ઞાન નીરગુણનો સાંખો. ખાંતુ સદ ગુરુ
પુરો રસ. ૫

આ શેતોરે સેવો સજન કોઈ સદગુરુને સેવો, આ
પે લક્ષ્યમાં હોવાનો મેવો. સજન કોઈ શદગુરુને સે
વો. ૧ દેક ૧ આ આદરનો અખીલાખ કરીને, થશે
જશ જુગમાં જોયા જેવો, સજન કોઈ આપે લક્ષ્ય.

૧ આ અંતર અનુભવીની આંખ ઉઘડશે. નાથ ની
રખો સોભે કુવોસજન. આપે લક્ષ્ય. ૨ આ અજ
અવીનાશી અંતરજમી જાંણો, જુવો તંન તપાસી તે
હેવો, સજન. આપે લક્ષ્ય. ૩ આ મન મહી મથન
માંખાણને તાવો. પછે રહેણી રાખી રેવો. સજ
ન. આપે લક્ષ્ય. ૪ આ રેવાશંકરતો કહે કરજેડી,
ઠાલો સહુ અવીધા દેવો. સજન કોઈ આપે લ

ક્ષય૦ ૫

આ બજારે બજારે, પુરણું ખંજી પ્રીત્ય કરી બ
જારે. તેથી સુખ સાગરમાં ઠરીએ, પુરણું ખંજી પ્રી
ત કરી બજારે. ॥ ટેક ॥ આ અસત્ય અન્યા અ
ધરમ નવ કીજે, સદા શત શંગ વીશે જઈએ પુરણું
તેથી૦ ૧ આ અજ્ઞાનનો ઉમેદ શમાવી, સાચાશાં
ત શીવીને ફગીએ પુરણું તેથી સુખ૦ ૨ આ શદ્ગુ
રૂએ જ સબ્દ કહ્યો છે, તેને બાવ થકી રટીએ. પુર
ણું તેથી સુખ૦ ૩ આ શ્રીના કરતા પોતામાં
ર બેઠો. તે સુરતા વડે જઈએ. પુરણું તેથી સુ
ખ૦ ૪ આ હેતુરે જાણી. હરી બજન કરાને, ફરી ન
વ અવતરીએ મરીએ. પુરણું તેથી સુખ૦ ૫ આ ગુ
રૂ પ્રતાપે રેવાશંકર કહેછે, અતીનાશીમાં જઈ મક્ષા
એ૦ પુરણું તેથી સુખ૦ ૬

અય બજન શાગ ધોળ પુરણું ખંજી પર ખી
લ્યોરે કોઈ શત્ય વીવેકી, ભવસાગરને તરસેરે શદ્ગુરૂ
ના ટેકી, ૧ પરવરતી પરવારે પામર છો પાપો અધ
રમ ઉઘાલા સુકીરે હ્યો ભગવત જાપી. ૨ કરમ કો

૬ કપટથીરે કુર્કમને વારો. મેહો માયાને મુકીરે હરી
ને શભારો. ૩ દંબે દાશ દળો નહીરે, જુવો
આંખ ઉઘાડી; અભામાન અધારે તે ઉમર કાઢાડી
૪ હવે ભજ્ય હ્યો ભાહાવેરે, દુખ દુઝ્યા જાશે, કે
હછે રેવાશંકરે સૌ કારજ થાશે ૫

જ શદ્દગુરને સેવારે તે આપે મેવો, સુરતે
શાધન શાધારે આત્માને સેવો ૧ ભજન વીના શમ
જોનેરે ભવમાં ભટકાવુ, જરૂર પછી જાણી દ્યોરે જ
મ હાપે જાવુ ૨ જીવનો શીવ થઈ જાશેરે, જુવોને
જાગી, જે જન જાણી સમજરે તેહની બ્રમણા ભા
ગી, ૩ મન મેવાસી મારેરે શદ્દગુર હથીઆરે, મરજ્ય
વ્યાં થઈ માંહાણિરે, ભવશાગર તારે ૪ કુંહછે રેવાશંક
રે ચેતો અજાંતી. શમજે તે સજન માહરારે વી
રલા કોઈ જાંતી ૫

સુરા થઈને શમશેરે, સોહંગ શત શંગે, પ્રેમ ર
શને પીવારે આનંદ છે અંગે ૧ કાચી કાયા તાહા
શીરે વીચારો પ્રાણી; પછે પસ્તાવો થાસેરે લેજે તુ જા
ણી. વીચકે વપુમારે પુરાણ પ્રજ્ઞ બોલે. ભાગ વ્યા

ગથી સમજેરે અંતસ કરણુ ખોલે. ૩ પારશને પ્ર
તાપેરે લોક કંચન થાય, શદ્ગુરુ શતશગેરે અવી
ધ્યા જાય ૪ કહેછે રેવાશંકરે રામજો કોઈ શાંણા
જોતાં ઉડી જાશેરે રંકને રાંણા, ૫

જાવમાં ભક્તિ મોટીરે રામજી લ્યો પ્રાંણી, જન
મ મરણને ટાળેરે લેજે તું જાણી, મોઢ માયાને મુ
કીરે ભગવતને ભજ્જો; હુ માહાર હરદથીરે, ટાલી
ને રમજે; ૨ આનંદ ઉરમાં લાવીરે વીવેકે જ ને;
મુખધી સજોથીરે, અવીધ્યા ખોલે ૩ શત વડે શો
ભીનરે રાચરાચર જાણાં જ્ઞાન ધ્યાન કરીનરે, મા
હાસુખને માંહાંણાં, ૪ કહેછે રેવાશંકરે, શતશગે આ
લો, પ્રેમી પ્રીત્ય કરીનરે પરમારથ પાળો. ૫

અથ ભજન લીખ્ય તે રાગ ધૈરાવ ભરમે ભુ
લો ભજન કરી લ્યો, ભાવે ભટકણ ભાગે જવુ જરૂર
જમતો જરે કરસે જીવો જાગી૦ ॥ ટેક ॥ પરતક્ષ
પુરણ પ્રભં ખોલે છે, અજ્ઞાની અજ્ઞગો જાણે છે. એ
તો અનુભવી મનમાં માંહાંણી છે, ભરમે૦ જવુ
જ૦ ૧ અંતે આગલ માલમ પડશે, તન ત્રિવીધી

શહેવા ધડમે. ત્યારે મુરખ પાછો પસ્તાસે ભરમે
જવુ જ૦ ૨ જે જન મદ માયામાં મોહોવાયા, તે
ચાર ખાંણે જઈ ખોહોવાયા, કોઈ કરમ કીચમાં
કુટાયા ભરમે જવુ જ૦ ૩ અલીમાંનો અ
ધરમ ચાલે મન મનસુખા મોહોટમ માહાલે, શઠ
શત વચને નષ પાલે ભરમે જવુ જ૦ ૪ હરી હા
થ હીરો હાજર થાવે, કોઈ શમજો જરા દુર જાવે
રેવાશંકર શાયુ કાણવે. ભરમે જવુ જ૦ ૫

જંજલી છવ જનમ ધરીને, જ્યુગતે જાણી લે
હરી; સમરાણુ કરચને સંત સમાગમ, જમ જાશે પા
છો ફરિ. ॥ ટેક ॥ તેં અકલ અબીધા નવ્ય છાંડો.
ખડુ અધરમની ખાજ માંડો; દુખ દાવાદળ વેડે દા
હી, જંજલીછ. સમરાણુ ૧ તેં ખલતૈમાં ખોટુ કી
ધુ, પય મુકીને વીશને પીધુ; કંચન ત્યાગી કાજલ
લીધુ, જંજલી. સમરાણુ ૨ તુ અન્યાને અનરથ
ચાલે, ખેડુ પડપંચનાં પાખંડ પાળે; જાણી જુઠાનો
ઝગડો માહાલે, જંજળિ. સમર ૩ તુ પદમતિ પર
ધન હરે, પાપી પુરો પંચાત્ય કરે; પાચે પગલા લે

બેહુ ઘેરે જાંનગિ. સમર૦ ૪ કહુ શાંભજ્ય સિખા
મણ માહારી, એ સમજે તેહને છે સારો; રેવાસંકર
ધિરજ ધારી, જાંનગિ. સમર૦ ૫

જીવજાણીને અંતરમાં જોળજ્ય, એક આત્મા
ભુપ છું; અતર જ્યામી, કર્મે કુટ્ટેને ભચો તુ તે સ્વર
પ છું. ॥ ટેક ॥ તેને હયડે નારી નીરખી, મીથ્યા માયા
કો હીડે હરખી; ક જુદ્ધિને કોડે પરખી, જીવજાં. કર્મે
કુ૦ ૧ તેં દીલમાંથી દયા કાઢાડી, ખસ ખોટામાં ખેં
લુ તાડી; મદમઝરમાં ઉમર કાઢાડી, જીવ જાં. કર્મે
કુ૦ ૨ તેં અજ્ઞાનનો આદર આંહયો, ગરવે ગોઠવાણીમાં
માંડહયો; અધરમમાં ધર્મ તેં નવ્ય જાંહયો, જીવ
જાં. કર્મે કુ૦ ૩ તેં પાપે પર નંદ્યા કીધી, લોભે લો
ભે લાલચ લાંચો લીધી; કુકર્મે સંગત્ય કુડી કીધી,
જીવ જાં. કર્મે કુ૦ ૪ કોય પરમેશ્વર જાણો સાચો,
ભવસાગર તરવાને રાચો; રેવાસંકર ગુરૂને જાચો,
જીવ જાં. કર્મે કુટ્ટે૦ ૫

અજ્ઞાની જીવ અંધારે અથડો છુ અભિમાનથી,
શમરી લેને પ્રિત્યવડે પુરણુ બ્રહ્મ તારે ધ્યાનથી. ॥ ટેક ॥

તે તારણિ તનમાં ન જાણી, જસે આયુશ વેહેતે પા
ણી; હવે શમજે સદગરની વાણી. અજ્ઞાની જીવ
સમરી લેને ૧ તેં તાંને તાપ લીધા તનમાં, ધધે
કરી ધાયો ધનમાં; ભગવત ભજી લેજ્યે મનમાં. અ
જ્ઞાં શમરી ૨ તેં તંન તપાશી નવ્ય જ્યુ, મેલુ
મન વેગે નવ્ય ધોયુ; ધીક ધીક જીવતર હાથે જોયુ.
અજ્ઞાં શમરી ૩ તેં તંન વિશે તાન્યમ કીધી, પ
ય મુકીને મહાજ્યમ પીધી; ભગવાની માળા નવ્ય
લીધી. અજ્ઞાં શમરી ૪ કોય ગેમી શમજી હયો
ખટકો, મીચ્યા આ વૃણમાં નવ્ય અટકો; રેવાશંકરને
છે અટકો. અજ્ઞાં શમરી ૫

જાણી લેને જઠરામાં જરૂરપણે જપજાપસો. ભાવે
ભજન કરી હયો તેથી ભગવત ઘર લાવશે. ॥ ટેક ॥
જીવો ઝાડ પાહાડમાં પરવરસો, કોળ નોળ વિસે વાણી
યર થાસો; મદ મગર મછ કાંટો ખાસો. જાણી લે
ભાવે ભજ્ય ૧ જીવો કરમકટિ પતંગ માંડી, વર
વાઘ વેંછી થાસો તાંડી; ઘરોલી ઘોઠોઠ ઘરજીવ જ્યાં
હી. જાણી લે ૧ ભાવે ભ ૨ જીરિયાળ સરપ ચેને આ

હો, માખ મગતરૂ મશિ માહાલો; પશુ પંખીમાં તે
 તો હાલ્યો. જાણી લેં ભાવે ભં ૩ જીવો ચ્યાર ખાં
 હ્યમાં તે પડીયા, અપરાધી અધમ અવતરીયા; ચો
 રાશી લક્ષ્યે તે ફરીયા. જાણુ લેં ભાવે ભં ૪
 મોહોધો મુતશા જનમ આપ્યો, ભગવત ભજવા તુજને
 આપ્યો; રેવાશંકર સોહંગ જાપ્યો. જાણી લેં ભાવે
 ભં ૫

સમરી લ્યોને પુરાણ પ્રાંહ્ય પ્રિત્યથી પાર ઉતારશે,
 સુરતે સાધો સદગુણે સ્નેહ કરીને તારશે ॥ ટેક ॥ ત
 હ ત્રીપુટી તતબર થાજો, જઈ તરવેણી સંગમ જો
 જો; ધીરજથી ધ્યાન તમે ધરજ્યો સમરી સુરતે. ૧
 સદ વીધા વેદાંત કહીયે, સતસંગ વીશે જઈ સાંભળી
 ચે; માફા વાક્ય રૂદમાં રાખી રહીયે સમરી સુરતે.
 ૨ શટ શાસ્ત્ર વીશે સાચુ કહે છે, ઉપનીશદમાં હેવું રહે
 છે; શરૂતીઓ સાર સઘળો લેછે સમરી સુરતે ૩ ભા
 ગ ત્યાગ કરો સમજે પોતે, અન હદ નાદ થઈ રહ્યા
 જોતે; ભવસાગર તરીલ્યો હોતે સમરી સુરતે. ૪ વ્યા
 ખીક અચરાચરમાં જાણો, દૈત ભાવ કરી મત ન

વતાંણિ; રેવાશંકર મનમાં માંહાણિ સમરી સુરતે.

કાચી કાયા ઢંગ તાહારા ધડથી તેતો ઢગી પડયા,
જુવો બજન વીના બવનો બાર રહ્યો જાંણિ ની
શ્રેષ્ઠડયા ॥ ટેક ॥ અધુરો આધાર તિતારો, દીસે પરપો
ટો બહુ સારો; જો સમંદ નથી માહારે તાહારો. કા
ચી કાં જુવો બ. ૧ કહો કયાં રહો છો ને કયાં પડ
જો, બજન વીના તમે રડવડપો; મેલામાં મેલો પીડ
વધો. કાચી કાયાં જુવો બ. ૨ તમે જાંણિ નથી
જે ગરવ કર્યો, બેદ બાગીને હું કોરે રહ્યો; બોલજી
હારાને નવ સહ્યો. કાચી કાં જુવો બ. ૩ ઘટમાં
છંચિને નવ રહીયે, તારે હમે તમે જુદા વહીયે; એ
માંનો સાચુ તે હઇયે. કાચી કાં જુવો બ. ૪ સમ
જુ સમજો મીઠ્યા કાયા, નથી રેવાશંકર લોભાયા; વી
ચાર કરી લેજ્યો ડાહ્યા. કાચી કાં જુવો બ. ૫

જીવ જરૂરપણે જોયામાં જાણુ છું સાચા તે હરી
પુરવ સંચે સમંદ થયો તમારો કહુકરી ॥ ટેક ॥ મન મુ
જ્યાગ કરી ખેત્રાવાડી, પેહરો કનક કડાં કુંડળ દહાડી,
કાહાડી લેતા જુવે નાહી જીવ જ. પુરવ. ૧ તમે પુ

રાતંત પંથે પડસો, ઝુકી હુમને સ્થાનક વસસો; પ્રભુ
 મેમે વાંક ગતો ખમસો. જીવજી ૦ પુરવ. ૨ તાહારાં સ
 ગાં સહોદર સહુ આવે, જોઈ જોવડાવી પાછાં જાવે;
 કુડા કાઠને તે લાવે જીવજી ૦ પુરવ. ૩ લેખ લીલા
 ટમાં જે લખીયા, તે પ્રમાણે થાસે કરીયા; પછે મન
 સુખા મનના શમીયા જીવજી ૦ પુરવ. ૪ કહે રે ॥
 શંકર વીચારો, ભવશાગરનો તરવો આરો; સમજીદ્યો
 અવશર છે રારો જીવજી ૦ પુરવ. ૫

કોય સમજોને શંત શમાગમ વીમે જ્ય જ્યન
 આંજુરો, લાભ અશ્રિત પીને અમર થૈ રહેસો તે જ્યુ
 ગમાં જાંજુસે. ॥ ટેક ॥ તે જનમ ધરિને શુ કીધુ,
 ખલતે ખાંખણ માંચે લીધુ; તાહારી જનુનીને કુળ
 દીધુ. કોય સમજો ૦ અશ્રિત ૦ ૧ તું અધરમમાં
 અધર હિડે, કોય શંત શિરોમાણને પાંડે; પર ઉખ
 ગારમાં તે બહુ ચાંડે, કોય સમજો ૦ અશ્રિત ૦ ૨ ત
 ને હરી કથા રશ નવ ભાવે, પરનાંધામાં પુરો કહાવે,
 ભાંડ ભવઈમાં રેતે જાવે. કોય સમજો ૦ અશ્રિત ૦
 ૩ તુ શવારથે શુરો થઈ છુ, પરમારથમાં પાછો રહુ

છું; અન્યામાં આગલથી જડુંડુ. કોય શઁ અઝીતઁ
 ૪ રેવાશંકર રામજો મનમાં, અંતર જામી ઝોજો તન
 માં. હરી હીરાખ કરી લેસે પગમાં કોય શઁ અ
 ઝીતઁ ૫

પ્રેમી પરખો પુરણ પ્રાણ મનસે, પુરવ પ્રીત્ય કરી
 હીમત રાખો હરીજન શાયે; હેત કરી હયો તે કરી
 ૥ ટેક ૥ મન મારી મરજ્યા માંહાણિયો, સચરાચ
 રમાં લક્ષ્મે જાણો. મીથા ગામને નવ તાહાણિયો, પ્રે
 મી ૫૦ હીમતઁ ૧ વેગે શટશતરૂને તજજો, વીચારી તુ
 રીઆ પર જો જો, જાંને અખીલા નંદ રમજો, પ્રે
 મી ૫૦ હીમતઁ ૨ છલબેદ છાક છત્યર્યા છાડો, બ
 ગવત બજવા બાણ માડો; તજો ત્રીપુટી ગરવ ગાંડો
 મો ૫૦ હીમતઁ ૩ ષટ સંવતી પેદા કરીએ, સદ
 ગુરને રૂદ્ધ ધરીએ; તેથી પુરણા નંદને મક્ષીએ. પ્રે
 મી ૫૦ હીમતઁ ૪ ભાવે ભજજો ભલક થાસે, દ
 ખી જમ કીકર હુર જાસે, રેવાશંકર આનંદ થાસે પ્રે
 મી ૫૦ હીમતઁ ૫

જીવે જનમ ધરી ને જન છતા, જીગતે જાણ્યા

છે હરી. મુકી માંન્ય ગુમાન્યહેતેહીડે, પરમેશ્વરને તે
 વરો. ॥ ટેક ॥ તે સત્ય વડે શોભે શારા, જોવા
 ચંદ્ર વીસે તારા; આ લોકે પરલોકે ન્યારા જીવો
 જાં મુકીમાં ૦ ૧ જીવો સંત સમાગમમાં ડાહ્યા, તે
 જોત્ય સ્વરૂપ જોવા ધાયા; ધન્ય જીનુનીએ એવા
 જાયા, જીવો જાં મુકીમાં ૦ ૨ જીવો પ્રેમ રસના એ
 ભોગો. અવિદ્યાથી અલગા જોગી, જીગમાં અમરછે
 આણેગી, જીવો જાં મુકીમાં ૦ ૩ જોવો અદ્ભુત
 જ્ઞાનમાં એ પુરા, શોહંગ સમજ્યા તેથી સુસ, ચીત
 ચંદ્રતનમાં છેચકચુરા જીવો જાં મુકી માં ૦ ૪ તે
 સત ચીદ આણંદને જાણે; તે પ્રાપ્ત પદારથને તાણે.
 રેવાશંકર માંજે માંહાંણે. જીવોજાં મુકી માંન ગમાં
 નં ૫

સોહંગ શમિયા શત્રુ પદારથમાં શંસે તેહેના જ
 હયા, કર્યો વિવેક વીચાર આદરને અજવાળે ત્રિવી
 ધી ટપ્યા. ॥ ટેક ॥ માયા ના મનમાં વારો, જ
 વશાગરનો તરજ્યો આ પદારમાં છે જવા
 રો. સોહંગં કર્યો રૂદમાં નં ૫

અડકે; કુકમ યોગે ચાલુ તડકે; જોઈ સં। સમાગમથી
 ભડકે. સોડંગ શ૦ કરયો વીવેક ૨ તે મુનસા જન
 મ માથે લીધુ, તિરથ વ્રત શુક્રીત નબ્ય કીધુ; દુષ્ટ
 સંત શિરોમગ્ન દુખ દીધુ. સોડંગ૦ કરયો વીવેક ૩
 તને વારે વારે શું કહીયે, દેગડંડ કુત્રી ફરતો હૈયે; પ્ર
 ભુતુ ધ્યાન રૂદ્ધ ખરીયે. સોડંગ૦ કરયો વીવેક ૪
 જે જન પુરુષ પ્રભુ ભણ લેશે, તે ઝટપટ ભવમાગ
 ૨ તરશે; રેવાશંકર પ્રભુમાં ભળશે. સોડંગ સ૦ ૫
 રયો વીવેક ૦ ૫

રાગ ધોળ આ ચાલો સૈહીયર સહુ મિત્યેરે
 જાયે, સદ્ગુરુને મળીયે સહીરે; ॥ આ શ્રદ્ધા સિદ્ધાસન
 મારે ખેસાડી નિઝતાયે સ્નાન કરાવીયેરે. ૧ અચિત
 અંદન ચરણે જઈ અરપો, પ્રેમના પ્રબુ ચડાવાયેરે:
 અખીલ ગુલાલ ધુપ દૈપ નૈવેદ્ય વિવેક વડે કરો આર
 તીરે. ૨ આ સત્યે શ્રીકૃષ્ણ આપણુ કરમારે લેઈયે, મ
 ન વડે જઈ મુકીયેરે; પરદક્ષણા હંડવૃત છે વિચારે
 ધ્યાનમાં રાખી ધારણારે. ૩ આ અંતર ચમુગડેરે નિ
 હાંજો, મળશે પુરણાનંદ પ્રીત્યથીરે; આ સુસ્તાવડે શ

હુ સાધન કરજો રાખી ગુરુગમ આશરે. ૪ આ
ચોહંગ સોહંગ બે બુજ લીડિને, નાથને લેજ્યો બાથ
મારે; આ રેવાંશંકર તો દાશગુરુનો, રૂઢીયે રાખજ્યો
મુજનેરે. ૫

આકરતાએ ઇછા કરી બેહુ સારિતે પંચકોશિ બા
ગહો બનાવીએરે, સત શંગ સથંભ ઉપર કરાવિનેં સદ
ગુરુન ભાલ્યો રચાવિયારે. ૨ આજ્ઞાનનો મોભા ઉ
પર નંખાવિનેં વિચારની વળીયો પથરાવિયારે, ૩
આ વઈશવ્યતાં નખિયારે છવડાવિનેં ગુરુશબ્દ - ગારે
લિંપાવીયારે. ૪ ચોહંગ સોહંગ બે દાર મુકીનેં પુણિ
બ્રહ્મ બેલે તેમાં રહિરે. ૫ આ નીવરતી નારીના
રે સંગે હાથ પિનાદ કરે સહિરે. ૬ આ સુમત સુતા
રી એઠલે આંચો હાથ જોડિનેં ઉમો રહ્યોરે. ૭ દયા
કરી તેને મેહેનત આપી નિજ લક્ષ લાભ તાંહાં આપો
આરે. ૮ આ સુરતાનો ડંડ કરમારે ઝાહલી કામ કરો
ધને મારોયારે. ૯ આ અંતસ્કર્ણમાં અનુભવ કરીને
અજ્ઞાન તસકર તાંહાં કાઢિયારે. ૧૦ આ ચીત ચીતન
ચિદાનાસમાં માંલીયો બ્રહ્મ સાગર રહ્યો બરિરે. ૧૧

ગુરુજીની પાસે, રેવાશંકર માગે ચીત ચરણે રાખો હ
રિરે,

અથ રાગ ગરબી સંઘેસાની રૂલીખ્યતે. આ
આધવજી સંઘેસો તમ સાથે કહુ ટેક. કેહેજે જઈ શાં
મળીયાને નીરધારજે, અંતરમાં અકળાંભણુ થઈ મુ
જને ઘણી; તે હું તમને કહું સઘળો વિસ્તારજે. આ
ધવજી ૦ ૧ આ બાળપણમાં બોલાવી હમને ગયા,
તે વીજ્યોગે મેહેતો નવ્ય રહેવાયજે. મોહનજી વી
ચારો મનમાં પ્રિત્યથી; શાંમળીયા ઘરમાં નવ્ય રહેવાય
જે. આધવજી ૦ ૨ વિજ્ય વિનતાની ઠોળી તે સહુ વિ
સર્થા; હેતે પ્રિતે મળીયાં કુખજ્યા નારજે, મોહનજી
જાણીછે તે સ્વરૂપમાં; સરખા સરખી જોડ મળિ બેહુ
સારજે. આધવજી ૦ ૩ આ ગોર્વાજી ગોઠવણી કર
જ્યો મનમાં. હું અજ્ઞાંની અખળા છુ માહારાજજે
રેવાશંકરનો ક્વામી સોહામણો, મેમે પુરશોતમ સધા
શે કાજજે; આધવજી ૦ ૪

આ આધવજી વીવેકે વીનતી મેં કહી. ટેક મેહેતો
આહું નહેતું જાણ્યું નાથજે, આ મુજ અખળાને તર

છોડી તમે સંચર્યા. મુકયો સરવે જોવાજોનો શાથજે,
 ઓધવજી વિં ૧ આ વીઠલવર વીસ્વાશે હું ખેશી
 રહી, સાથુ નાણદો રાખેજે બહુ ઝેરજે; આ કપટો દીસે
 કામણગારો કાઢાનજી. વાળ્યું તમે કીયા જનમનું વેર
 જે, ઓધવજી ૨ આ જોખનમાં વાહાત્રાજી હું ઝુકી
 રહી. તેનો તમને કાંઈ નથી વીચારજે, કંઈ વિના
 કાયા મારી ઝાંખી પડે, સાંમળીયાજી સમજી લેજો
 સારજો. ઓધવજી વીવેં ૩ આ મોહનજી મથુરામાં
 માહાલી રક્ષા, દુખ દરીયામાં હમને મુકયાં વેહેતાંજે,
 કોણ જનમનાં સંચીતથી પ્રીતી કરી, વંદ્રાવનમાં નો
 ધારાં જઈ રહેતાંજે ઓધવજી વીવેં ૪ આ અંતર
 જામી અંતરમાં સમજી રહ્યા. કાયા હૈયાં પણ જીવ ત
 મારી પાસજો; કરજોડોને હું તમને વીનતી કહુ, પુરો
 માહારા મનની પ્રભુઆશજે. ઓધવજી વીવેં ૫
 આ આનંદમાં અક્ષમેજો કયારે આવશે, રેવાશંકરનો
 સ્વામી સોહાગોજો. આ નટવરજી નાંદ્રામાં તે મુકી ગ-
 યા, ઓચંતી હું ઝમકી ઉડી જાગીજો ઓધવજી
 વીવેં ૬

આ ઓધવજી કહેજ્યો તે નંદકુંવરને. ટેક. શાંને
કાને જુગજીવન દુખાયાજો, આ હમેતો મરજદા લાજ
ગણી નહીં; મોરારી મનથી ઉતારી માયાજો, ઓધવજી
કહેજ્યો નંદ૦ ૧ આ નેહ તજી નમેરો થઈ ગયો ના
થજી, મલ્યાં મન કુખજામાં તે કેમ તુટે જો, જીવણ
જનમારો તે એજો ગયો, પડી ગાંડય રેશમની તે
નવ છુટેજો, ઓધવજી કહેજ્યો ૦ આ ગોવીંદજી તમ
ને આવુ ઘટતુ નથી, અલખેલી અખજાઓ સરવે ચાહા
યજો. આ ગેહેલીને ગાંડી થઈ વીનતા આપડે, તમે
વોના પ્રભુ મંદીર ખાવા ધાયજો. ઓધવજી ૦ ૩ આ
ગીરધારી ગોકુળીયુ છોડી સંચરયા; હમારે છે નામ
તણો આધારજો. રેવ શંકરનો સ્વામી આવી મજો, સમ
જાવો જઈ સાંમળીયો આ વારજો, ઓધવજી ૦ ૩

આ શાંમલીઆને સંદેશો ઓધવ કહે, ॥ ટેક ॥
ગોકુળીઆના પ્રેમ તણો મહીમાયજો, જ્યાં જોવા
જઈએ ત્યાં તેવી વારતા. એવી ભક્તિ કોય થકી ન
વ થાય જો; શાંમલીઆને ૦ ૧ આનંદ જશોદા માતા
ની ભક્તિ ભલી; ગોપીઆના પ્રેમ તણો નહીં પા

રજ્જે, આ ગોવરધનને માથે ગાંઝો આથડે. ગોવા
 હાંને લાગ્યો છે એક તારજ્જે, શામલીઆ નં ૦ ૨ આ
 નગ્નના લોકાંનું ઝાઝુ શુ કહું, મન થકી મુકે નહી
 એતો ધ્યાન જ્જે, શામલીઆ સમજીને સું પુછે
 હી, એ લોકોનું મોહન રાખો માન્ય. જ્જે શામલી
 યાને ૦ ૩ આ કરજ્જેડી રેવાસંકર વાનતી કહે; સદ
 ગુરૂ મોહોટાનું બાંનું હાથજ્જે, આ પુરાણ ખંડ પુરવ
 ની પ્રિત્યે મેં કહ્યું, માહારાજ મુજને રાખો. રૂદી
 યા સાથજ્જે શામલીઆને ૦ ૪

આ હેત વડે હશીને હરજ્જે બોલીઆ, ॥ ટેક ॥
 ઓધવજ્જે હું બાણુધુ મન માંહજ્જે, પ્રેમ વડે તે ભક્તિ
 માહારી આચરે. એ રૂપ આપીશુ હમે જ્જે તાંહ
 જ્જે, હેત વડે હું ૧ આ નેક કરીને નામ નીર
 તર આપીયું. હેતે પ્રિત્યે રટશે વારંમ વાર
 જ્જે. આ સત્ય વડે એ તો સરવે સોભી રહ્યાં; ભા
 વે ભવસાગર ઉતરશે પારજ્જે. હેત વડે હું ૨ આ મુ
 રતા સાધન જે કોઈ રૂક સાધશે, તેનાં દળશે ત્રિ
 વિધી તન તાપજ્જે, મુક્ત થઈને મરજ્જે બા મન માં

હાણશે, ચોરાશીના ફેરો થાશે માફજે, હેત વડે હું
શીને હું ૩ આ રેવાશંકરદાસ પ્રભુજી તમ ત
ણો, તેહેને તમે શરણે રાખો નાથજે; બરદ બાંના
નુ પ્રભુજી પાલીએ; હેત વડેથી માથે સુકો હાથ
જે,, હેત વડે હુશીને ૪

રાગ ધોળ સઘયર સમજે સદગુરૂ સ્વામી
ના તાર, તેથી ભવ તરસો. નિરધાર સહીયર કહું
પ્રીતથી ॥ ટેક ॥ શદગુણ સણગાર સજે માપે. પે
હેરો કલ્લાં કલ્લાં આપે. સહીયર ૦ ૧ તુસી તનમ
નીચુ ટેકના તોડા; પેહેરો શત્યના શોભીતા ચુડા.
સહીયર ૦ ૨ જ્ઞાંત ગુજરીઆં ગુજરી સાથે. પેહેરો
બેરખો બાંનાની હાથે સહીયર ૦ ૩ વાળી વી
છવા તે વધરાગનો વીર. હોડો ચીત ચુદ્ધીનાં ચીર
સહીયર ૦ ૪ ચેતીના ચાણીઆ. ચુપની ચોળી; હે
તે હારડા પ્રેમ પટોળી; સહીયર ૦ ૫ સતશંગ સ
ણગાર સજ્યા રીતે, સીથો પુરચો સ્વરૂપનો
પ્રીત્યે, સહીયર ૦ ૬ નેહ નીરમલ નરણાં તે સાહા
રીએ, વેગે ફલાતુ મનને વારીએ. સહીયર ૦ ૭ ર

વાર્શકર કહે શદ્ગુર શેવો, પાંચો લક્ષે મોહોધાનો
મેવો, સહીયર કહુ પ્રીતથી. ૮

અથ તીથીયો લીખ્ય તે આ પડવે પ્રાણી પર
મારથ કાંઈ પ્રીછોરે, તેથી પાપ સમુદ્રુ જાય, તેતમે
છછોરે, ૧ આ બોલે દાંધો બાલ ગુરુએ પ્રિત્યેરે,
તેથી ઉતરસો ભવ પાર રૂડી રીતેરે, ૨ આ ત્રિજે
બોલે તન વીસે તપાશોરે. ગુરુ શબ્દના આધારથી ઉ
પાશોરે, ૩ આ ચોથે ચિતવના ચીદનુ તે કરીએરે, છે
પ્રલ્લ કલોલા દસમાં જઈ રહીએરે, ૪ આ પાંચમે પ
ડપંચ મુકી રસ ચાખિરે, કરી વેદ વચન પરીમાણ
ધ્રુવચીત રાખિરે ૫ આ છઠે માયા છાકમાં જન્મ
ભમીયારે તે જરૂર પણે જન્મ માર જઈ શમીયારે ૬
આ સાતમે સદ્ગુરુ સંગ રૂડો ને કરશેરે; તે જોતી
રૂપના નુર વીશે જઈ મળશેરે, ૭ આ આઠમે આ
ત્રાણ તજીને ચાલોરે, રૂડાસંત સમાગમ જનન વીશે જ
ઈ માહાલોરે, ૮ આ નાંમે નિરગુણનાથ વેદમાં ક
હે છે રે. તે 'પ્રેમ વડે પરબાય અંતરમાં રહેછેરે; ૯
આ દશમે દરશન ગુરુનુ કરશેરે તેનો ભવ સાગર

ના ભાર હરિ શહુ હરશેરે, ૧૦ આ એકાદશી આ
 નંદ ઊરમાં આણેરે. સચરાચરમાં એક અંહા પ્રીત્યે
 જાણેરે, ૧૧ આ બારશ બાવન બાહાર વિચારીજી
 શોરે, ત્રેહપનમે જાણુચે લાભ થમે દુખ જોહાસેરે
 ૧૨ આ તેરશ તુરીઆ પદ ઊપર જઈ નીરખેરે ઊં
 ઘાડિ અંતર આંખ વડે જઈ પરખેરે. ૧૩ આ
 ચૌદશ ઇંદ્રો ચઊંદ વીશે વશ રખેરે; તેથી પુરે
 પ્રેમનો રસ વીવેકે ચાખેરે, ૧૪ આ પુનમ પુરણાં
 દ પ્રીત્યેથી મલીઆરે. તનનાં ત્રિવિધી તાપ રીતે
 સઙ્ગી ટલીઆરે ૧૫ આ રેવાશંકરદાસ ગુરૂનો પ્રીત્યે
 રે તેને બવસાગરથી પાર ઉતારે રીત્યેરે ૧૬

રાગ પ્રભાત સમજી લ્યો શબ્દને સાર કીરતા
 ૨ છે, ચીતમાં પ્રીત્યથી અંહા નિરખો. ॥ ટેક ॥
 અસત્ય અન્યા તજો, સત્ય પ્રભુને ભજો; મનથી વૈભવ
 શુંરે પરખો. સમજી લ્યો ૦ ૨ મુક ભમતો કરે, માયા
 દુર નબંધ કરે, મોહમાં મથતો દાડી દાડી, વીશયના
 મુખમાં રાજ થીને રમે; અહંકારે ખેલતો નિત્ય નદ
 હી. સમજી લ્યો ૦ ૩ માયામાં નાહાલતો, મદ મજી

રાખતો; મુમતાના છાકનો રાખી અંશે, દુષ્ટ સમ
જ્યો નહીં; ગુરુશાંત ના ગ્રહી, મુરખો જમનો મા
ર ખાસે. સમજી લ્યો ૦ ૪ અખંડ અદ્વૈતને વેદ
નીત્ય વર્ણવે. માહંત-તોડનો મર્મ રાખે; ગુરુ કૃપાયે
કરી રેવાશકર કહે ખરી, વીરલા રોત્યથી રસ આખે.
સમજી ૦ ૫

ગનભારી રમો, ભવસાગરથી તરો; આચરો પ્રાંલ
ની નિત્ય વાણી. ૥ ટેક ૥ વારે વારે વિસરો. ગ્રમ
વાશમાંકુંઠરયો; હેઠામાં હરખતો તું રે પ્રાણી. મનમા
રી ૦ ૨ સુત સુખ સુંદરી, દાંમના દંભથી; ગાયાના
મદમાં કુસી ફરતો, રસનાના સ્વાદમાં; ભોવનના ભો
ગમાં, કામના કોકથી ગર્વ કરતો. મનભારી ૦ ૩ હા
પણે ડાલતો ચ્યાતુરી બોલતો સ્નેહના નેહને લેતો
બાણી, પલકનો પરવાર આવે નહીં તુજને; ઝટપટ
કાળ તો લેસે તાંણી. મનભારી ૦ ૪ શુદ્ધ સમજણ
કહુ શાંત ગુરુની લહે સચિદા નંદનો રાખી મર્મ,
રેવાશકરતો દાસ છે વિપ્રનો; મુખથી બોલતો પુણે
પ્રાંલ. મનભારી ૦ ૫

સમજી મુરતા કરો પરપંચ પરહરો, જ્ઞાન નીર
ગુણનો લક્ષ્ય આણો. ॥ ટેક ॥ મોહ મીથ્યા કરી
નીશ્ચ લજવા હરી, વ્યાપીક સચીદા નંદ જાણો. સ
મજી સુરં ૧ અલપ આયુશ તે વહી જાશે જીવડા
મનનુ ધારયુ તે સર્વ રહેસે, દામ દાટયું રહે કુંસંગ
કોડમાં; કાળ તે ચોટય આવીને કરશે. સમજી સું ૦
૨ મુક મન મનશુખા કુક કપટના હર્ષમાં ફરતો દિ
ન રાત્રે, નાદમાં નાચતો નારીના નેકમાં; રીઝતો
પર નિધાની વાતે. સમજી સું ૦ ૩ સત સંગસારનો
લક્ષ્ય કરજો સહુ તે થકી ત્રીવિધી તાપ ટળશે, ગુ
રૂ મોહોટા વડે રેવાશંકર કહે; પ્રેમના દશનો લા
ભ જળશે. સમજી સું ૦ ૪

ભાવ ભકતી કરી, પ્રાણી ભજવા હરી; સદગુરૂ શ
બ્દનો રાખી મર્મ ટેક. જન્મ ધરી ધરી દુખ પામ્યો
જહુ, જ્ઞાનખી લેજો તુ પુરણુ પ્રમ્ ભાવ ભકતી કરી
જન્મ એજો ગયો, સત શંગ નવ લહ્યો ભવમાં ભ
ટકતો તુજે પ્રાણિ; માયાનાં પાસમાં પ્રભુ જાણ્યા નહીં
હેતુ હોંડતો ચાર ખાણી. ભાવ ભકતી ૦ ૨ પર

ધન પદ્મની, હરવા ઊદ્યમ કરે; મોહની ઉચરે મુખ વા
ણી, સંત સમાગમ લાવ લીધા નહી, જમના કીંકર
લેશે તાણી. ભાવ ભક્તીં ૩ શત્યનો સંગિતે સચિદા
નંદ છે; પ્રીતથી નીરખજો તંન માંહી, શુદ્ધ શીવપુરમાં
રેવાશંકર રહે; સદ ગુરૂ મોહોટાનો વાસ તાંહી ભાવ
ભક્તીં ૪

પ્રેમ ભક્તી વડે, સદગુરૂ શીવીયે, વેદના બેદનો મમ
આણો. ટેક. તંન તપાશીને; મુરત સંભાળીજો, કેવલ
ખંતે સિધ્ધ જ પ્રેમ. ભક્તી વડે ૧ સમગ્રી સા
ધન કરો; પાપને પરહરે, સદ ગુરૂ સ્વામીના લક્ષ રા
ખો, મીથ્યા માયા તજો સત્ય પ્રભુને ભજો; પ્રીત્યથી
પ્રેમનો રશ આજો; પ્રેમ ભક્તી વડે ૨ પરનંદા પર
હરો; સંત દેવા કરો, વેદમાં વર્ણવ્યો સત્ય માંનો, તે
હને મળવા તમે સર્વ ભક્તિ કરો; પછે ચારાશીના ભ
ય જાંનો પ્રેમ ભક્તિ વડે ૪ અલખ આણુંદને હર આ
ણો ઘણો; સત્ય સુરતાવડેથી દખાશે, રેવાશંકરનો રસ
મી મોહામોહ, વેદ વીવેકથી આગખાસે. ૪

અર્થ જ્ઞાન દીપક ગ્રંથ લીખ્યતે. કુહો પ્રગટ પુરાણ

પ્રંમ સદ ગુરુ અખંડ આરાધુ ઈશ, અવીચળ અનુ
 ભવ આપજો હુ ચરણે નમાવુ શીશ. ૧ મને દીન
 જાણી દયા કરો તમે ભક્ત તારા પ્રતીપાળ ત્રીગુણ
 તીત સ્વરૂપછો કરો મુજ પુધી વોશાળ૦ ૨ સચીદાનંદ
 સદ ગુરુ કરો કરુણા દ્રષ્ટી અપાર, કર જોડી હું કરગર
 આપો ઉત્તમ વિવેક વીચાર૦ ૩ અજ્ઞાનતીમીરને ઠા
 ળવા કરુ જ્ઞાન દીપક અભ્યુપાસ, પ્રેમી જનને પ્રીત્ય
 થી મુજે વેદ ધરમનો તાલ૦ ૪ મુજન જન સહુ સ્ને
 હથી સાંભળો મુકી વિખવાદ; જ્ઞાન દીપક ગ્રંથ કહુ ગુ
 રુ શિષ્ય સંવાદ. **ચોપાઈ** શીષ્ય કહે સદ ગુરુ
 માહારા દયા કરિ સધારો કાજ. ભક્તિ કરો એમ સ
 હુ કહે, ભક્તિ બેદતો કોય નવ લહે૦ ૧ માટે તમને
 પુછુ ફરી, કેની ભક્તિ દરવી ખરી; તે ખતાવો મુજ
 ને તાત. કહો જનમ મરણ મટવાની વાત૦ ૨ સમ
 જાવો જીવ ઈશ્વર સમેત, ત્રીજી માયા કહો સંકેત;
 એ પાંચ પ્રશ્નો ઉત્તર કહો. માહારા મનના સંશે દ
 હ૦ ૩ પછે ગુરુ બોલ્યા નીરધાર, સાંભળને તું
 કહુ વિસ્તાર; ધન્ય ધન્ય તાહારી પુધી સહી. **ઉત્તમ**

માં ઉત્તમ વાણી કહી ૦ ૪ અનાદિ એક હરી અવિ
 નાશ, અખંડ અદૈતનો છે વાસ; કીડી કુજરમાં સરખો
 રહ્યો, માટે એ વીશંભરતે કહ્યો. ૫ સુધ્ય ચઘતન્ય
 અંધશાગર જાણ, માયાથી અળગો પરમાંણ; ઇંદ ૫
 દારથ મીઠ્યા સહી; ઘાટ માયાના જાણિં તહિ. ૬ મા
 યા રંગ શીખલાનું કુલ, તેહને શુદ્ધો રહે અનુકૂળ; તેહ
 નુ ફળ જાહેર નિપજે, લોભી પક્ષા નીરાશ થઇ તજે ૭
 એ રીતે માયા કહેવાય, અજ્ઞાની તેથી લોભાય; તેહમાં
 દઈવાંગતથી વાંકુ થસે; પછે મુરખને કલેશજ થશે. ૮
 જનમાંતરનુ કહુ દ્રષ્ટાંત, સાંભળજો મન થાશે શાંત;
 પ્રક્ષ બીજમાં ગુણ જે હોય, તેહવુ ફળ નીપજે છે સોય
 ૯ જનમાંતર કુકર્મે કહેવાય, ને પુર્વ જન્મ પીશે લેહ
 વાય; જેહવુ વાવે તેહવુ લણે, એ વીના બીજુ ના બ
 ણે બાવલ બિજજ વાવે છે જેડુ; તેહને કેરી નાવે
 તેહ, દયા દાઝ મને પ્રક્ષે સોય; તેહને ભદ્રિ ફળ ના હોય
 ૧૧ વિચાર કરો જીવો કોઈ જન, તેહવી જાત તેહવુ
 છે તન, જેહવું અન તેહવો ઓડકાર; સમજે એ છે
 સઘળો સાર. ૧૨ હવે લકતી ભેદ કહુહુ હમો, શ્રધ્ધા

થી સાંભળજ્ઞે તમો, દશ પ્રકારે ભક્તી થાય; પ્રેમ લક્ષણ ઋષ્ટ ગણાય. ૧૩ પ્રેમ લક્ષણ દશમી જાણ, નીર ગુણની એતો પરમાણ, નિરાલોખ અખંડીત રૂવ; ની ગમ સનકાદીક કરે છે શેવ. ૧૪ અવાનાશી પુરણય, ત્રણ શક્તી હેમાં પરમાણ, ઇંછા કીયાને જ્ઞાનજ સહી, ભાગ ત્યાગથી સમજે લહી ૧૫ એ પ્રભુ ઇંછે તે કરે, જગ ઉપજવે પાલે હરે; ઇંછા તત્ત્વ ઉપજવે જેહ, કી યા કામ કરે છે તેહ. ૧૬ જ્ઞાન શક્તિના જીવ કહેવાય, તે પ્રાણી પિઠા વીશે લેહેવાય, શરૂતી શાસ્ત્ર શટ કહે છે વળી, જીવો વેદ વીશે જઈ મળી. ૧૭ સાચી ભ ક્તીધડ રાખીત, નીરગુણની કરજો નીત્ય નીત્ય, એથી જનમ મરણ નયથાય; મોક્ષ તણાછે એ ઊ પાય. ૧૮ વાચારથ મુકીદા જયન, લક્ષ્યારથ વિચારે મન; ઘાટ ભિન વસ્તુ છે એક, તેહના પ્રેમી રાખે નેક. ૧૯ આ વૃણનો સઘલો વેહેવાર, આત્મ જ્ઞાન વીશે છે સાર; કહે રેવારાંકરને આશ, ગુરૂ વિ પ્રનો હું છું દાસ ૨૭

હુહુ! વળતો રિસ્ય વાણી વદ, સદગુરૂ પ્રભ

સ્વરૂપ; ભગતી દશ પ્રકારની; તે કેઈ કેની અનુપ, તે સમજાવો મુજને વલી, તમે પ્રથક પ્રથક માહીરાજ; નિજ શેવકને દયા કરો, પ્રભુ બગરથું સધારો કાજ. ૨ હેત કરી ગુરૂ બોલીયા, સાભળ શિષ્ય નીરધાર; શીર ગુણની નવ વધાકહી, દશમી પ્રેમ અપાર. ૩ પ્રથમ શ્રવાણ ભકતી કહું, તુ રૂદ રાખને ધીર; તેથી સહુ જાણ્યુ પડે, હું કહું છું સમજને વીર. ૪

ઘોષાઈ શ્રવાણ થકી સહુ કારજ થાય, તેથી મનની બ્રાંતી જાય; પરોક્ષતે સાંભળી ને કયા; મોક્ષ થયાને ગઈ છે વ્યથા. ૧ શંકરે ગૌરીને કહ્યું, સાંભલી કયા અંતરમાં લહું; ભારથની જન્મે ને રાય, સાંભળી કયાને ગઈ હત્યાય. ૨ પ્રથુ વેળ્યાચ્યા શ્રી ભગવાન, કયા સાંભળવા માગ્યા કાન; દશ હજાર આધ્યા તેણી વાર, હવે બીજી કીરતન છે સાર. ૩ કીરતન કરૂ વાલમીકે સહી, કીરતન ભકતી નારદ લહી; વ્યાસ તુલશીને નરશંક વળી, કીરતન ભકતી કીધો ભલી. ૪ સુંદર કબીરને જન કવી દહુ અદૈત કીરતનથી ગયા સંદહ; હવે કહું સમરણનો બેઠ, તેથી થા

ય અવીધા છેદ. ૫ જીવો પ્રભાદે સમણે કચ્ચુ. શુધન
 વા કાજે તોડ ટાહાડુ કરચું; ધરગજને સીતાજી નેહ
 સમરણથી પ્રભુ મહ્યા છે તેહ. ૬ એ આદે સવલા
 ને વીર, પાંડુ વધુના પુરયાં ચાર, સમરણ કરશે ને
 કોઈ જન, તેહેનુ નીરમલ થાસે મન. ૭ શેવા ભક્તી
 ચોથી ખરી, કમલા પાખ્યા છે તે હરી; શેવાએ થસે
 અવીધા છેદ; હેવું કહે છે ચારે વેદ. ૮
 અર્ચન ભક્તિ કહુ સંકેત, એ ઉત્તમ ભક્તી સમેત;
 અર્ચનતો કુખજ્યાયે કચ્ચુ, તેથી પાપ સવળુ પરહચ્ચુ.
 ૯ વંદના ભક્તિ છઠી જાણ્ય, અફૂડે કીધી પરમાણ્ય;
 હવે શાતમી નેણે કરી; દાસાતન હનમાંનની ખરી.
 ૧૦ સખા ભાવ આઠમી છે નેહ, સુગ્રીવ અરજીને કી
 ધી તેહ; આત્મ નીવેદન નવમી કહી, ખત્રીએ કી
 ધી છે તે સહી. ૧૧ નવધા ભક્તી સગુણ કેહેવાય,
 ઉપરથી આવ્યણુ લેહેવાય; હવે નીરગુણની ભક્તી કહુ,
 અતરમાં સમજીને રહુ. ૧૨ એ મન વાણી અગોચર
 નવ્ય સમજાય, ઉપરથી એ નવ્ય જાણાય; અંતર
 આદર ઉપજે અપાર, એ નીરગુણનો છે વેવાર.

૧૨ શીરગુણની પુજા ઉપરથી સજે, નીરગુણની અં
 તરમાં ભજે; ચીત રૂપી અંદન કહેવાય, એમ તાણું મુ
 રપ લેહેવાય, ૧૪ ધ્યાન ધ્રુપ ધીરજથી કરે, આનંદ
 અખીલ જે વરે; ગુણાલ જ્ઞાન રૂપી છે સાર, દીનતા
 નો દીપક નીરધાર. ૧૫ શીલ શાગુગાર શોભે છે
 અંગ, ભાવે ભોજનનો છે સંગ; વીવેક વસ્ત્ર કહુકુ
 હમો, વીચાર વડે સમજીયો તમો. ૧૬ શ્રદ્ધા સુન્ય
 સીંહાસન કહુ, મન નીરમલની માળા લહુ; સૌંદર્ય
 શબ્દ મંત્ર કહેવાય, માહા પુજા માહા વાક્યથી થાય.
 ૧૭ આદર આરતી કરો સહુ કોય, નહુ નીરાંજનની
 અરપો સોય; નીરગુણની એ વીધી સહી, વેદ વેદાં
 તે વાણી કહી. ૧૮ એ રીતે આરાધન કરો, પરપં
 એ પાપ મનથી પરહરો; અસત અન્યામા એતો નથી;
 સત્યનો સંગી છે સર્વથી. ૧૯ અખીલ ત્રીશ્વરનો એ
 છે ધણી, જે જન સમજ્યા તેહેને માણી; અ
 જ્ઞાને અલગો અથડાય, તે નીશચે ભવમાં ભટકાય.
 ૨૦ કહે રેવાશંકર કરજોડ; સદગુણી પોહાંચે કોડ;
 સાકાર ભકતી છે જોયા જશી, સમજો નીલગુણની અ

તરમાં વશી. ૨૧

દુહિઃ શિષ્ય કહે સદગુરુ સુણો, તમો નક્ત વિ
શે વાક્યાત; સમ ભોમિકા જ્ઞાનની, તેહેનો કહો મુ
જ વાત. ૧ જ્ઞાની ત્રણ પ્રકારના, તે બતાવો નાથ;
ક્રીકરને કરુણા કરો, માહારે મુસ્તક મુકો હાથ. ૨
દિલ દયા કરો ગુરુ બોલીયા, તું સાંભળજે નિરધા
ર; તે પુછ્યું જે પ્રિતથી, તેહેનો કહુ છુ સાર. ૩ મં
ન અચળ કરી રાખજે, તેથી સરસ કામ્ય; કહુ
તે શ્રવણે ધરો, મારો માઈક દાહજ. ૪ રંગ રેહે
ણીનો રાખજે, શું કહું વાંવાર; સ્થિરતાથી વીચા
રજે, સંઘે નહોં લગાર. ૫

ચોપાઈ હર્ષ ધરી ગુરુ કહે, જ્ઞાન ભોમિ
વેદાંતે રહે; છીન બિનથી કહુ છુ હમો, પુછુ તે સાંભ
ળજ્યો તમો. ૧ પ્રથમ શુભ ઇચ્છા જે થાય, પેહ
લી ભોમિ તેજ ગાણાય; બીજી મું વિચારણા કહે;
ત્રીજી તનુમાં માંનસા સહે. ૨ ચોથી સત્તાપતી જ
ણ્ય, પાંચમી અશંસરતી પરમાણ્ય; પદ્મરથ ભવની
છડિ હોય, તુરીયા સપ્તમી કહે છે સોય. ૩ શિષ્ય

કહે સ્વામિ માહરાજ, દયા કરી સંધારો કાન્ય; હ
 વે હિનાં લક્ષણ ને હોય, તે પ્રથક પ્રથક ખતાવો સો
 ય. ૪ જો ઉદ થઈ તે ક્યમ જાણીયે, કેઈ પેરે દેને
 નાંણીયે; તે દયા કરી કેલેજો સંકેત, વેદાંત અનુભ
 વનો સમેત. ૫ તારે ગુરુ ખોલ્યા નિરધાર, સાંધ
 બને તેહનો વીસ્તાર; વીશય તણો મુક્યો ને મ
 ગ, ગુરુ તિથિનો લાગ્યો રંગ. ૬ કથા ભજ્યન સાંભ
 બવા બધ, ભગવંત સંતપર પ્રીતી થાય; કુટુંબિ
 કર્મ પરહરે, આનંદ પ્રેમ સુખુદ્ધિ શરે. ૭ પ્રભુત્વ
 ન ધરે નિત્ય નિત્ય, જ્ઞાન વીશે બેઢાયુ ચીત; એ
 સુભ ઇછાનાં લક્ષણ કહ્યાં, પ્રેમી જન્મે અંતરમાં
 લહ્યાં. ૮ ખીજી શુંવોચ્ચારણા જાણ્ય, તત્ત્વ વીચાર
 કરે પરમાણુ; એકાંત્યે જઈ સૌધન કરે, કોહુને કો
 સંસાર તે સરે. ૯ તનુમાંનસા ત્રિસરી કેહેવાય,
 મનનો પ્રત્યાહાર લેહેવાય; શુદ્ધ સ્વરૂપમાં સ્થિરતા
 હોય, રાખે નીત્ય સમારે સોય. ૧૦ સતાપતી ચો
 થીનો રંગ, ઉદય થયો અનુભવ અભંગ; આત્મ
 જ્યુગ દર્શો છે ભલો. જેમ સાધુની તરંગ સાંકળો!

૧૧ અભિમાનથી છુટ્યું તંત્ર, નીશ્વર્ય સ્વરૂપમાં વા
જ્યુ મંત્ર; અશંકકેતી તે પાંચમી જાણ્ય, તેહેના લક્ષ
ણ કહું પરમાણ્ય. ૧૨ માહા અનુપમાં રહે છે એ
હ, ત્રિલોકનુ સુખ તરાણાવત તેહ; હડિ ભોમ્ય કહું
હુ ધીર પિવેક કરી વીચારે વીર. ૧૩ પદારથમાં
અમાવજ યચો, ભેદાઈ શ્વરૂપે ગયો; બાવા નામ
છડી તે કહી. હવે સપ્તમી કેહેશું સહી. ૧૪ હુંને
તું સંભવતો નથી; જ્યાંહાં જીવે તાં જાણ સર્વથા; સ
પ્તમી તુર્યા હેનું નામ, જમન્યાધી સરશે શહુ કામ.
૧૫ હવે ત્રણ પ્રકારના જ્ઞાની કહું, જેતું શયજી અ
તર લહુ જર વરીયાણુ વરીયછે નેક, મત ત્રણ જ
ણાનાં એક. ૧૬ ભિન્ન ભિન્ન વ્યવહારે ત્રણ્ય, તે તુ
જને સંભળાવુ કંણ્ય; પર તે જીવન મુક્ત છે જાણ,
સાક્ષી તુરિયા તે પરમાણ્ય. ૧૭ માહા મુક્ત અ
કીય કેહેવાય એ રીતે વરીયાણુ જણાય; તુરીયા
થી અધીક તે લક્ષ્ય, શમજે રૂઝા પ્રમી દક્ષ્ય. ૧૮
લક્ષ ઉપર ગતી નબ્બ કરે, વરીજતો તેહેને અનુશ
રે; એ વચન પારય તે જાણો તમો, હવે અધીક

રી તે કહું છું હશે. ૧૯ અષ્ટાયક વરિષ્ઠ છેજેહ,
 વર લક્ષ્મીના જ્ઞાની તેહ; દત્તાત્રી સુખ દેવ તે જાં
 ણ, વરમાણુ લક્ષ્મી તે પરમાણુ. ૨૦ રિશવ દેવ
 બોલે નહીં મુખ, વરિષ્ઠ જાણુ પ્રાણ સાગર મુ
 ખ; હવે અવસ્તા કહું છું તંન, તું સાંભળજે કરો
 નીરમજ મંન. ૨૧ અષ્ટાયક વરિષ્ઠ દેહિયાજાત્ર
 તમાં એતોં લેકવાય; દત્તાત્રી સુખ દેવજી જેહ, ૨૨
 ન્ય અવસ્તા જાણી તેહ. ૨૨ રીશવ દેવ કહું છું વી
 ર, શશોપ્તિમાં એ ગંભીર; અષ્ટાયક વરિષ્ઠ જે
 કહું, પ્રાણ જગ નાભિ સુધા લહુ. ૨૩ દત્તાત્રી સુ
 ખ દેવજી જાણુ, પ્રાણજગ કંઠે તે પરમાણુ રીશ
 વ દેવ પ્રાણ જગમાં ધરક, જેમ વરસાતે ઢંકયો અ
 રક. ૨૪ એહેવો ત્રણ પ્રકારે નેક, જગ પોવાતુ,
 સહુને એક; વેદાંત તાણાં કરે આવેર, ત્રણ પ્રકારે સુખ
 માં ફર. ૨૫ કહે રેવાશંકર પ્રાણ ભજે, અવિદ્યા
 મનથી તે સહુ તજે; એક અખંડ અદૈત્ર મણુ જા
 ણ, મોઘ્યા માયા તે પરમાણુ. ૨૬

ફૂલો કરજેડિ શીશ બોલાયો, સદગુરુ મત્યે બે

લ; યોગ કર્યા કહો પ્રભુ, તે મુજ પ્રત્યે તોલ. ૧ પાં
ચ કલેશ કહેવાય છે, વેદાંતિ માંનિ જેહ; દુષ્પ દાવા
દળ ફેલ્લો, કહો કરૂણા કરીને તેહ. ૨ હું તમ સર
ણે આવી રહો, મનુ મગટ પુરાણ પ્રાંલ આપ; હું
અજ્ઞાંતો રૂપ છુ, ત્રીવિધી ટાળો તાપ. ૩ વિનય વ
ચન તે સંભળી, મદગર હરખ્યા અપાર; ધન્ય ધ
ના ભુવિ તાહરી, તેં પુઝો તત્વનો સાર. ૪ પુજાનો
ઉત્તર કહુ, તું રૂદે રાખજે ધીર; આંનંદ ઉર આંણિ
ઘણો, રમેહ માંભળજે વીર. ૫

ઝોગાર્થ હવે કહુછુ યોગ મહીમાય, તેથી સ
હુ અવાધા જાન્ય; યોગે લક્ષ વાધે છે જેહ, યોગે પ્ર
ભ મળે છે તેહ. ૧ યોગ થકી ભવ રોગજ ટળે, યો
ગ થકી પુરાણ પ્રાંલ મળે; યોગ કરીને આત્મા નાં
ણ, જુઠિ માયા તે પરમાણ. ૨ યોગ સાધે કોઈ સુ
રા જન, તે જીતે પોતાનું મન; યમનિમ આસન
તે કહુ, સાધો પ્રાંણ અંતરમાં લહુ. ૩ પ્રત્યાહાર ધા
રણ છે શકી, તે ગુરૂ ખતાવે તહી; ધ્યાન ધરી શમા
ધો કરે, તેથી અખંડ આસન તે શરે. ૪ ઈંડાને

પીગણા નાહી નેહ, સુક્ષ્મણા ત્રીજી છે તેહ; હંશરૂ
 પ આત્માછે અનોપ, ત્રણ લોકનો એ છે ટોપ. ૫ અ
 જપાગાયત્રી મન જાણ; જીવ જીવ જપે પરમાણુ;
 આનંદ અમૃત પીશે જે સદા, કલેશ કર્મ વ્યાપે નહી
 કદા. ૬ છસે એકવી શહસ ગાય, સુરતાથી નુરમાં મ
 બી જાય; વાં માંગે ઈંડા જો કહુ, ચંદ્ર દેવ તેમાં તે
 લહું. ૭ પીગણા દક્ષણ જંગે રહે, સૂર્ય દેવ તેહમાં તે વ
 હે; મધ્યે સુક્ષ્મણા અગ્નિ રૂપ, જગતે હજી જોત્ય આત્મા
 એ ભુપ. ૮ યોગીને મેક્ષતી દાતા જાણુ, વહી પંચ ધા
 રણા પરમાણુ; ઉદે પ્રાંવી તત્ત્વ નીરંધાર, કઠમાં જળ
 ની વીચાર્ય. ૯ અગતી તત્ત્વ તાણુની મધ્ય, દેવમાંહી
 વાયુની હૃદય; અસ રંધ્ર આકાશ ભોગી, અશ્વ સિ
 ધી વરસા છે યોગી. ૧૦ અજપા જપએ પોતેકરે, એ
 ક ઠાંમ આસનથી કહે; સાંભળી ખેચરી બે મુદ્રા
 શને પછે જપ પ્રણવનો જપે ૧૧ વળી જીવે આંતર
 ઉતરી, રોમ રોમ રાહુકારે હરી; મુક્ત દાર વ્યતુરદળ
 નેહ; છસે જપ ગણેશનો તેહ. ૧૨ ઉપસ્તે ખટ દક્ષ
 કહુ તે જાણ, વીધીના વાસ તેહમાં પરમાણુ; અજ

પા જાપ કહુ સંકેત, ખટ સહસ્ત્ર સુપો સમેત. ૧૩
 તેથી ઉપર નાભી કહુ, દશદ્વન્ત્ર અંતરમાં લહુ, કમળા
 પતી તે તેમાં ખરો; ખટ સહસ્ત્ર સાંપી પર હરો. ૧૪
 રૂદ્ર પત્ર કહુછું ખાર; રૂદ્ર દેવ તેહેમાં નીરધારય,
 ખટ સહસ્ત્ર અજપા જાપ, સુપો ટલે ત્રીવીધી તાપ.
 ૧૫ કંઠ મધ્યે શોડશ ફલ વીર, જીવનો શીવ જા
 છીંલ્યો ધીર; અજપા જાપ સહસ્ત્રજ સદા, વ્યાધી રો
 ગ વ્યાપે નહી કદા ૧૬ બ્રહ્મટીમાં દેહલ સહી. આ
 તમા જોત જાણો તે તહી, સહસ્ત્ર જાપ થયો તે ઠામ
 સુરતા લક્ષ્યથી થાશે કામ ૧૭ શિશ મધે સહસ્ત્ર દ
 લ જાણુ; સુધે સનાતન તેહેમાં પરમાણુ; સહસ્ત્રજાપ
 મન સ્થાર રાખસો, સુધારસ સીધુ રશ આખસો ૧૮
 દશ વિધો નાદ અનોહધ જોહ, ગગન ગ્રણુ ગરજોછે
 તેહ, ચીદાન સીધુવકુલો ખરો, તેમાં તેજ ઉત્તેચી જ
 રો, ૧૯ મોહો મરદંગ જંત્ર વાંશલી; શંખ રણશંગ
 બુગલ તે ભલી; બેરી ધન ગરજે વીજલી, બદ્ધલુત
 રંગ ચીત શકે નહી ચલી. ૨૦ મન મૂગ નાદનો
 રશીચો જાણુ, નાદના લોભે ઠરયો પરમાણુ. શાધી

યોગને માયા તજે, તેને અનુભવ તરત ઉપજે, ૨૧
 ત્રી લોક તણાં તત્વ વીચાર; અનુભવી જાણી નીર
 ધાર, જનનાં કરમ તે જાણી શકે; આત્મ જ્ઞાની
 મોહોડે ના બકે; હવે પંચ કલેશ તે કહું, જો તુ સ
 મઝી અંતરમાં લહું. પ્રથમ રાગ પદારથ પ્રીતી જેહ,
 બીજે દવેશ તીરસ્કાર કહુંછુ તેહ, ૨૩ ત્રીજે અભી
 માન મત તે જાણ, પુરૂ અજ્ઞાન તે પરમાણુ: વાઘા ચા
 થી ચાર છે ભેદ, તેનો બીજા બીન કરૂ ઉછેદ ૨૪ અ
 નાત્મા વીશે આત્મ બુદ્ધી ધીર. અસુચીમાં સુચી બુદ્ધી
 વીર, દુષ્ટમાં સુષ્ટ માને શમેત, અનીત્યમા નીત્ય
 બુદ્ધી શંકેત ૨૫ અશાંમતામાં અબીલાષ ઉઠાવે જયમ;
 પંચ કલેશ પુરા છે તમ, કહે રેવાશંકર નીરવાણુ; અ
 ચલ સુષ્ટ વીસે જઈ ગાંધાણુ ૨૬

દુહૃદ્. અંતર આનંદ તે ઉત્પત્તયો, શિરયને તે
 છાંતિવાર, સદગુરૂ પ્રત્યે બોલીઓ, આંણી હર્ષ અપાર.
 ૧ સ્વાંમી તમે દયા કરી, મુજ રંક ઉપર કરી નેહ,
 વૈરાગ્ય છે પ્રભુ કેટલા, મુજ પ્રત્યે કહેને તેહ. ૨ વા
 શીશણુ કહે અર્ધતન તણાં, વળી પંચ દયાત નીરધાર,

વાદી છે શટ શાસ્ત્રના, તેહેનો કહેને સાર. ૪ આનંદ અતીશે પ્રગટયો, સદ્ગુરૂની દેહ, તેં પુછી વાત ઉતમ ઘણી, ભાગુ મન સંદેહ. ૪ નીરમળ મનથી સાંભળો તમે સુજન જન કહુ વાત, ચાર પ્રસન્ન પુછાં ભલાં, તે હેનો કરશું વીક્ષાત. ૫

ઐયાઈ સદ્ગુરૂ બોલ્યા રૂડી પેરય, છુટી અનુ ભવની તે લેહેર; વધરાગ અઠ પ્રકારના કહુ, જો મ મજ તુ અંતર લહુ. ૧ પ્રથમ સાધારણ વધરાગ છે જે હ, બાજે કલેશી કહુછુ તેહ; ત્રીજો વધરાગ્ય સમશાને થાય, ચોથો ધ્રુત પર પાંચ વારતીક કહેવાય. ૨ સદા આ ૨ તે પાંચમો સહી, છઠો વીમલ જાણિં તહીં; સાત મો તીતર તે જાણુ. કકડીત આઠમો તે પરમાણુ. ૩ એ મધ્યે ઉત્તમ છે ત્રણ, સંભળાવુ તુજને કાંણ; કકડી ત વીમળ તીવ્રતર જેહ, સદાચાર મધ્ય છે તેહ. ૪ સાધારણ કલેશી સમશાંત, એ કનીષ્ઠપણું સંભળાવું કાન; શાસ્ત્ર વેદાંતે કીધો ભાગ, વારતીકને કીધો છે ત્યાગ. ૫ હવે ચર્ચતન્યનાં વિશેષણ કહુ, જો તુ સમજ અંતરમાં લહુ; પ્રથમ સામાન્ય તે જાણી વીર, આહં શબ્દ

નખ શીખમાં ખીર. ૬ નીર વીકલપમાં એતો ખર,
 બીજી વીશેષ વિશેષણ નાંમ તે ધર; અહં અહં પ્રા
 હ્મા સ્મી થાય, કન્વીત વીશેષ ત્રીજી કહેવાય. ૭ દેહ
 વીધે આચોપુ જાણુ, ત્રણ પુરાં યયાં પરમાણુ; હવે પાં
 ચ ક્ષાત કહ્યું હુમો, ભાવ સહીત સાંજ નેત તમો. ૮
 મીમાસાવાળો પ્રભાકર કહે, અનાદ્રસં જગત તે જાણુ;
 પ્રવાહ રૂપ જગત નીરધાર, એ મીમાસાનો છે સાર. ૯
 બીજો અન્યથા ખ્યાત શકેત, ન્યાય શાસ્ત્ર માંને શમેત;
 જો શર્પ શાયો છે જોડ, તો નિસ્ચે જે વારમાં તેડ. ૧૦
 શાયુ રૂપ છે છત્યમાં શહી, તો છીપમાં ભ સેછે તહી; તો
 જો આત્મખ્યાત તે કહુ, સાર વાકના મત્તમાં લહુ. ૧૧
 દહને આત્મા માને શદ, પ્રતક્ષ પ્રમાણુ વાદી તે તદા;
 એથો અશત પ્રતીત છે ખ્યાત, માધ્મીક મત્તની એ
 છે વાત; ૧૨ સુન્ય આત્મ વાદી તે રહે, કોઈક
 જગત કર્તા તે કહે, એ રીતથી શમજે છે સાર. નિશ્ચ
 નથી મનથી નીરધાર. ૧૩ પાંચમાં અનિર્વચની કે
 હવાય, વેદાંત વીશે જોને લેહેવાય; વિવર્ત વાદી તે
 જાણુય, મીથ્યા માયા તે પરમાણુય. ૧૪ આત્મ

વીવર્ત તે વ્યાપક સહી, ઉપાદાન કારણ તે તહી; ન
 ।મત્ય કારણને સંવૈ કહુ, ત્રણ કારણ એક ઇશ્વર લ
 હુ. ૧૫ ઉપાદાન તમોથી થયું, તત્ત્વ ગુણ માંહ
 નીમીત્ય તે ગયું; સંવૈ કારણ રજ્જે સમેત, હવે શઠ
 વાદી કહુ શકેત. ૧૬ પ્રથમ તાર્કીક કહુ છુ વીર,
 અનુને ઉપાદાન માંને છે ધીર; ઇશ્વરને માંને નિ
 મીત્ય, સંવૈની નવ્ય જાણે રીત. ૧૭ બીજી શાખ્ય
 નો કહુ વીચાર, ઉપાદાન માં છે શાર; ઇશ્વરને
 માંને નીમીત્ય તે કહે, સંવૈને નવ્ય જાણી રહે. ૧૮
 ત્રીજી માધ્યમક કહુ તે જાણ, સુન્ય ઉપાદાન તે પ
 રમાણ્ય; એથો મીમાંસા જાણિ લે શદા, અણુને
 ઉપાદાન માંની લે તદા. ૧૯ અદ્રાઢને નીમીત્ય તે
 કહું, જગદર્તા શાચો કોઈ લહુ; પાંચમે સ્વારવાક શ
 મેત, આણુ ઉપાદાન પાંચે શકેત. ૨૦ છઠો જૈન કહુ
 છુ હમો, અશત્ય શત્ય રહીલ્યો તમો; હેવું ઉપાદાન
 જાણેખરું, ચલિ આવ્યો જગત થઈ શરૂ. ૨૧ સાટે
 શતવાદી અશત્ય તે જાણ, વેદાંત તે શાચો પરમાણુ
 ઉપાદાન નહીમીત સંવૈ છે જેહ; ત્રણનો માલીક ઇશ્વર

છે તેડ. ૨૨ કહે રેવાશંકર તે વળી, વેદાંત કહે તે ભક્તી
ભક્તી; સુજન જન વિચારી જીવો, મનમાંથી અવીધા
ખુશો. ૨૩ માત હરીથી ભક્તી રાજી, શદ્ગુર મોહોટા
ને ભજી; ભાઈશંકર પીતાનું નાનું, શુધ્ધ શીવપુરમાં મા
હારો ઠાંગ. ૨૪ નવિન પદ્ય ગ્રંથોડની નાત્ય, અડ
ક નાપલની છે વીક્ષાત; સંવત યોગાણી યોગાણી આ
લો કહું, કાર્તિક વધ છડ શુકર લહુ. ૨૫ તડ માહા
ર પાંતરીશ છે વળી, કાશ્યમીરિયાની શોભા ભલી; શ્રી
કેશ પુત્ર મુજ પર છે સાજાય, પ્રધાન તે જીટિયા કહે
વાય. ૨૬ વડેલીયાને ગોર ને કહુ, અતિ આનંદમા
તે સહુ લહુ; દવે મણીને છોછે થડ, એ વીધીયે મા
હાર છે તડ. ૨૭ મુઘથી નાહાનો મોતીરામ બ્રાં
ત, દેવરાગ લહુ વીક્ષાત; વણ્ય બ્રાતમાં હું છુ મુ
ખી, સદ્ગુર કપાયે થો નિત્ય સુખો. ૨૮ ઇતિ જ્ઞાન
દીપક ગ્રંથ સમાપ્ત.

અથ. કકો લીખ્ય તે. કકા કરવુ રૂકુ કામ, જે જે
શો સદ્ગુરને ધામ; સ્થીર મન રાખો સમેત, ગુરુનું
ધ્યાનું ધરો સંકેત; સનકાદીક પામ્યા સ્વમેવ, કકા ક

૧ ગુરૂની શેવ. ૧ ખખા સંસારના ખોટો ખેત્ર,
 હરિ સંઘાત્યે રાખો મેલ; કાંમ ક્રોધ મેહલો સર્વળા,
 હરિ કીરતન સાંભળીયે કથા; ઘાંણીયે પોલી કાકાક
 શે તેલ, ખખા સંસારના ખોટો ખેત્ર. ૨ ગગા જ્ઞાં
 નની કરજે વાત, જે સંતે કહું સાક્ષાત; મદ મચ્છા
 મેહલો પરફરી, ધ્યાન રૂદમાં રાખો હરિ; સદગુરુ
 કેરે છે સાક્ષાત, ગગા જ્ઞાનનો કરજે વાત. ૩ ઘઘા
 ઘુડપાણું છે જેહ, અંત્યે તો નહીં છાજે તેહ; માટે કહું
 છુ તે સર્વળા, હરિ વીના કોઈ બીજુ નથી; ધ્યાન
 ધારણથી નવ ધરે તેહ, ઘઘા ઘુડપાણું છે જેહ. ૪
 નના જગત નારીને વશ્ય, તેથી છે હરી પરવશ્ય;
 નારી તો નર્કની છે ખાણ્ય, મોહી પડ્યા તે છે અ
 જાણ્ય; મોહ મુમતાને તે છે વળ, નના જગત નારી
 ને વશ્ય. ૫ ચચા ચેતો વેગે કરી, સ્થિર મનથી ભ
 જજે હરિ; નિર્ભે પદતો પાંમશે તેહ, સંસાર સમુ
 દ્ર તરસે એહ; મોનશે તો એ છે ખરી, ચચા ચેતો
 વેગે કરી. ૬ છછા છાક પાણુ તું કરજે દુર, પ્રભુ પ્ર
 ક્ષાપે રેહસે ગુર; માટે લ્યો ગુરૂના ઉપદેશ, તેથી

સુખનો સંતનો દેશ; પ્રેમ રમનો આખરો દુર, છતા
 છાક પાણું તું કરજ્યે દુર. ૭ જન્યા જનમનું બહુ
 છે દુખ, જન્યન વીના તો રહેશે ભુખ; વારંવાર
 જહરામાં આપ, તે દુખનું સેજે કાપ્ય; એ તો કહ્યું
 છે સંતે મુખ, જન જનમનું બહુ છે દુખ. ૮
 ઝઝા ઝેરતો મનનુ ટાલ્ય, હરી મળવાનો મારગ ઝાઝા
 હ્ય; મુમતા રૂપિયો મેલજ જશે, તેથી તાહાડ કારજ
 થસે; અપ્પાઝા નંદી દેડમાં ભાળ, ઝઝા ઝેરતો મ
 નનુ ટાળ. ૯ નન્યા નાંણુ છે નાંમનુ, અંત્યે કામ છે
 તેહનુ; મિથ્યા ધારવી મનનો હાય, અંત્યે નરકમાં
 કાયા જાય; નિવ્યુ નાંણુછું તેહનુ, નંન્યા નાંણુ છે ના
 મનુ. ૧૦ ટટા ટાણું આવ્યુ છે સાથ, બીજવાર નહીં
 આવે હાય; માટે ઢેકથી રાખો ઝંમ, ચીતથી ઓળખો
 પુરણ પ્રદ્ય; વેગે ભરીયે તેહેને બાય, ટટા ટાંણુ આ
 વ્યુ છે હાય. ૧૧ ઠઠા ઠાંમમાં કરીયે વાસ, થઈ રહી
 યે સદ્ગુરના કાસ; કાંત રૂપિયો ઠરીયે હાર, તો ભવ
 તરીને જઈયે પાર; ચેતીને જે કરશે આશ, ઠઠા ઠામ
 માં કરીયે વાસ. ૧૨ ડડા ડગમગ મનનુ કાહાઠ્ય, છે

હી દે. સંસારનો રાડય; સંતોષ રૂપીયુ ઉદર ભરે, તે જ
 ન પુરણ પ્રાંતને વરે; જ્ઞાન વિના તો મિથ્યા હાડ, હડા
 હગમગ મનનુ કાઢાડય. ૧૩ હઠા હંગતો તાહાગે ગયો,
 અજ્ઞાનમાં તુ ખેશી રહ્યો: નેત હવે લાગે છે વાર, જ
 મના કીંકર દશે માર; હવે ભજનનો સમે થયો, હઠા
 હંગતો તાહાગે ગયો. ૧૪ રેણા રણમાં તુ તે રહો પ
 રવરતીમાં ખેશી રહ્યો, નીવરતીથી રહેશે શુદ્ધ; પરવ
 રતીથી જશે ખુદ, રાત દીવશ મુમતામાં રહો; રેણાં રણ
 માં ખુડી રહ્યો. ૧૫ તત્તા તત્વ છે નીરધાર, તે પદને
 તુ મુઠ વીચાર; અંતસ્કાગામા રાખીએ આપ, ત્યારે
 રહેશે તાહાર માપ; ગુરૂ ગમથી કરે વીચાર, તત્તા તત્વ
 છે નીરધાર. ૧૬ થયા થોડામાં છે ઘણું, ઘટમાં ખાલે
 છે તે તાણું; તેહને ઝાળખ્યથી સરશે કાજ્ય, સમજેથી મા
 યા છે તાજ્ય, માંહ ખાલે છે તે ઝાળખ્યા તાણું, થયા
 થોડામાં છે ઘણું. ૧૭ દઢા દોહલા છે તે દીન, સાડું
 માનજો સરવે જન; દયા કર્મ વીના જે દહ, તેહને ક
 હે પાપી સુરીતર જ્યેહ; ભજન કરો કહુછુ નીશ દીન
 દઢા દોહીલા છે તે દીન. ૧૮ ધધા ધ્યાન ધારણથી

ધરે, વિષયરૂપી બીજ પરહરે; પાંચ ચોરને વેગે મારે,
 અંતઃકરણથી કરે વીચાર; સદગુરુ ઉપદેશ રાખો ખ
 રે, ધધા ધ્યાન ધારણથી ધરે. ૧૯ નન્યા નિરમળ
 છે તે નાંમ, ગુરુ પવિત્રા મળશે કાંમ; ચિતથી સમજી
 રાખો ટક, ગુરુ ગોવિંદને સમજો એક; મનથી મુકય
 માયાની હાંમ, નન્યા નીરમળ છે તે નાંમ. ૨૦ પપા
 પ્રિત્યે ઝાળખો પરીખેલ, તો જનમ જનમનાં કાવશે
 કંમ; પુરશોત્તમ ઝાળખો ભરપુર; તેથી કાળતો જાશે
 દુર, સંત વચન સમજોને શ્રમ; પપા પ્રીત્યે ઝાળ
 ખો પરિ ખેલ. ૨૧ રૂંદા કુલ્ય થોડેરી કરય, કબુદિનાં
 કાટલાં પર હરય; ફેલ ફતુર નીવારો આજ, મુઠ નર
 તુ સમજોને આજ; જો સંતની થાય પુરણ મેહર, રૂંદા
 કુલ્ય થોડેરી કરય. ૨૨ બખા બળતો જઠરા માંહ, ઘ
 ણી રતુતિ કરતો તાંહ; નાથે દયા કરીને ઝાહાલ્યો
 હાથ, મુઠ મતી ચાલ્યો સંસારી સાથ; ઘુચાચો મદ
 માયા માંહ, બખા બળતો જઠરા માંહ. ૨૩
 ભભા ભુલ્યમાં તુતે ભમ્યો, સદગુરુને ચરણે નવ ન-
 મ્યો; સંસાર સમુદ્ર તરયા સંજોગ, સદગુરુ સાથે લે વે

ભોગ. ભગવત વીના કોઈ નથી રમો, લલા લુલ્યમાં
 તુલો લમ્બો. ૨૪ મમા મનથી રાખો અંમ, સાથે લે
 ને પુણ્ય પ્રભે; મદ મહરમાં રહેશે આપ, સ્ત્રીવીધી
 શેહેવા પડશે તાપ, મનથી મુઠ્ઠીદ્યો અધ્રમ, મમા મ
 નથી રાખો અંમ રપ યયા ચરૂરપણાનુ કાંમ, અંતે શાં
 ભળશે તુજને રાંમ; માટે ચેતો આગળથી, અંતે ત
 મો રહેશે તેમથી. હરી સંગાથે રાખો હાંમ્ય, યયા
 ચરૂરપણાનુ કામ. ૨૬ રરા રાંમથી રાખો હેત, અં
 તે આવશે તે સંકેત; નાંમ રૂપીઆ હ્યો આધાર, તો
 તરી આવશે પેલી પાર; ગુરૂ ગમે સજી સમેત; રરા
 રામથી રાખો હેત ૨૭ લલા લોભની તજને આશ, થ
 ઈ રહેજે પ્રભુનો દાશ; મીથા મોહના મોજા ભરે; તો
 થી કાંમ તાહાડ નવ્ય સરે, ગુરૂ પ્રતાપથી કહેછે દાસ,
 લલા લોભની તજને આશ. ૨૮ વવા વીઠલ વરને વ
 રો, તેથી કાળ તો થારો પાધરો; પ્રલ્લ ચીન્દથી તુંહુ
 શીવ, કોટી જન્મે નથી છવ; ગુરૂ ઉપદેશને સાચો
 કરો; વવા વીઠલ વરને વરો. ૨૯ રાશા શાંત વીના અ
 નુય, સમજણથી સરશે સૌ અરથ; ધ્રુવે ઉપદેશ નાર

દનો સહયો, તારે તે અવીચળ થઈ રહ્યો; ધ્યાનધરસે
 ડોઈક શમરથ; શશા શાંત વીના અનર્થ ૩૦ ષષા પરેષ
 રીછે વાત, જે સંતે કહ્યું સાક્ષાત; મન મીથ્યા દોડવે
 ન્યમ, તો નરક ખાંણમાં પડસો ત્યમ; સંત તાણી ન
 વ્ય જોશો નાત્ય, ષષા પરેષરીછે વાત. ૩૧ સસા તુ
 તો થાને સુર, મોહરૂપી દરીઓ ભરપુર; વૈરાગ્ય નાવમાં
 ઘેરી કરી, વેગે પેલી પાર ઊતરી; સંત પ્રતાપે જમ
 શો કર; સસા તુતો થાને સુર. ૩૨ હેંહા હુશથી રા
 ખો મંત. ગુરના દહનાં કરવાં જતન; ગુર ઇશવરથી
 જાણો અધીક, સમજે કામ તો થાશે ઠીક; જ્ઞાન રૂ
 પીચો વરસાવો પરજ્યન; હેંહા હુશથી રાખો મન ૩૩
 અયા એ તાહાર અજ્ઞાંત, હજુ ન આવી તુજને શાં
 ન; વિવેકી રહે અજ્યો દહ, તેહેને નિરખી કરોને
 નહ; તાર વીના નહીં તાહાર માન્ય. અયા જો તા
 હાર અજ્ઞાંત. ૩૪ ઉ ઉગ્યાં છે કુખનાં ઝાહડ, માટે
 કામ કોધને પહાડ્ય; તેથી લોભ ઝુમતાને કાહાડ્ય, દ
 હ સાથે કરે છે રાહાડ્ય; હરિ મળવાને હોડ્ય
 જ પાડ્ય, ઉ ઉગ્યાં છે કુખના ઝાહડ. ૩૫

શ્રી સ્થિત કામ કરન્ને હમતાણુ, પદારથ ચહુછુ ભ
ગવત તાણુ; કકાનો રસ છે આંત્રિસ, ખારાખડી અક્ષ
ર છત્રીય; કકો ભણેથી સમજાણ પાણુ, શ્રી સીધ કા
મ કરન્ને હમતાણુ. ૩૬ મુજ રંકનો શો છે માપ.
રુદ્રગુરૂ મોહોટાનો પરતાપ; માત હરકવેરની પુરાણ
મેહર, તેથી ચાલી અનુભવની લેહર; ભાઈશંકર કે
રો છુ સુત, કકો કહ્યો જ્ઞાંતી 'અદભુત. ૩૭ પ્રભુ પદ
ની કરે છે આશ, રેવાશંકર છે નીજ દાસ; ગુરૂ પ્રતાપ
ની એ છે વાત, નવીન પદ્ય શ્રી જોડતી નાત્ય;
શુદ્ધ શીવપુરમાં વસુ છુ વાશ, ગુરૂ દેવનો હું છુ દા
સ. ૩૮ સંવત ઓગાણી ત્રેવોસો આધાર, માહા વ
દી સાત્યમને સોમવાર; સરવે સંત કરજ્યો માહારી
શાહાય, ભજન કરવા મુજને આવે હાય; મનનો મો
હ તો મિથ્યા વધ્યો, તેથી કકો પુરો થયો. ૩૯

અથ ભજન લીખ્ય તે. રેવા મનને રોહણીમાં
ખીચે. મન મીથ્યા કરે ઉતપાત; રેવા મનને રેહ
ણીમાં રાખીચે. ॥ ટેક ॥ મન દાડી દાડી ફાલો ભ
રે છે, મોહો માયાની પાશ; અંત સમે કોઇ અર્થની

આવે, પછે થશે નિરાશ. રેવા મનને ૧ મંત્ર મે
 હવાશી મુજગ કરે છે, મોહોટમનો નહીં પાર; સ
 ત સંગ શાંત સમજે નહીં, તને મરતાં ન લાગે વા
 ર. રેવા મનને ૨ વિચાર કરી જીવે પાંચર પ્રા
 ણી, મન મારે સહુ થાય; ભગવત ભજનમાં ભાવ ક
 રી હોય, તેથી ભવ દુખ જાય રેવામનને ૩ મંત્ર
 મેલા જોયો મોહ પાંચા તે ખાશે જમનો માર.
 અજ્ઞાન અદેખાઈ આંખ દેખાડીને સત સંગમાં આ
 ણે ખાર રેવામનને ૪ કહે છે રેવા સંકર કરજોડીને
 જોયો સદગુરુ નાથ, નીરમલ નેહ કરીને નીહાલો સમ
 જ્ઞે સત સંગ સાચ્ય રેવામનને ૫

અયકાગદમ્બનુમપ લીખ્ય તે, શાગધોભસ્તેહ સતસં
 ગસાંત ગ્રહીને શીશ્ય કાગળ લખે ગુરુનેજ્ઞને ૦૧ સ્વ
 સ્તિ શ્રી વીરુદ્ધ શેઠર માહા સુભસ્થાન ખીરાજે જ્ઞ
 ને, ૨ અતેક સરવે ઊપમા ભાયક ત્રિગુણાતીત સ્વ
 રૂપ જ્ઞેને, ૩ દયા દીનતા વેદ વીવેક, વીચાર સહીત
 સમજે જ્ઞેને. ૪ જ્ઞાંતને વર્ધરાગ તિવરતીચે શિવ
 ના શાય શાંતી જ્ઞેને, ૫ સુધુધી સજ્જન સા. સોજ,

શઠ શાસ્ત્ર સહ શરતી જોને; ૬ અનુભવ આવે સહ
 ન સહ લખીઆ વિદ્વદનય સમસ્ત જોને ૭ લખીતાં
 ગ પુરવાના સંગી સદ ગુરુ ચરણ ઉપાસીક જોને ૮
 રેવા શંકરના સાષ્ટાંગ કંઠવ્રત સદગુરુ શરણે
 જોને, ૯

સદગુરુ પ્રત્યે હુતો જાયુ ભક્તિ વારંમવાર જોને
 ૧ માયાના પરપંચ ન પીડે, મને મોહ લોભનો પ્રાર
 જોને ૨ કાંમ ક્રોધ મદ મઝ્ઝરનો તે મેલ મુજને ન
 અડકે જોને, ૩ દંભ દોશ મુમતા નબ્ય દષ્ટુ, ઇદ્રી દુર
 લભ માંડ જોને, મન અચલ અખંડ અદૃતમાં અહ
 રતીશ આરાધુ જોને. ૫ રહેણીમાં રહીને રાખો સત
 સંગ શંતોબ્ય શીલ જોને, ૬ સુરતા સાધન સજન
 સાધો સોહંગ સ્વામી મળસે જોને. ૭ પ્રેમ પદારથ
 પારસ પ્રાણી, પુરણુ ખલ પોતામાં જોને. ૮ રેવા
 શંકરના ઘટ માંહી, સદગુરુ મોટા ખોલે જોને, ૯

ખલ સનાતન સદગુરુને કુખની કુગધા કહુહુ જો
 ને, ૧ બીજુ લખવા કારણ અહીં; સ્થુલનો ઢંગ રહ્યો
 નહીં જોને, ૨ પ્રગણામાં પોકારજ પડીઆ તે શંભ

(૧૦૨)

લાવુ તમને જોને, ૩ પરથ પેટલ પુરજ માંહી, ખપે
 નહી માલ જોને, ૪ દશ દાતાનો શહુ હાલ્યો, એકા
 એકી જાત જોને, ૫ ચુપે ચક્ષુમાંથી નાઠો તેજનો
 નહી તાર જોને. ૬ નાસા નગરીમાં નહી તુર નીર
 વડે નહીં ધીર જોને. ૭ કામલ કરાણુ દશ ઊજડ છે
 તેથી ભ્રાંતી ભામાં જોને. મુલ દ્વાર નગરીનો રાજા; તે
 હનો ઘાટ રહ્યો નહી જોને. ૮ સદગુણ સંપત શિરજ
 ડોલ્યુ સ્થીર વડે નહી સ્થીર જોને. ૧૦ ચરાણુ પુરી
 નો ચતુરો તે ચુપે ચુક્યો ચોટ જોને. ૧૧ હસ્ત પુરી
 માંનો હીરો, -હૃદય કરી હડતાઓ જોને. ૧૨ ચેરી
 ત્યે વિવેકે વીનતો સડો પ્રગણાંની અરજ જોને, ૧૩
 ચીત ચર્ધતન ચક્ર વ્રતીની પાશે ફરીઆદ કીધી જો
 ન. ૧૪ મરજી મારક હુકમ કરસો, તે રીત્યે વરતાય
 જોને. ૧૫ રેવાશંકરને માથે છે. સદગુર મોઠા શમ
 રથ જોને, ૧૬

સદગુર સંગત્ય જે જન કરસે; તેહેને સોંહંગ હ
 જીવે જોને; ૧ સમજયાથી કારજ્ય સડો સરસે સા
 ર સંગ્રહ કરજો જોને. ૨ ઊંમેદથી અલખ અલખ

આનંદ ઊરમાં આણેા જોને, ૩ પરનંદા પરવરતી
 મુકો; માહા વાક્યમાં માહાલો જોને. ૪ ભાવે
 ભક્તી ભવમાં કરીએ ભવ શાગરથી તરસો જોને ૫
 ચોરાશીની ચાલજ મુકો, મુપે ચીતમાં ચેતી જોને
 ૬ શજન શરવે સોધ કરીદ્યોશાચા શરજન હાર જોને
 કોડ કરી કેવલ પદ નીરખો નેહુ નીરંતર કરીચ
 જોને. ૯ મનથી મીથ્યા માયા મુકો, મરજ્યા યદ્ય
 માંહાણો જોને, શદ્ગુરૂ મોહોટા મોક્ષજ દાતા; શત
 ૩ ક્ષય કરસે જોને, ૧૦ કરજોડી રેવાશંકરે કોડે કા
 ગદ લખીઓ જોને ૧૧

અથ શ્રી ગુરૂ મહિમા લીખ્ય તે **સાખી**, સમરૂ
 સદ્ગુરૂ દવને, તેથી કોટિ વીધન મટી જાય; પ્રકાશીક
 બુદ્ધિ આપજ્યો, વરાણુ ગુરૂ મહીમાય. ૧ પ્રથમ
 સદ્ગુરૂ નાથને, ચરણે નમાવી શોશ્ય; અખંડાનંદ
 સ્વરૂપ શીતળ, જ્યક્ત તાણા જ્યુગ દિશ. ૨ છંદ શદા
 સેવજ્યો, સદ્ગુરૂ સંત સ્વામી, અખીજ વિશ્વ માહી
 છે અંતર જ્યાંમી; તેહેને ભજ દ્યોં સહુ ભાવ કરી
 ને, નિજનંદ જાણી જશેા ભાવ તરીને. ૧ ખાંતું

બદ્દ રાખો-પ્રભુ માહારા નાથ; મને ભવમાં બુકતાં જા
 હાલો હાથ; માહારે આશરો છે પ્રભુજી તમારો, ૬
 યા દ્રષ્ટીથી કાર્ય માહાર સધારો. ૨ માહા પાતકી
 છુ હું દિન દયાળ, જળવન્તે ગુરુજી આવે નહીં આ
 જ; ભવ ભટકણુ ભાગીને સારી કાજ્ય, નામ નિશ્ચે
 કરી હું બેઠો છુ આજ. ૩ અંધર્મી ઘણા અવની
 માંડી તે નદ, કુકર્મી અતુલની નવ્ય વદ, કકોર
 કુવાક્ય કરે છે સમેત, નથી જાણતા મોક્ષ તણી સંકે
 ત. ૪ હેવા મુક પાપી વસે છે અપાર, ન જાણી તે
 પ્રાંત સનાત સાર; પ્રવર્તી પરિવારને જાણે સાચુ,
 અદ્વૈત અજ્ઞાનમાં મત્રે ઘણુકાચુ. ૫ મોહમારનાં બંધ
 ને બાંધ્યા તાણી, તેથી કામ કેવ મુમત બેઠો જાણી;
 લાલ લાલ પુત્રને હાથે રમાડે, તેહને પુર્ણ પ્રાંત તે
 અંત્યે રંડાવે. ૬ પુરવના પ્રેમી પ્રાણીને ભક્તિ ટેક
 તેહના મનમાં ગુરુ ગોવિંદ એક; વેદ બેદના મર્મને જે
 ન જાણે, તેનો પ્રેમ પદારથ બેહુ તાણે. ૭ વિવેકે
 વિચારો નથી કાંમ ખાલી, રહો સચરાચરમાં બેહુ
 ભાળી; હેવા છે અચળ અમલ તે અખંડ, માહા

પાતકીને આપે બેહુ ડંડ. ૮ સાચા સદ્ગુરુ શરણે
 જન્યવા આવ્યો, વારવાર ભક્ત કરવા કહાવો; વૈ
 હું ઝોલોક માહારે ન જોઈએ, અજપદ કૈલાસ વાન
 ન થયે. ૯ સતસંગ કરવા અહરનિશ થાપો, અવિ
 નાશી પદ ભક્તિ તે મુને આપો; નડે નહિ તે કોઈ
 દુશ્વીત જરૂર, ખાંતુખર્દ પાળીને થાજે હજીર. ૧૦ ગુ
 રૂને પોતે સમતુલ્ય ગણે છે, તેતો જન ચારાશી
 માંહી કરે છે; ગુરૂ સાથે પ્રપંચ વાત બતાવે, તેહને
 પ્રભુ સૈરૌ નડે ઠરાવે. ૧૧ ગુરૂ જ્ઞાન વિના ફરે જ
 ન જ્યાંહી, તેહને ગુરૂ નાંખે વિના જગ તાંહી; ગુરૂ
 સાંથે દુશ્વીત વાક્ય વદે છે, તેહને ગુરૂ મુગ સાહીત
 કાહાડે છે. ૧૨ ગુરૂની શેજા વિશે આણું ઠારે, તે
 તો પ્રાણી ત્રિજન્મ સુકીત હારે; ગુરૂને જે ગાળ દઈ
 કકળાવે, તેહને નાથ અઘોર વને ઠરાવે. ૧૩ ગુરૂ
 સાથે અધીક અભિમાન રાખે, તે તો પ્રાણી નિમ્ચે
 ભવરોગ આપે; ગુરૂની નીંધા કરી સુણી ચાલે, તે
 તો પ્રાણી કોળનોળ માંહિ માહાલે. ૧૪ ગુરૂને ચ
શણે ન નામે શિશ, તેહની ઉપર પ્રમુધરે બુ

હુ રીશ; ગુરૂને લોપી ને અધીક પુજય, તે
 તો પ્રાણી નિશ્ચે નીરધન થાય. ૧૫ ગુરૂને
 ને ભાવે ભોજન કરાવે, તેહને પુણિ ખંભ તે સં
 ત ખનાવે; ગુરૂનુ ચરણોદક કરે પાંત, તે તો પ્રાણિ નિ
 સ્ચે છે મોક્ષન વાંત. ૧૬ ગુરૂનીજેશવા કરી સુખઆ
 પે, તેહનાં પ્રભુ કોટીક કર્મ તે કાપે; ગુરૂની આજ્ઞા
 પાળે ને સમેત, તે તો પ્રાણી સદગુરૂ સાથે સંકેત. ૧૭
 ગુરૂ મુરજાદા નરાખે જોહ, થશે પ્રાણી રાતમાં રીંછ
 ઝોઝ તેહ; ગુરૂનુ ધ્યાન ધરે નહોં જન, તે તો પ્રાણી
 પાપે પડે જઈ વંત. ૧૮ ગુરૂનુ ને ઉછીળે ભોજન ખા
 શે, તે તો જન જરૂર નીરોગી થાશે; ગુરૂ ગુરૂ જપ
 શે ને પ્રાણી જરૂર, તેહને પુણિ ખંભ સદા છે હનુર.
 ૧૯ જોણે સદગુરૂ ન જાણ્યા તે પ્રીતે, તપે પ્રાણી ત્રિ
 વીધ તાપમાં રીતે; નથી જાણુતા વેદનો ધર્મ પોતે,
 તે તો પ્રાણી ખોળયા જડે નહિ જોતે. ૨૦ પિતા સદ
 ગુરૂ છું પુત્ર તમારો સહુ શતરૂ કાંમાદિકથી ઉગારો,
 જ્યારે જોર શતરૂનું મુજ પર વાળે; જુવો નિજ શણ
 છું પ્રાંતુ તે લાજે. ૨૧ વિશ પાંત માતા અભકનેરે આ

પે, તારે તેહેનેં બીજી તે કુણજ થાપે; ગરીબના બેલી
 પ્રભુજી સદાછે, હેવી શાખ્ય શાસ્ત્ર વિસે તે રહીછે. ૨૨
 તાતજી તમે તંન પાસે બેસાડો, ઠાલી દુખને પુત્ર સુખે
 રમાડો; નથી કોય જો તમેવિના સહાય, આપે દીસદ
 થા કરી પ્રભુ હાય. ૨૩ અચળ સુખા શીઘ્રતા સદગુરુ
 આપો, કોટી કર્મ વિગ્ન પ્રભુજી તે કાપો, ઘણા સાંઝ
 થવાંન છો પ્રભુ પોતે, કરો ઉપગાર અવિધા તે ખોતે.
 ૨૪ ભાવે ભક્તિ કરતાં પિડયા બહુ થાય, તે તો બદ
 બાંનાનુ તમારૂં જાય; સહિનો વલિ જ્યારે જ્યાંબુક
 ખાશે, પ્રભુજી જીવો હાંશી તમારી થાશે. ૨૫ સુરા
 નુ વળાવુ જે લેઈને વંદે. તેહેમાં લુટય થાશે તો જગત
 નંદે; પ્રભુજી તમારી સાચે લાગી તાલી, પુરવની પ્રીત્યે
 મુજને લેજો સંભાળી. ૨૬ હું તો નવ મુક તે સંગ
 તમારો, પ્રભુજી તમે ભવમાંથી ઉગારો; નાકે નહીં છુટો
 જસ્યો તમે જ્યાંહી, હું તો દાહતો દાહતો આવું તાંહી.
 ૨૭ હું તો કહું તમને માયાને સંકેતો, પ્રભુજી કાહાડો
 મુગ સાહિત વેલો; હેનાં જોરથી જકત તે સહુ ઝુઝે. ટા
 બોને અવિધા તેથી ભક્તિ મુજે. ૨૮ ઘણા જ્ઞાનીને

ઝોણીયે તે ચુકાવ્યા, દેખી ખાંતુ ખલવતં તમ ઝોણે
 આવ્યા; મુજ રંકને પ્રભુ કરૂણા તમારી, રાખો નિજ
 આણું વિશે તે વીચારો. ૨૯ પ્રભુજી તમે તો ઘણા છો
 દયાળુ, અભય પદ આપ્યું તે મુજને છે વાહાલુ; અન્ય
 કંઈ માગુનિ તમારી પામે, ભક્તિ હિન પાપી તે જ
 મ માર ખાશે. ૩૦ જડ જીવ કાંમ કરોધને કુટે, મા
 યા પાસ હૃદયે થકી નવ છુટે; હેવા અજાંની ભમે છે
 આગાર, સમજે નહીં સ્નેહે સદગુરૂ સાર. ૩૧ અભિમા
 ની અધમ અપરાધી અવતરીયા, કોટી કોટી કુક્રમેની
 કરે કરીયા; મોહોટ્યમને મદ સંતને તે દમે છે, મી
 રયા સાખ્યમાંહી હુકારા ભરે છે. ૩૨ હેવા છો અધર
 મી ઘણા જીવ જાડા, જર જરમાંહી એ મારકણીઆ
 ખાડા; નથી જાણતા મરાણનો ભય માથે; દાંત પુન્ય ક
 રતા નથી કંઈ હાથ્યે. ૩૩ હવે સ્નેહથી સદગુરૂ પાસેમા
 ગુ, આપો અવીચળ જ્ઞાન કરી જાગુ; ભાવે ભવમાં
 ભક્તી કરવાને થાપો, નેહ નીરગુણ તે પદ મુને આ
 પો. ૩૪ સદગુરૂ મોહોટા બોલ્યા ઘટમાંહી, તેહેવો
અનુભવ લખ્યો છે તાંહી; સજન સહુ શોધ કરીને વી

(૧૦૯)

ચારો, વેદ વાક્યનો ધર્મ હૃદયે તે ધારો. ૩૫ અનુભવ અર્ક ઉદ્ધ કરો અંગે, સદ્ગુરુ મુખને સદા લેખ્યો સંગે; કર્મજોડીને રેવાશંકર કહે છે, સદ્ગુરુ શરણે સદા એ રહે છે. ૩૬ શીવપુરનગરે વસુધુ વીક્ષ્યાત, નદી ન પશ્ય શ્રી ગોડ તાણી હું નાત્ય; સંવત ઝોગાણી ઝોકતાલો કહ્યો છે, શુભ માસ માઘ તે મનથી લહ્યો છે. ૩૭ તીથી પઠવો શુક્લ પક્ષ શની તે, કર્યો સદ્ગુરુવે અનુભવ તે ઉદ્યોતે; શીખે સાંભળે જે પ્રાણી હૃદયે પ્રીત્યે, તેહેને પુણિ પ્રાંલ તારે ભવ રીત્યે. ૩૮ **સાખી** સાચુ પદ નીરગુણ છે, રટજ્યો વારંવાર; શાં ન તણો ભડાર છે, વેદ તણો છે સાર. ૩૯ સ્નેહે સદ્ગુરુને ભજે, અથવા નરકે નારય; કહે રેવાશંકર સહી તેહેનુ ભાગ્ય અપાર. ૪૦ સંપુણિ.

અથ વસંતના ખ્યાલ લીખ્યતે. હાં તમે વીવેકે વીચારો કંથ કાંહાંનુડા શોહાગી. ॥ ટેક ॥ લટકે લાડીલા તમને લાડતે લડાવુ હેત હરખ હૃદયામાં વધાર, દાહાડી કાંના વીવેકે ૧ હાં તમે વીવેકે રીત્યે પ્રીત્યે સંગ રંગ સત સંગ શોહાગી. અલગી કરોને

(૧૧૦)

અવીઘા માહારી કાંહાનાં ૨ હાં તમે વીં નંદ કુવર
 નવધા, સમઝાવીને આપો. મેમે કોટી કોટી કુકમ
 માંહારાં કાપો કાંહાનાં ૩ હાં તમે દયા સાખી
 દીલકામાં રાખીને નીહાલો, દુનીયા તે દાશભરી દ
 ખે, કાંહાનાં ૪ હાં તમે વીં સનેહે સદગુણુ
 કત સાસુ તે હમારી. સુબુધી નીરમળ નાણદી સાખી.
 કાંહાનાં ૫ હાં તમે સાધન સ્વરૂપી સસરો મા
 હારો તે ખીરાંજે. નેઠ જીવ શીવ એકતા જીવે કાં
 હાંનાં ૬ હાં તમે સુધ્ય અઘંતન સારી પ્રતી લે
 કાણી કહે છે માહા વાક્ય મંત્ર મનમાં રહે છે મા
 હાંનાં ૭ દાતાર દીનતા માહારો દીયર દયાળું, અં
 તરમાં દરાંણી દુરલભ દ્રઘટી કાંહાનાં ૮ પેમનો સ
 નેહી, પુરાણુ પ્રાંલ પર માહારો, સદા શુરતા વહુને
 શરણે રાખો કાંહાનાં, ૯ સદગુરૂ મોહોટા મારા દ
 ચાલુ સમરથ છે રંક રેવાશંકરના ઘટમાં બોલે કાં
 હાંનાં, ૧૦

હાં આવો આનંદમાં અલબેલા આજ અંતરમાં
 રમાડુ ॥ ટેક ॥ આધ એક અદ્વૈત પ્રાંલ પુરાણુ પ્રાં

હા શોહાગી. નાથ નીરમલ નેહ કરી નીરખુ આવો
 આ૦ ૧ હાં આવો આસુધ્ય સનાતન અમલ અચ
 લ અખંડછો કીડી કુંજર વીશ્વમાં વ્યાપીક પોતેઆ
 વો આ૦ ૨ હાં આવો આ૦ ઓહંગ શોહંતદ રૂપ
 તેજ તત્વ ત્રણમાં, ત્રિગુણીત પોતે કાહવો આવો
 આ૦ ૩ હાં આવો૦ સ્નેહે શતસંગ શાંત માહીતે
 ખીરાજ્યા. આદર અનુભવમાં પોતે આ૦યા; આવો
 આ૦ ૪ હાં આવો અખીલાખ કરી અલખ અંતર
 માં આલખજે. તજ્જીત્રીપુટી તુરીયાપર જ્નેજે આ
 વો૦ ૫ આવો૦ વેદબેદ મરમ જાણી, મનમાં મા
 હાલો, તરવેણી સંગમ તનમાં તાણો. આવો૦ ૬
 હાં આવો૦ સદ ચક્ર વેધી સાર સપ્તમાં વીચારો ની
 રમલ નુર નેહ નીરખો આવો૦ ૭ હાં આવો૦ સ
 ત્યનુ સ્વરૂપ એક સચરાચર ખીરાજે, જાવે ભજ
 હયો, પુરાણ પ્રહ્લ લવચી તારે આવો૦ ૮ હાં આ
 વો૦ સદગુરૂ મોટાની કરાણા થઈ મુજને, શેજે શતસં
 ગમાં અનુભવ ખીજે આવો૦ ૯ હાં આવો૦ કરજે
 હી રંકે રેવાસંકર તે કહે છે મેમી પરખો સદગુરૂજ

ટમાં ખોલે આવોં હાં આવોં ૧૦

વસંતના પદ. હો સજન સગજેરે સજન સમજો
 હો સમજો મનમાહ વીનાદ કરીને વસંતમાં સજન
 સમજો. ૥ ટેક ૥ હારે વાલા પોતે પુરાણ ખંદ પ્ર
 ગટ થયા પ્રેમી પરખોં હો પ્રેમી પં હો ઉત્ત
 આણી અપાર વીનાદકં ૧ હો સજનં હો સમં
 હારે વાલા વેદ ધરમ ઢંકઈ ગયો તેથી પ્રગટયા હો
 તેથીં હો કરવા પ્રેમી પાવંત વીનાદ ૨ હો
 સજનં હો સમં હારે વાહાલાં આનંદ અનંદ અ
 દવદંતછે કરતા કૈવલ. હો કરતા કૈવલં હો કરો કર
 ણા અપાર વીનાદ ૩ હો સજનં હો સમજોં હાં
 રે વાલા શત્યે શાહંગ સોભી રહયા સતસંગે હો શત.
 હો કરા તીત નીરધાર વીનાદ ૪ હો સજનં હો સ
 મં હારે વાહાલા આંકાર આનાદી અખંડછો પ્રભુ પો
 તે, હો પ્રભું હો પ્રભુ માણુ આધાર; વીનાદક ૫ હો
 સજનં હો સમજોં હારે વાહાલા સચીદ શુભમ્ય સ્વ
 રૂપ છો પુરાણ પ્રીત્યે હો પુરાણ પ્રીં હો આદે આ
 પ્રણુ રહીત વીનાદ ૬ હો સજનં હો સમં હારે

વાહાલા નેહ નીવરતીએ વશ કરયા વીશ્વમાંહી. હો
 વીશ્વમાં હો નીરજન નાથ, વીનાદ૦ ૭ હો સજ
 ન૦ હો સમ૦ હરિ વાલા અધમ અપરાદો અવતરી
 યા અવની માંહી, હો અવની૦ હો કરો અજ્ઞાન ના
 શ વીનાદ૦ હો સજ૦ હો સમજો૦ ૮ હારે વાહાલા
 સદગુરૂ મોહોટા મુને મદ્યા તેથી સધરૂં હો તેથી સ
 ધ૦ હારે રેવાશંકર ગાય, વીનાદ૦ ૯ હો શજન૦
 હો સમ૦ ૧

હો મન મારેરે મન મારો, હો મારો ગુરુતું હથી
 આર; માહા વાક્ય મર્મના મારથી મનમારો. ॥ ટેકફૂા
 હારેકો કોઈ સદગુરૂ શાંત ગ્રહણ કરો તેથી સધરે,
 હો તેથી સધરેરે તેથી સધરે; હો સધરે સંપુરણ કા
 ન્ય. માહા વાક્ય મર્મ૦ ૧ હો મન મા૦ હો મારો
 ગુરુતું હારે કોઈ અંતરજ્યાંમીન ઝાળખો ઘટ માં
 હી, હો ઘટ મા૦ હો અલખ અલગો ન થાય. મા
 હા વાક્ય૦ ૨ હો મન મારો૦ હો મારો ગુરુતું
 હારે કોઈ મદ મછરનેરે મુકીને સુન્ય માહાલો. હો સુ
 ન્ય માંહા૦ હો પામ્યા મર જીવ્યા માન્ય માહા વાક્ય

મર્મના. ૩ હો મનં હો મારો ગુરુનું હારે કોઈ
 સુરા પુરા લાધો જ્યોગને જ્યક્ત માંડો, હો જ્યક્ત મા
 હારે જ્યક્ત માંડો; હો તેયો થાશે તદ્વત માહા વાં
 ૪ હો મનમાં હો મારો ગુરુનું હારે કોઈ સજ્યત
 સુરતા કરો સ્નેહથી નુર વરમે, હો નુર વરં હો વર
 સે સહજ દલ માંડ માહા વાક્ય. ૫ હો મન માં હો
 મારો ગુરુનું હારે કોઈ મોહ મર્દન કરો મનથી મોહ
 ટયમ આવે, હો મોહટયં હો મળશે અનીચ્છ જ્ઞાન
 માહા વાક્ય. ૬ હો મન માં હો મારો ગુરુનું હો
 રે કોઈ સાચા સદ્ગુરુ શેવજે તાપ ટળશે, હો તાપ ટં
 હો થાશે ચોરાશી માધ્ય માહા વાક્ય. ૭ હો મનં
 હો મારો ગુરુનું હારે કોઈ વૈરાગ્ય નાવમાં બેશજ્યો
 હરખ આણી. હો હરખ આંણીં હો થાશે નીજધા
 મ વાસ માહાવાક્યં ૮ હોમનમાં હો મારો હારે
 જીવો સદ્ગુરુ મોહોટાની મહેરછે મુજ ઉપર; હો મુ
 જં હો છુટી અનુભવની લહેર. માહા વાં ૯ હોમ
 ન મારો હો મારો ગુરુનું હારે રંક રેવાશકર
 કહે રંગમાં સંગ સાચો હો સંગ સાં હો થયા મેમે પગ

૮ મહા વાક્ય ૧ હો મન મરો હો મારો ગુરુ
ગુ ૬૦ ૨

હો કોઈ સમરોરે કોઈ સમરો, હો સમરો સદગુ
રૂ નાથ સ્નેહ સતસંગ; શાંતથી કોઈ સમરો. ૧ ટેક ૧
હારે કોઈ સુરતા સાધન કરી સાધજ્યો સોહંગ મળ
શે, હો સોહંગ હો મળશે અનંદ ઉધાર; સ્નેહ
સતસંગ શાંતથી કોઈ સમરો. ૧ હો કોઈ સં હો
સમરો સદગુ હારે કોઈ વાચ્ય અરથ મુકી દેખને,
લક્ષ્ય ઝાહાલો; હો લક્ષ ઝાં હો માહાલો સુખ સા
ગર માહ. સ્નેહ સં ૨ હો કોઈ સમ હો સમરો સ
દગુરૂ હારે કોઈ નીરગુણ નાથને નીરખો નેક આં
ણા, હો નેક હો હર્ષ હૈયે ચાપાર, સ્નેહ સતસંગ
૩ હો કોઈ સં હો સમરો હારે કોઈ જોતીરૂપ જુ
ખા, જોગી જન્મ સુધરે. હો જન્મ સુ હો સુધર
અર્થ કાંમ સ્નેહ સાક્ષી ૦ ૪ હો કોઈ સં હો સમરો
૦ હારે કોઈ તત્ત્વ તપાસો નેતંત્રમાં ટેક રાખી, હો
ટેક રા ૦ હો રંગ રોહિણીની માંચ સ્નેહ સત ૦ ૫ હો
કોઈ ૦ હો સમરો ૦ હારે કોઈ ખાતે જાગી કરો જા

માં ભય ભાગે, હો ભય ભાગેં હો ભાગે આત્રણ આ
 ડય સ્નેહ સતસંગ. ૬ હો કોઈ સમરેં હો સમરેં
 હારે કોઈ પ્રેમે પુરણ પ્રહ્લ પરપન્ના પ્રાણી પ્રીત્યે,
 હો પ્રાણી હો સાચા સર્જન હાર સ્નેહ સતશં ૭
 હો કોઈસં હારે કોઈ શટ ઉરમી મટાડીને મદમુકો,
 હો મદમું હો મુકો અંન્યા અધરમ સ્નેહ સતસંગ
 ૮ હો કોઈસં હારે સદ્ગુરૂ મોહોટા માહારા મુસ્તક
 પર ખીરાજે, હો ખીગજે; હો બુવો સજન જરૂર સ્ને
 હ સતસંગ. ૯ હો કોઈસં હારે રંક રેવાશંકરનરે
 નાયન નેહ નીરખો; હો નેહ નીં હો થયા પ્રેમે પર
 ગટ સ્નેહ સત સંગ શાંતયી કોઈ સમરે ૧૦ હો કો
 ઈ સમરે હો સમરે સદ્ગુરૂ નાય સ્નેહ સતં

અથ જ્ઞાન પ્રકાશ લીખ્ય તે **સાખી**, સત્યે સો
 હં સદ્ગુરૂ શમરૂ સચીદ રૂપ; સુખદાઈક પરમાત્મા
 તમો ત્રણ્ય લોકના લુપ. ૧ તમો દીન તણા દાતાર
 છો, અંતર જ્યામી છો આપ; મને નીરભય પદ તે
 આપજ્યો, નીજદાસ જપે છે જપ. ૨ અતિ આનં
 દ અનુભવ આપીને કરો પ્રકાશ, નીરમગ બુદ્ધિ આ

પળ્યો; વરણવું જ્ઞાન પ્રકાશ. ૩

છાંદ ભજે શહુ મેંમે પુરાણ પ્રાંહ નામ, તેથી મ
જે ઉત્તમ અવીચળ ઠામ; સોહં સચરાચરમાં છે આ
પ, સોહં સોહં જગે પોતાનાં ભપ. ૧ પોતે સદગુરુ
ને પોતે શીબ્ય માંહી, થયા તસ્કરને બેહુ રૂપ તાંહી;
પોતે ભુપ સુર તે નુર કહ્યું છે, જીવેા રંગ સગને રં
કે લહુ છે. ૨ દાતા દીનને દાનવ માંહી પોતે, ઝાડ
પાહાડ માંહી રહ્યા છે જો તે; નથી નાથ વીના કહી
નામ ખાલી, ખાંધ્યા ભીતરમાં રહ્યો સર્વે ભાળી. ૩
દોઢ તો ભજે છે દેવી તદ્દરૂપ, કોઈને તે નિશ્ચે છે
શંકર ભુપ; ઘણાએક તે ગણનાથને પુજે, કોઈકો ક
હે છે સાચારામ મુજે. ૩ વળી કૈટલાએક કંથ્ર કહે
છે, કોઈ પીર પેઘંબરને લહે છે; કોઈ કોઈ તે અ
ન્ય દેવને માને, મતા મત્યમાં જી જીવા છે નિશાંત. ૪
કોઈતો કહે છે અજપદ સાચુ, કોઈતો કહે છે હુતો મુ
યં રાચુ વળી કોઈ ભામા નારાયણ ભજે છે; કોઈ ક્ષીર
સાગર શેસે રહે છે. ૬ વળી કોઈ અગ્ની શેવે ની
રધાર, બીજા કોઈને અન્ય દેવ છે સાર; અધમ પ્રાં

જીને બીજા મેલા છે દન, કોઈક તો કરે છે જલ સ્થળે
 શેવ.૭ હેવીજન્મત જુડીમાં નહીરે વીવેક, જાણે ન
 હી શાચા પુરાણ પ્રાંહ એક; અવીનાશી કરતા પુરાણ પ્રાં
 હ જાણે ત્રય લોકને માલીક છે એ રાણે. ૮ નથી
 એ વીના બીજાણ હાર, જુવો વેદ વીશે કહ્યો છે
 શાર; વીવેકે વીચારે વેદાંતે કહ્યો છે, કીડી કુંજરમાં
 હી પોતે રહો છે. ૯ તેહને ઓળખાને કરો શહુ સ્નેહ,
 અંતરજમી પોતે પ્રકાશીક એહ; પય ઓઠે દધી દહી
 ઓઠે ધ્રત, ભાગ ત્યાગ પ્રેરો ઓળખાશે ત્રત ૧૦

શ્રી શદ્ગુરુ શત્ય છે. અથ માહારાસની ગરબીયા
 લીખ્યતે, સૈહીયર શાન સમજાને ચાલો સહુરે જ્ઞાન
 ગોકુળ કરીયે. ૧ આવો આનંદમાં હેતે લહુરે જ્ઞાન
 ગો૦ ૨ સ્નેહે સુરતા શહીયર શાધે શહુરે જ્ઞાનગો૦.
 ૩ નહે નીવરતી તે પાસે રહીયે જ્ઞાનગો૦ ૪ અમી
 માહાર તાહાર શહુ મુકજોરે જ્ઞાનગો૦ ૫ ભાવે ભક્તી
 કરી ફેદ ફેડજ્યોરે જ્ઞાન૦ ૬ પરગટ કંથ કાંહાંનુડો અ
 નુભવીરે જ્ઞાન૦ ૭ સહુ શહીયર શાધે તેહવીરે જ્ઞાન૦
 ૮ કુરણા કરી કોટીક કાપશેરે જ્ઞાન કર્મ ગો૦ ૯

અંતર જ્યાંથી આનંદ ઉર આવશેરે જ્ઞાનં ૧૦ શ
દગુરૂ મોહોટા સંગે ચાલશેરે જ્ઞાનં ૧૧ રંક રેવા
શંકરનો સ્વામી મળ્યોરે જ્ઞાનં ૧૨

હવે તતબર થઈને ચાલ્યા સહુરે જીમનાના ઘાટે
રનેહે સોહંગ સ્વામી સાથેરે જીમનાં ૨ હુરે અલીહ
માગ્યાં અલખેલો આવશેરે જીમ ૩ ભાવે ભગવત
તે ભવતારશેરે જીમનાં ૪ નહે નીરમળ સ્નાન ક
ગે સહીરે જીમ ૫ જીવો સૈહીયર ને આવી રહી
રે જીમ ૬ અલી વસ્ત્ર તજે શહુ પ્રેમથીરે જીમના
૭ ચંચલા ચીત રાખો એક નેમથીરે જીમ ૮ વા
હાંચો વિવેકે નથી આ વાટયમારે જીમ ૯ રહેવા
દ્યોત વસ્ત્ર પડવાં, ઘાટમારે જીમ ૧૦ સખી એ
ક કહેને જીવો આવશેરે જીમ ૧૧ વસ્ત્ર હરીને એ
તો વીતાડશેરે જીમ ૧૨ હ તે પ્રીત્યે હરીને જોઈ ર
હોરે જીમ ૧૩ સદગુરૂ મોહોટાનો પ્રમ તે સહીરે
જીમ ૧૪ રંક રેવાશંકર કહે વલીરે જીમ ૧૫ સ
ત્યે શોભી રહી છે સુંદરી ભલીરે જીમ ૧૬

નહે નાહવા પેઠી તે નારી સહુરે જીમનાના જલ

માં ૧ એક એકના કર આહાલી રહીરે જુમનાંના જ
 લમાં. ૨ આહાજો ઝઘડો મચાચો જીતનોરે જુમનાં
 ૩ સાર શબ્દ કહોછો રીતનોરે જુમનાં ૪ નારી ની
 રમલ નીર છાટી રહીરે જુમ ૫ છે વીવેકમાં વીનતા
 સહીરે જુમ ૬ રહી પોતે પોતાની હદમારે જુમ
 નાં ૭ સાંમા સામી નારી રહી જુમમારે જુમ
 ૮ કોઈએ હેતે હઠાવી હૃદયથીરે જુમ ૯ પ્રેમે પાછી
 વણી કોઈ મધથીરે જુમ ૧૦ બસ કરીને બાજી બે
 લડીરે જુમ ૧૧ કોઈ આનંદમાં અલખેલડીરે જુમ
 નાં ૧૨ નાઠી નારી અવિદ્યા અલગી કરીરે જુમ
 નાં ૧૩ પુરાતની પુરાણ પ્રહને વરીરે જુમ ૧૪
 સદગુરૂ મોહોટા હરખા મનથીરે જુમનાં રેવાશંકર
 નો સ્વામી આવ્યો નથીરે જુમનાં ૧૬

વસ્ત્ર હરી વજડા વાહાલે વાંસગીરે, જુમનાંની
 તીરે ૧ બેદી પ્રેમદા કેરી પાંશલીરે જુમ ૨ વાહાલે
 વીનતાને વ્રહ્મ હૃદ કર્યોરે જુમનાં ૩ દરસન આ
 પીને દાશ તેના હર્યોરે જુમ ૪ સુધ્ય શાંત ભુમો
 ગઈ છે સુંદરીરે જુમ ૫ અલખેલે આર્ચીતો આંતરી

૨ જુમ૦ ૬ મોહન મેહર કરીને નાંખી મોહનીરે
 જુમ૦ ૭ સહુ વશ થઈ ગઈ છે માંનનીરે જુમ૦ ૮ અ
 લખેલો આનંદમાં ઉભો કહોરે જુમ૦ ૯ મોહાવાકય
 મંત્ર મુખથી કહ્યોરે જુમ૦ ૧૦ કામ કબજે કરીને ક
 દમ ચડ્યોરે જુમ૦ ૧૧ નેહ કરી નીરખે અલખેલ
 હીરે જુમ૦ ૧૨ વસ્ત્ર વિવેકમાં રાખ્યાં જઈરે જુમ૦ ૧૩
 ખુબ જોવાની શોભા તાંહાં થઈરે જુમ૦ ૧૪ રેવાશંકર
 ને હુશ જોવા તાણીરે જુમ૦ ૧૫ વિનતા હારીને વ
 સ્ત્ર માગશે ઘણીરે જુમ૦ ૧૬

હવે વીનાદથી વીનતા કહેરે સોહંગ શામલીયા. ૧
 કોઈ અમ વચન મનથી લહેરે શોહં ૨ વીવેક વસ્ત્ર
 હમારાં આપો હરીરે સોહં ૩ કોઈ હાથ
 જોડીને ઉભી રહીરે શોહં ૪ કોઈ શાન સમજીને શાં
 મી થઈરે શોહં ૫ કોઈ લજ્યા પામીને ખેશી ગઈ
 રે શોહં ૬ કોઈ દિન વચન કહે દીલથીરે સોહં
 મન માન્યુ તે આવી મીલપથારે ૮ કોઈ નીરગુણતા
 થને નીરખીરહીરે સોહં ૯ આણી હરખ હૈયે હા
 મત ધરીરે શોહં ૧૦ કોઈ આવી, આરત્યમાં અ

લખેલડીરે શોહં ૧૧ સહુ સહીયરમાં શાધા વહીરે.
 શોહં ૧૨ કોઈ તત્વ તપાસેછે તનમારે સોહં ૧૩
 વીનતા વીચાર કરી રહી મનમારે સોહં ૧૪ રેવા
 શંકરના નાથને દયા થઈરે સોહં ૧૫ વસ આપ્યાં
 સાહિલી શમી ગઈરે સોહં ૧૬

સત્ય માગુગાર સજે છે સહુ કામનીરે; રામ રમયા
 રાડુ ૧ કોઈએ પેહરચું ખંગાળુને ખાંધાણીરે રાસ રમ
 વા રાડુ. ૨ કોઈએ ખાંનાના ખાંટ પહેરચો સહીરે રા
 સં ૩ કોઈને પ્રેમે પટોળી અંજો રહીરે રાસં ૪
 કોઈ ચીત ચુંદડીને ઝાડતીરે રાસં ૫ કોઈ જ્ઞાન ધ
 રેચું ઘાલતીરે રાસં ૬ કોઈને ટેકે તુસી કોટે રહીરે
 રાસં ૭ ખરદરૂપી ખેરખી બહિ સહીરે રાસ ૨૦ ૮
 કોઈને વીવેક વાલીને વિછવારે રાસં ૯ કોઈને દસ
 આંગડીએ છલા હુવારે રાસં ૧૦ કોઈને અમ બેઠા
 હાથે સહીરે રાસં ૧૧ કોઈ સાધન સાડીએ સોભા
 રહીરે રાસં ૧૨ કોઈને સાન સુરમે નરગું વલારે
 રાસં ૧૩ કોઈ સત્ય સ્વરૂપમાં સોબે બસીરે રાસ, ૧૪
 રેવાશંકરના નાથ હરખ્યો મનમારે રાસં ૧૫

આધ્યા ઉપદેશ ચાર સતસંગમાં રાશ રમવાને
શોર. ૧૬

હવે વીચારે વેળા લીધી હાથમાં રાશ રમે વાહા
લો ૧ સાર શબ્દ પોહાવ્યો આકાશમાં રાસ ૨ મા
હાવાકયની મોરલી સાધી સહીરે રાસ ૨૦ ૩ પરા
પારયની પ્રથવી હાલી રહીરે રાસ ૪૦ આશન ઈ
દ્ર તાણુ હાલી ગયુરે રાસ ૫ તેત્રીસ કોડે બાણુ તે
આશુ થયુરે રાસ ૬ ખજા બુલમાં બડકયા સહીરે
રાસ ૭ શંકર સુરતા સમાધી ચુકયા તહીરે રાસ ૮
મેશ પાતાલમાં કાંપી રહ્યોરે રાસ ૯ અનુભવી આનંદ
ઉર તે લડ્યોરે, રાસ ૧૦ મોહાટા મુનીનુ તા તેજ
ગયુરે રાસ ૨૦ ૧૧ દાંતવ દહીતે જાંણુ તે આ
શુ થયુરે; રાસ ૧૨ ૧૨ રેવાશ કરનો નાથ વેદમાં
કહ્યોરે રાસ ૧૩ રંગ રહેણીના રાગમાં રીઝી રહ્યો
રે રાસ રમ ૧૪

હવે ફુલબ દવ સહુ આવીઆરે દરસનની કાજમે
૧ પીડ ખજાંડમાં ઉપજાવીયુરે દરસ ૨ કરી પ્રભા
પુખની બહુ પ્રેમથીરે દરસ ૩ ભાવે ખજા આઘ્યા

છે નેમથીરે રસ૦ ૪ શંકર નાદ કરે છે શંખનો વ
 લીરે દરસ૦ ૫ જાંની ધ્યાંની દાડયાછે દુગધા ટલી
 રે દરશ૦ ૬ મોહિયા મુની તે માહા વાઝે લહયારે
 દરસ૦ ૭ તપશી તેજ તત્વ નીરખો રહયારે દરશ૦ ૮
 દાનવ માંનવ ત્યાં આવીરહયા શહુરે દરસ૦ ૯ મનકા
 દીક રૂપો વેદ બોલારે દરસ૦ ૧૦ અનુભવી આત્મ
 દમાં આવી રહયારે દરસ૦ ૧૧ તે તો પ્રેમીજનને મ
 નથી લહયારે દરસ૦ ૧૨ રંક રેવાશંકર કહે પ્રીતથીરે
 રસ૦ ૧૩ ત્રીકુટીમાં તત્વ નીરખો દીલથીરે દરશાની
 કાજ્યે, ૧૪

હવેતાનમાં આવી છે તારણી સહીરે રંગ રસીયા
 સાથે૦ ૧ રંગ રેહોણીના રાસ રમી રહીરે રંગ ૨૦ ૨
 અમી કોય કહે અલબેલડીરે રંગ ૨૦ ૩ ફાલ ભરી
 ન લેઇયે કુદડીરે રંગ ૨૦ ૪ કોઈ સ્નેહે સહીયરને
 બોલાવતીરે રંગ ૨૦ ૫ કોઈ હેતે હરીને ન્યાલતીરે
 રંગ ૨૦ ૬ તાલ મચ્યો તત્વ લેઇયે તાલીયોરે રંગ
 ૨૦ ૭ કોઈએ રાસ રમવા કહ વાળીયોરે રંગ૦ ૮
 કોઈ કહેતી ફરે છે સહીયર સુણોરે રંગ૦ ૯ અ

(૧૨૫)

લખેલે આનંદ આંખે ઘણોરે રંગ ૧૦ મોહન
મેહર કરી છે મધુવનમારે રંગ ૧૧ ભુવો પ્રગટ પ્રમુ
રહ્યો તંતમારે રંગ ૧૨ અલી આજનો દીવસ ૨
ળીયામણેરે રંગ ૧૩ હરીએ હેતે હરખ આંખે
ઘણોરે રંગ ૧૪ રેવાશંકર અખડ આરાધો લગ્નેરે
રંગ ૨૦ ૧૫ લક્ષ્યે લાહાવો આહાવો નહીં મળેરે
રંગ ૧૬

અલખેલે આનંદ આંખે ખરોરે પ્રેમ રસ પીવા
ન. ૧ આથ આહુગ તે ઉરમાં કરોરે પ્રેમ ૨ સોહ
ખંભ પ્રકાશ પોતે સહિરે પ્રેમ ૩ સ્નેહ સુરત! સ
હીયર સાથે રહીરે પ્રેમ ૨૦ ૪ નહેનીવરતિના નાથ
છે નીરમળોરે પ્રેમ ૫ દયા પતિ સતશગ છે ભલોરે
પ્રેમ ૬ પુરાતની સમંધ ઝોલી કહાડીયારે પ્રેમ ૭
ભગવતે તત્ર કુખ ફેડીયારે પ્રેમ ૮ વીચારે
કરી લીધી વાડીયારે પ્રેમ ૯ પુરાણ ખંભ પ્રગટ પો
તે થયારે પ્રેમ ૧૦ ટેકે ટાંખ્યા ત્રીવીધી તાપનેરે પ્રે
મ ૨૦ ૧૧ અતી શાસ્ત્રે શોધી લીધી આપનેરે પ્રેમ ૧૨
બદ્ધ ખાનાનું તે રાખ્યું ખરે પ્રેમ ૧૩ અભવા

સનું દુખ પ્રભુવે હરચુરે પ્રેમ ૦ ૧૪ ચેતાવી ચોરાસી
ટાળી સહીરે પ્રેમ ૦ ૧૫ જ્ઞાન આપી અવીધા અલ
ગી થઇરે પ્રેમ ૦ ૧૬ સદગુરૂ મોહોટા આનંદમારે પ્રે
મ ૦ ૧૭ બોલ્યા રેવાશંકરના ઘટમારે પ્રેમ ૦ ૧૮

હવે રંગીલો રાસમાં રીઝે ઘણુરે સતશંગનો સં
ગી ૦ ૧ સારૂ કારજ્ય તે ભક્તોં તણુરે સત ૦ ૨ સુત
તે સોલહજર લીધો બાથમારે સત ૦ ૩ અખલા
રાખી હાથમારે સત ૦ ૪ હેની લીખામાં કોય સેહનુ
નથીરે સત ૦ ૫ ભાવે ભજ્યન કરો કહુ છુ કથારે સ
ત ૦ ૬ નેટલી ગોપી તેટલા પ્રગટ હરીરે સત ૦ ૭
અનાદોની હતી તેતો વરીરે સ ૦ ૮ મેહરથ
કરી મનોરથ પુરીયારે સત ૦ ૯ જ્ઞાન ભોમો કહુ છુ
તુરીયારે સત ૦ ૧૦ તત્વ આપી તારૂણી તારી સહીરે
સત ૦ ૧૧ નેહનીવરતીના રૂપમાં રહીરે સત ૦ ૧૨
અજ્ઞાને તે કોય અગગી થઇરે સત ૦ ૧૩ નેહને
નીસ્યે હતો તે તરી ગઇરે સત ૦ ૧૪ કોઈ નેહ નીર
ગુણને ઊપાસજ્યારે સત ૦ ૧૫ કાંમાદીક શતરૂ શટ
સુકજરે સત ૦ ૧૬ એ વીના સાધન ખીન્નુ નથીરે સ

(૧૨૭)

ત૦ ૧૭ સમઝો વેદાંતમાં કહ્યુંછે કથીરે સત૦ ૧૮ રં
ક રેવાશંકર કહે પ્રિત્યથારે સત૦ ૧૯ જીવો સાક્ષી તુ
રીયા પર રીત્યથારે સત૦ ૨૦

હવે વીવેકે પેરાયુ સહુકો વલીરે અંતરમાં સમઝો ।
૧ અનુભવમાં સુષુધી છે ભલીરે અંત૦ ૨ સ્નેહ સો
હું સચરાચરમાં રહ્યોરે અંતર૦ ૩ પુરા પ્રેમી જને
મનમાં લહ્યોરે અંત૦ ૪ દયા સુરતા ગોપી પ્રતીચો થ
ઈરે અંત૦ ૫ ત્રણ્ય ગ્રંથી હતી તેટલો ગઈરે અંત
૨૦ ૬ તત્વ પાંખી તદા કાર તે રહીરે અંત૦ ૭ ભા
વે ભક્તિ શાભે રહેણીયે સહીરે અંત૦ ૮ ઈંદ્રી આ
દ્યે અધીપતી દેવતારે અંતર ૯ પચદશી વેદાંતે ભા
વતારે અંતર૦ ૧૦ રહ્યા પોતે પાતાના સ્થાનમાંરે
અંત૦ ૧૧ સાર સમઝો સહુ સત સંગમાંરે અંત૦
૧૨ મુની તપશી વીવેક વીચાર સહીરે અંત૦ ૧૩ મા
નવ મુદ્રાને કાલ શેરા લહીરે અંત૦ ૧૪ દાંનવ કાંમા
દીક પ્રમાણજ્યોરે અંતર૦ ૧૫ પર નંદા પ્રપંચ સહુ
છાંડજેરે અંત૦ ૧૬ યમ નીમ આસન ઇંદ્ર તાણુરે
અંત ૧૭ શટ શાસ્ત્રી અનુભવીયે ગણ્યુરે અંત૦

(૧૨૮)

૧૮ સદગુરૂ મોહોટા મુજને મલ્યારે અંતરમાં ૧૯
ટેકે ત્રીવીધી તાપ તનના ટલ્યારે અંતર ૨૦ રેવાશં
કરના નાથની શોભા કહીરે અંતર ૨૧ પ્રેમે પુરાણ
પ્રાંલ વેદમાં સહીરે અંતર ૨૨

શ્રી પુણિ પ્રાંલ સત્ય છે. શ્રી સદગુરૂ મોહોટા માહા
રાજ સત્ય છે, તે અનુભવથી ઘટમાં ઘોલ સોણશે છાં
નાં રહીને ક્યાંહાં જાવ છો, છમીલી તમે છાંના રહી
ને ક્યાંહાં જાવ છો, દાંણુ આપો અજાણ્યા શીદ થાવ
છો છમીલી તમે છાંનાં રહીને ક્યાંહાં જાવ છો. ॥ ટેક ॥
માંનુનિ મનમાં મેહરય કરીને, ગરવે ગોરશ લેઈ અ
થડાવ છો છમી. ૧ આવો આનંદમાં તમે હેત કરીને,
દાંણુ ચોરી ને દંડમાં ભરાવ છો છમી. ૨ ઘંભીરતા ગુ
ણુ ઘુંઘટ તાણીને, સમજા વિના અજ્ઞાને અથડાવ છો
છમી. દાંણુ ૩ સદગુરૂ મોહોટા અંમ પુરાણુ પ્રાંલ,
દયા કરી તે દીલમાં ઠરાવ છો છમી. ૪ રેવાશંકરના
નાથ પુરા પ્રેમનો છે રશીયા, સ્નેહ સંમધથી ઝોળખા
વ છો છમીલી ૫

મારમમાં નવ ખાજીયે જાવાદ્યો મોહન મારમમાં

(૧૨૯)

નવ ખાળીયે, દાંણુ લેવાનું હોયતો ન વાળીયે જવાદ્યો
 મોહન મારગમાં નવ ખાળીયે ॥ ટેક ॥ માહારાજે સમ
 અંમ મટકારે માંહી, જરૂર જળ તે જુમનાંતુ લાળી
 ચે જવાં દાંણુ ૧ દયા સુરતા સહીયર આગળ
 ગઈ છે, થશે વીચાગ વાતનો ન ઝાલીયે જવાં
 દાંણુ ૨ પ્રેમે પાછળ સાધન સાસુ આવે છે, જુવો
 અંતરમાં તે ના હાલીયે જવા. દાંણુ ૩ રેવાશંકરનો
 નાથ માહારા મનમાં વસે છે, અલખેલા આનંદ ઉર
 આલીયે જવા. દાંણુ લે ૪

હઠ અજ્ઞાન મુકો અલખેલી કહુ છું હઠ અજ્ઞાન
 મુકો અલખેલી, ભાવે ભવમાં થઈછું માહારા ભેલી ક
 હુ છું હઠ અજ્ઞાન મુકો અલખેલી ॥ ટેક ॥ આજ આ
 ઠરમાં હુતો અહીંયાં બેઠો છું, દાંણુ આપો તે ઝઘડો
 મેહલી કહુ છું હઠ ભાવે. ૧ સત્ય શાણુગાર તમે ઠીક
 સજવા છે, સલાવો શાંત સહીયર સાહેલી કહુ છું હઠ. ભા
 વે. ૨ હુંતો બેશી રહ્યો છું મન મેળાપ નેઈને, આવો
 હેતે પ્રીતે હઠ મેહલી કહુ છું હઠ ભાવે. ૩ રેવાશંક
 રનો નાથ સત્ય સાહાગી કહીયે, લેઈ મટકીને મેહલી

ઠેસી કહુછુ હક ભાવે. ૪

નથી સાંભળયો તે જાણના દાંણી છખીલા નથી સાં
ભળયો તે જાણના દાંણી, સ્નેહ સમઝીને બાલીયે વાં
ણી છખીલા નથી સાંભળયો તે જાણના દાંણી ॥ ટેક ॥
વીકટ રાજ્ય હૈયાં કંશનુ કેહેવાય છે, તમે કયાંથી પ્રગટ
થયા માંણી છખીલાન. સ્નેહેમં ૧ વીવેકથી હુતો વી
ચારી રહીછું મેમે માહારો પાલવ રહ્યા તાંણી છખીલા
ન. સ્નેહેં ૨ આદરથી અલખેલા હું કહુછુ, હ્યોછો
તાંણી તનમાં તાંણી છખીલાન. સ્નેહેં ૩ રીત્ય વી
નાની તમે રાહક કરોછો, મેહતો જ્યા છે તમને નાં
ણી છખીલાન. સ્નેહેં ૪ રેવાઈકરનો નાથ માહારા
રૂઢિયામાં રાજ, હું રેહેણીમાં રાધા રાણી છખીલાન. સ્ને
હેં ૫

અલખેલી આદરથી આપો કહુછુ અલખેલી આદ
રથી આપો, રૂઢ વચન વીવેકનાં થાપો કહુછુ અલખે
લી આદરથી આપો ॥ ટેક ॥ હવે ગોરસ પાવું મને ગ
મતુ નયમે, જરૂર જાણના તે જાણ મેં જાણ્યો કહુછુ
અલખે રૂઢયં ૧ જુવે કંસ સરોખા મેહતો કોટીકરો

લ્યા છે, તમે કોની હોમનથી ધાઓ કહુ છું અલ૦ રૂદ
 વ૦ ૨ શક્યાર્થેક પુરુષના રીપુતાના સરીખી, એ આ
 દ સમઝીદ્યો માપે કહુ છું અ૦ રૂદ૧૦ ૩ માહારા મ
 નમાં ધારૂતે કાંમ નીસ્યે કહુ છું, તમે તન ત્રીવીધ
 નવ તાપો કહુ છું અ૦ રૂદ૧૦ ૪ મુજ આગળ જરૂ
 ૨ જોર કોઈનુ ન ચાલે, લક્ષ્યે લાડાવો લેઈ કમ કાપો
 કહુ છું અ૦ રૂદ૧૦ ૫ રેનાશંકરનો નાથ ખરદ ખાંનાનો
 સંગી, મેમે પુરણ ખંભાર થાપો કહુ છું અ૦ રૂદ૧૦
 ૬

મોટમ તો નવ કીજ્યે છમીલાલાલ મોટમ તો નવ કી
 જ્યે, હોતે પ્રીત્યે આપે તો લીજ્યે છમીલા લાલ મો
 હોટમ તો નવ કીજ્યે ॥ ટેક ॥ ગાયો ચારીને તમે ગ
 રવ કરો છો, તેવા જોર થકો કામ ખીજ્યે છમીલાલા
 લ૦ હોતે પ્રીત્યે ૧ ખળવંત થઈ તમે રાત્યે નાઝતા
 ખરી વાત કહેતામાં ન ખીજ્યે છમીલા૦ હોતે પ્રીત્યે ૨
 મુજ આગળ જોર કોઈનુ ન ચાલે, કાંત સાડી શીખા
 માણુ દીજ્યે છમીલા હોત પ્રીતે ૩ આધ મહીયારી
 નો મારગ માહારો છે, દખી પર નારી નવ રીઝીય

ખીલી૦ હેત ખીતે૦ ૪ નહ કરીને હુતો નટવરજ
કહુછુ, તમે ખોલ્યા હમે મન સીજ્યે છખીલી૦ હેત૦
ખીતે૦ ૫ રેવાશંકરના નાથનો તે સાચો સગંધ છે, પુ
રાતની તે પ્રેમ રસ પીજ્યે છખીલી૦ હેત ખીતે૦ ૬

આવડો છાક નહી છાકાને છખીલી તાહારો આવ
ડો છાક નહી છાને, તુ કેના તે જીર પર ગાને છખી
લી તાહારો આવડો છાક નહી છાને ॥ ટેક ॥ હેત ક
રીને મટકી હાથે ઉતારશું, તારી વાહારે ચડી કોણ
વાને છખીલી તા૦ તુ કાંહાં ૧ માહારે હથે હીમત
હરખ લાવીને કહુછુ, અલખેલી તુ ખોલતા ન લાને છ
ખીલી તા૦ તુ કાંહાં ૨ નીત્યે નારરિ નહે નખરાં ક
રૂં, દાંણુ છોડુ નહિ તુજ કાને છખીલી તા૦ તું કાંહાં
૩ માનુની મંમ ખોલ મહોટમથી કહોછો, મેતો રા
ખી મેલાપથી માહાને છખીલી તા૦ તુ કાંહાંના૦ ૪
મેમે પ્યારરે દાંણુ દવામાં રાખી, તાહારૂં ગરવે ગળ
પણુ ગચુ ખાને; છખીલી તા૦ તુ કાંહાં ૫ રેવાશંકર
નો નાથ રનેહે સમઝી રહ્યા છે, નારી ભય દુખમાંથી
ક દાને છખીલી તા૦ તુ કાંહાંના૦ ૬

જવાણ જુગતી મેં વાતની જાણી છખીલા લાલ
 જુગતી મેં વાતની જાણી, સાચુ કહેને સમજણ કયા
 થી આણી છખીલા લાલ જુગતી મેં વાતની જાણી,
 ૥ ટેક ૥ દાંણ લેવાનું કહે છે તેહેમાં સરવે સમજુ
 સનેહ વાત કરોછો તમે શાણી છખીલા લાલ જુગતી
 મેં સાચુ કો ૧ તમે ભય દખાડી ભોલી ભાંમનીને
 રાખો, હુનો તમારુ તત્વ લેઉં તાંણી. છખીલા લાલ જુ
 કતો ૦ શાચુ કો ૨ કોઈ ઘેલો મહીયારી અમ મટકી
 મુસી દ; ચતુરા તે ચુકે કયમ વાણી. છખીલા લાલ જુ.
 સાચુ ૦ ૩ શાંત શોખામણ મોહન માનો હમારી, જ
 કત જાણે થશે ધુલ ધાણી. છખીલા લાલ જુકતી ૦ સા
 ચુ ૮ આજ અલખેલા હુનો સાંખીને જાઉછુ; મેંતોનેહ
 નીરગુણ લીધા નાણી છખીલા લાલ જુ ૦ સાચુ ૦ ૫
 રેવાશંકરનો નાથ માહારા હઈઆનો હાર છે, મેમે પુ
 રણ પ્રાંહ પાવુ પાણી છખીલાલાલ જુકતી ૦ સાચુ
 કો ૦ ૬

મેમે પણઝઘયાના નાખો લાડીલી નાર મેમે પણઝ
 ઘયાના નાખો; પુરણ પ્રાંહ ભ્રમચારી, મુખ ભાંખો

(૧૩૪)

લાડીલી નાર પેમે પણછઘચો ના નાખો ॥ ટેક ॥
 અલખેલી મેંતો આજ અંતરમાં ચોલખ્યાં નેનકટાક્ષ
 ના કરો જાંખો, લાડીલીનાર પેમે ૫૦ પુરાણ. ૧ મે
 હેતો નેહ નારી તમને નીરમલ જાણાતાં ઝાહાઝો મન
 માંછે કામનો, ધાંખો લાડીલીં પુરાણ ૨ ઘણીક ના
 રય દાણ ચોંરીને જાય છે, તમ સરખી ફીકી નથી
 આંખે લાડીલીં પુરાણ ૩ કુસલ કામ્યની કયાં
 થી આવોછો કહેજો વીવેક વાતનો તે વાંખો લાડીલીં
 પુરાણ ૪ તમે રમક ઝમક થઈ ફરતાં ફરોછો; મલસે
 પુરાતનીની પાંખો; લાડીં પુરાણ ૫ રંગશકરને ગરબ
 નથી તે; મન માંને તો માહા વાઙ્ય સાંખો લાડીલી.
 પુરાણ, ૬

મેંતો જાણી લીધાછે બ્રમચારી લાડીલા તમનેજ
 જાણી લીધા છે બ્રમચારી, નેહ નીત્યે નીરખોછો ન
 વી નારી લાડીલા મેંતો જાણી લીધા છે પ્રલ ચારી
 ॥ ટેક ॥ રાત દીવસ તમે ભમતા ફરો છો વીવેકે વી
 નાદ વીહારી લાડીલા મેહેતોં નેહ નીત્યે ૧ રી
 ત્યે પ્રાત્યેરે સરખી શોધી કાહાડોછો કરો કુસલ તે

કુજ ખીહારી લાડીલા મેંહેં નેહે નીત્યેં ૨ નારી ની
રમલ જતી દખી તમે પુઠે દાડોછો ભલુ જ્ઞાન વીચારયુ
ગીરધારી લાડીલા મેં નેહે નીત્યેં ૩ અહરનીશ રહે
છીમાં રાખો, તમે પેઠ ભરોછો ગાયો ચારી, લાડી
લા મેં નેહે નીત્યેં ૪ તમને નારી મન્ને નહીતો
નીદ્રા ન આવે, દયા નીધી દુલભ દહ ધારી લાડી
લા મેં નીત્યેં ૫ રેવાશંકરના નાથ સાથે સુર
તા લાગી શ્નેહ સમજ લેજો મોરારી લાડીલા મેં
નેહે નીત્યેં ૬

તમે વિચાર કરીને ચાલો લાડીલી, તમે વીચાર
કરીને ચાલો કરી આદર આહીરડામા માહાલો લા
ડીલી, તમે વિચાર કરીને ચાલો. ॥ ટેક ॥ ઉત્તમ કુ
જ નારી મનમા જાણું છુ, છાશ વેચીને પેઠ ભરી
હાલો લાડીલી. તમે વિં કરી આં ૧ મહીયારી મે
હેર કરી મનમાં વીચારો, હેતે : હુડી તે મુજને આ
લો લાડીલી તં કરી આં ૨ ઘહેલી ગોરીરે ઘરવ
ઘટમાં ન ભરીયે, ગાય દાવા શારૂ તેં કછ વાળ્યોરે;

લાડીલી. ત૦ કરી આ૦ ૩ તમે કહ્યુ તે મેહતો ક
 હેવાતુ નથી, આખો દીવસ વનમાં ગાજો લાડીલી.
 તમે૦ કરી આ૦ ૪ સાચુ કેહેતાં તે મનમાં માકુરે
 લાગશે, ઝાહાઝા ધંધામાં નેતરૂ ઝાતો લાડીલી ત૦
 કરી આ૦ ૫ રેવાશંકરનો નાથ રૂડા રંગનો છે ર
 શીઓ, તેહેને અંતરમાં કોઈ ન્યાલો લાડીલી ત૦ ક
 રી આ૦ ૬

તમે વચન વેરનાં ન બોલો લાડીલા તમે વચન
 વેરનાં ન બોલો, કુરણા કરી કપટ દીલ ખોલો લા
 ડીલા તમે વચન વેરનાં ન બોલો. ॥ ટેક ॥ હું જ
 છું છુ કુશવંત કાહાંનજી, કરો માત પીતાને તોલો
 લાડીલા તમે વચન વેરનાં ત૦ કુરણા૦ ૧ તમે જ
 નમલીધો કઈને કયાંજઈ ઊછરીયા, તેહેનો મનથી ક
 રી લ્યો ખોલો લાડીલા ત૦ કુરણા૦ ૨ હું અનાદી
 ની વાત નીશ્યેથી કહુ છુ, ધુતારામાં ઢંગ નથી ઢોલો
 લાડીલા ત૦ કુરણા૦ ૩ હમે મેહરય કરીને વાહાલા
 તમને વધારયા, તાહારે મુને દીધો ઝેહર જોલો લાડી
 લા ત૦ કુરણા૦ ૪ માહારો મારગ માવજી મે તમ

ને આપ્યો તો, જાતે ભરવાડ જાણ્યો નહીં ભોજો
લાડીલા તં કુરણાં ૫ રેવાશંકરનો નાથ મુજને
મેહરે મળ્યો છે, ચીદાલશ ચૈતન્ય ચીત ચોલો ભાડો
લા તં કુરણાં ૬ ઠીક ઠાકાર મેહતો તમને બ
નાવ્યા, ત્યારે મુજને કર્યો રંગ રોલો લાડીલાં

હૈત પ્રીત્યે આવો અહી ઠાકરી કહુ છુ હૈત પ્રીતે
આવો અહી ઠાકરી, અમે ભાવે જમાડીશુ ભાખરી. ક
હુ છુ હૈત પ્રીતે આવો અહી ઠાકરીં ॥ ટેક ॥ જરૂર
જાત હમારી તમારી છે સરખી, શીઃ મુમતથી ખાંધો
ખાકરી કહુ છુ હૈતં હમેભાં ૧ તમે કહીને કહેવડાવો
તેહમાં ગાહાજુ શુ મળશે, ખરે ખાંપણુ લાગે નહીં ખી
ખરી કહેં હમેભાં ૨ માનુની માન્ય મેહતો પાડ્યુ
ઠેકાણુ, નહીતો થાત તમારી ઠાકરી કહુ છુ હેં હમે
ભાં ૪ જુવો તારણી મેહતમને તરત વધારયાં, ખાં
નાપાંતમા પુરાં પાડું ખાજરી કહુ છુ હૈતં હમેભાં ૪
મેહતો નાંમ આપીને નારી લખીયાં લીલાટમાં, તેથી
લેવું છુ તમારી હાજરી કહુ છુ હૈત પ્રીતેં હમેભાં ૫
રેવાશંકરનો નાથ તંન તુરીયાપ રહે છે, તેણે રચ્યો સં

સાર ઘણું આદરી કહ્યું હેતં હમે ભાવેં ૬

ગરજે સમજાણે શારી છખીલા લાલ ગરજે સમ
જાણે સારી. જનુ બલવંતને બસોહારી છખીલાલાલ
ગરજે સમજાણે છે સારી ૥ ટેક ૥ રનેહ સોહંગ
સ્વામી મુજને છો વાહાલા તમે પ્રેમની વાત તે કહી
સારી છખીલાલાલં જનુ બં ૧ તમે ગાય ચારાને
ગરવ ઘટમાં બરો છો લાલ માહારી પાછલ ફરોછો
ગીરમારી છખીલા લાલ ગરજેં જનુ બં ૨ જોર
ખતાવી તમે જીલમ કરોછો લાલ, ખીહીશે કોમલ ગ
રોબડી નારી. છખીલા લાલં જનુ બં ૩ રાત
અંમ આપીને માહારી મુરજદથી જનુબું તમે જુ
ધી લાવો કાંઈ ભારી છખીલા- જનુ બં ૪ પ્રેમેપુ
રાણ પ્રાંત ધેરે પધારજે ભાવે ભોજન મીઠઈ આપુ
ધારી છખીલાં જનુ બં ૫ રેવાશંકરના નાથને હું ને
હે નીરખુધુ પુરવ પ્રીત્યેથી પાર ઉતારી છખીલાં જ
નુ બં ૬

આજ અંતરમાં તમે પ્યારાં છખીલી તમે આજ
અંતરમાં પ્યારાં મેં તો જોયાં છે લક્ષણ તમારાં છ

ખીલી તમે આજ અંતરમાં પ્યારાં ॥ ટેક ॥ શાંતરી
 નાના તમે શાળા કહેવાવ છો મેં ચીતમાં ચ
 તુરા ધારાં છખીલી તમે આ૦ મહેતો૦ ૧-સાચુ ક
 હુછુરે તમે ગરજે ઘહેલા છો છાશ વેગ્યામાં છો તમે
 છારાં છખીલી ત૦ મહેતો૦ ૨ ભાન વીનારે તમે ભવ
 માં ફરો છો; માકુમાં નહીંછો માહારાં છખીલી તમ.
 મહેતો૦ ૩ મીકુ બોલીને સુ મનમાં રીઝાવો; તમે
 વીનત વચનનાં પ્યારાં છખીલી ત૦ મહેતો૦ ૪ ની
 તે આવી નેહ નખરાં કરો છો; આજ મહેતો મુકામ
 માં ડારયાં છખીલી તમે૦ મહેતો જો૦ ૫ રેવાશંકરના ના
 થને કોઈ જીતી ન શકે, જુઓ તારણી તમને તારા
 છખી૦ મહે૦ ૬

મેમે પુરણ પ્રેમ પ્યારા લાડીલા તમે મેમે પુરણ
 પ્રેમ પ્યારા હુતો શેવુછુ ચરાણ તમારા લાડીલા ત
 મ પુરણ પ્રેમ પ્યારા ॥ ટેક ॥ લટકો કરીને દ્રાણ
 આપુ તે લીજીએ પડયા અપરાધ માપી કરો માહા
 રા લાડીલા ત૦ હુતો શે૦ ૧ હુતો અનાદીનો અં
 તરમાં વરીછુ હરી હેતે નથી વીસારા લાડીલા ત૦ હુ

તો શેઠ ૨ પ્રભુ આજ આદર અખીલાખ ધરો તે
 શોહિ પ્રભુ પ્રકાશ છો ન્યારા લાડીલા તં હુતો શે
 વુઠ ૩ હેતે હરજી માહારા અવગુણ સમાવળો, ૫
 રસાવો વીવેકથી ધારા; લાડીલા તં હુતો શેઠ ૪
 તમે સુધ્ય ચઘતન પ્રભુ સાગર પ્રભુ છો, હુ અખલા
 અજાની જરા લાડીલી તં હુતો શેવુઠ ૫ તમે આ
 નંદમાં અખીલાનંદ કહાવે, માફી કરો કોટીક ધુના
 માહારા; લાડીલા તં હુતો શેવુઠ ૬ રેવાશંકરનાનાય
 ને હુ રહીછુ કરજોડી, મુજને મલ્યા સોહજ સવામાં સા
 રા. લાડીલા તં હુતો શેવુઠ ૭

શ્રી સદગુરુ શ્રી જોહોટા માહારા ઘટમાં અનુભવ
 થી ખોલશે, આજ અવસરમાં સુરતા સૈફીર રીસાવ્યાં;
 વીવેક મનાવે તમને વીચાર સમજાવે તો સમજે
 અલખેલી, પ્રેમે પુરાણ પ્રભુ જરૂર જઈ વરીએ. ॥૮૬॥
 કોહોતો સત્યના તમને સાણગાર સજવુ, તેથી સંતો
 શ શીલે સજે અલખેલી પ્રેમે પુઠ વીવેક વીચાર
 સં ૧ ત્રીવીધ તાપ ટાળી તુશીએ ઘડાવુ, ટેકે ત
 નમીયુ તને આપુ અલખેલી પ્રેમે પુઠ વીવેક વીચા

(૧૪૧)

૨ સં ૨ કોહોતો કુકર્મ મુકી કલ્પા ઘડાવુ, કેળવ
 ૧૩ી કાંખીચો હું આપુ અલખેલી પ્રેમે પુઠ વીવેકઠ
 વીચાર સં ૩ નવધા ભક્તીના તમને નવસર ઘ
 ડાવું, દયાના દારડે પરવુ અલખેલી પ્રેમે પુઠ વીવેકઠ
 વીચાર સં ૪ નીરમળ મનથી માદળીયાં ઘડાવું,
 હેતે હારડી તમને આપુ અલખેલી પ્રેમે પુઠ વીવે
 ક વીચાર સં ૫ કોહો તો શાંન આપી સાકસાં ઘ
 ડાવુ, સદગુણ ધુધરા ખંધાવું અલખેલી પ્રેમે પુઠ વીવે
 કઠ વીચાર સં ૬ અંમ માહાવાક્ય મોહનમાળા
 ઘડાવુ, ચીતની તે ચુનીચો જડાવુ અલખેલી પ્રેમે પુઠ
 વીવેક વીચાર સં ૭ ખર્દખાનાંની કોહોતો ખેરખો
 ઘડાવુ, ઘંભીરતા ગુજરી હું આપુ અલખેલી પ્રેમે
 પુઠ વીવેકઠ વીચાર સં ૮ વીમસ વૈરાગ્યનો હું
 વાંક ઘડાવુ, જ્ઞાન ધુધરીઓ ખંધાવુ અલખેલી પ્રેમે
 પુઠ વીવેકઠ વીચાર સં ૯ કહો તો ચૈતની તમને
 ચુંદડી પેહેરાવુ, તેથી સાધન સાડી હોડો અલખેલી
 પ્રેમે પુઠ વીવેકઠ વીચારો સં ૧૦ સ્નેહે સુધી સ
 મજાણ કંચુવો પેહેરાવુ, માહી ભાવનું ભરથ ભ

રાત્રુ અલખેલી પ્રેમે પુઠ વીવેકઠ વીચાર સઠ ૧૧
 ટાળી ચોરાશી તમને ચઢાણીચો પેહેરાવુ, હવે મ.ગોલ્યો
 ખાકી શુદ્ધે અલખેલી પ્રેમે પુઠ વીવેકઠ વીચારસઠ ૧૨
 રેહેણીયો રીસ તજી સુરતા થઈ રાજી, વીવેકે મના
 વીતે, વીચારે સમજાવી તે સમજી અલખેલા પ્રેમે પુ
 રણ પ્રહ્લ તે હમે જઈ વરશુઠ ૧૩ ભગવત ભેદની મુ
 ને વાળી તે આપો, ભક્તિનો મોતી બંધાવો અનુભવી
 પ્રેમે પુઠ વીવેકઠ વીચારસઠ ૧૪ સમસ્ત વધરાગ્ય
 ના માફરે વીઠવા તે જોઈયે, ધીરજ ધારણ મુને આ
 પો અનુભવી પ્રેમેપુઠ વીવેકઠ વીચારસઠ ૧૫ અછાં
 ગ યોગ માફરે ચાલો તે જોઈયે, સતસંગુ સુરમો નર
 ણિ સાહારો અનુભવી પ્રેમે પુઠ વીવેકઠ વીચારસઠ ૧૬
 સાચા સોહંગનો મુજને સીધો પુરાવો, દુરલભ દાંમણી
 તે બાંધો અનુભવી પરમેપુઠ વીવેકઠ વીચારસઠ ૧
 આ વરણ આડ્ય ઉરમી મુજને ન અડકે, તત્વ તરવે
 ણીમાં આપો અનુભવી પરમે પુરાણ પ્રંઠ વીવેકઠ વી
 ચારસઠ ૧૮ તુરીયા ઉપરનો માફરે લક્ષ તે જોઈયે,
 સુપ્ત સમધી મુજને આપો અનુભવી પરમેપુઠ વીવેકે

(૧૪૩)

મં વીચારેસં ૧૯ કંકડીત વર્ધરાગ્ય કાંટે મોતી ખં
ધાવો, માંહી કોમોતી પચીશી જડાવો અનુભવી પરે
મેપું વીવેકેં વીચારેસં ૨૦ કંઈવલં કરતાનાં મુ
જને ઘુલર સોહાવો, કુરાણાના કાંને વેલ્લા આપો અનુ
ભવી પરમેપું વીવેકેં વીચારેસં ૨૧ સાત્વાદ ગુણ
થી લેઈયે લાહાવાનાં લોલીયાં, માંહી લગ્નનુ લોલમ
ચડાવો અનુભવી પરમેપું વીવેકેં વીચારેસં ૨૨
અચલ અકોટી કડા કુસ માહારે જોઈયે, હાંસડીયે હ
રી હીરે જડાવો અનુભવ પરમેપું વીવેક વીચારેસં
૨૩ તેથી અદ્વૈત મોક્ષ એકત્વ આપો, રંગે રસ બ
સૂંહોતો થયછુ અનુભવી પરમેપું વીવેકેં વીચારે
મં ૨૪ સ્નેહે સદગુરૂ મોહોટાનારે પ્રતાપે, રેવાશંકર
કેહે છે કરજોડી પરમે પુરાણ પ્રાંહને સુગતા જઈ વરી
યાં, વીવેકે મનાવીતે; વીચારે સમજાવી તે સમજી અ
લખેલી પરમે પુરાણ પ્રાંહને, સુરતા જઈ વરીયાં ૨૫

શ્રી ગુરૂ ગણેશભ્યો નમઃ શ્રી ગુરૂ સત્ય છે નખો
દ ઉત્પન્ન થયો સંતને નવ લહે જ્ઞાંતીને નવ લહે
કેંધ કુભાશણ કલેશ કરતો ॥ દેક ॥ પાપી પુરાતની

તેની પદમતી સહી ઉર અજ્ઞાન આનંદ કરતાં. નખો
 ૬ ઉત્તર ૧ જુલ જન્મલમાં જનમ એજો ગયો. માન
 જયો સત્ય સતસંગ તોડે, પાપે પગલાં ભરી કુ
 ૧૮ દમતો સહી, તે થકી કેવલ કરતા કોપો. નખો ૬
 ઉત્તર ૨ સંત સમાગમે સંત કહ્યા સહી, તે થકી કુ
 ભી પાકે તે નાખ્યો; કોટી કલ્પ લગી પાંમર પાડી
 ચો તે સચીદાનંદથી નવ છુટે. નખો ૬ ઉત્તર ૩ સ
 ત્ય શદ્દગુર માહારા મોટા મહારાજ છે; સંત સમ
 જો બોલ્યા ઘટ માંડી; રેવાશંકર કહે કરજોડી કરતાને
 ઠીક ઠીકાણે નાખો તે પાપી. નખો ૬ ઉત્તર ૪ થ
 ચો, ૪

શ્રી ગુરુ સત્ય છે. રાગ મલાત કઠણ કાધે કરી કરે
 ણા કરજ્યો હરી પાતકી પંથ પરણામી કહીયે ટેક ૧
 પોતે પડપંચ તે પાખંડ કરે બહુ મોહની ઉચરે મુખ
 વાંણી, અસત અંન્યા કરી દ્રવ્ય લેછે હરી; મત તો મે
 લે છનો લેછે તાંણી. કઠણ ૦ ૨ અંધ આનંદ કરે સત્ય
 ને નવ લહે, મોહ મછરમાં મન માંને; સતસંગ સાર
 સમજે નહીં સાંનમાં તપે ત્રીવીધ તાપ માતાને કઠણ

કેષિ કં ૩ અખંડ અદૈતનો લક્ષ જાણે નહીં, પાંચર પ
ક્રોતો ચ્યાર ખાણે; રંગ રહેણી થકી રેવાશંકર કહે,
પાતકી પંથને તે વખાણે. કહણ કેષિ કરી ૦ ૪

રાજ ધોળ નેહ કરી નવ ખંડના અનુભવી;
મસે છે મતને ત્યાગે જ્ઞાને. ૧ સંવત પંચર પત્રચ્યા
છુતી સાથે, પાંચર પ્રગટે જ્ઞાને. ૨

સદગુરૂવે નમઃ રાજ ધોળજીરે આજ આનંદમાંહ
શી રહી, મળ્યા સદગુરૂ સ્વામી આજ, આનંદમા
હશી રહી. ૧ મને પાંચર જાણીને પાવન કરી, મે
મે પાર ઉતારી લીધી પાશે. આનં ૦ ૨ સ્નેહ કરીને
શાંતિ સમજાવીયાં; સમન પુરવનો સંભાલી કીધી શા
હવે આનંદ ૦ ૩ કુતો નેહ નીરખુ નીરગુણ નાથને,
શરણે રાખી કર્યાં શનમાન. આનંદ ૦ ૪ શોહંગ સ્વા
મીની સોભા કુ શી કહું, સહુ જહીયર સમજે મન
માંહ. આનંદ ૦ ૫ સ્વામીજીના સ્વરૂપમાં કુ રહી; જ
હીયર મુખ સાગર લહેરે જાય. આનંદ ૦ ૬ અચલ
અખંડ આનંદમાં માહાલી રહ્યાં, કુલમ કીધાં મારાં
માખ્ય આનંદ ૦ ૭ ભાવે ભજન કરો ભવથી તરીએ;

શેવો અનુભવી અવતારી આપ, આનંદ૦ ૮ આ
 દર કરી અનુભવીને ચોક્કસો. એતો દેહાતીત
 દેહ ધારી. આનંદ૦ ૯ જગત જુઝાને જુકતી
 વડે જાણે, સાચા પ્રભ વેતાને નવ્ય માને. આનંદ૦
 ૧૦ જંગ જગલાને બહુ વીધાયે પુરે, હંશને નંદે
 નીરધાર. આનંદ૦ ૧૧ સદગુરુ મોટા ઘરમાં ખેલે,
 પ્રેમી પરખો પુરાત કોય. આનંદ ૧૨ રંક રેવાશંકર ક
 રજોડી કહેછે, માંને વીરલા અધીકારી કોય. આનંદ
 માં ૧૩

સહુ સધયર સ્નેહે તતખર થઈ, રમવા શોહંગ
 સ્વામીની સાથે. સધયર તતખર થઈ ૧ રંગ રહેણીના
 રાસ રમી રહ્યાં, એક અદવદતમાં અહરનીશ. સહીયર૦
 ૨ માંતુની ગણે માહા વાકયમાં, મંત અચક્ષ અવીના
 શી માંત્ર સધયર૦ ૩ જેવી દરીઆમાંથી લહેરી ઊઝશી,
 લહેરી સમી રહી દરીઆની માંહે સધયર૦ ૪ સહુ સ
 ધયર પ્રત્યે સધયર કહે, ચાલો જે કુલ જે કવણોનુજા
 ન. સધયર૦ ૫ તાંહાં અનુભવી અવતારી તે રહે
 છે, તેમને મળયેજી મહાશુખ થાય. સધયર૦ ૬ સ્થાં

ન સમગ્રીને સાહેલી તાંહાં ગધ; વગર સમજી ભટકી
 ભવ માંહ; સઘપર૦ ૭ સુરતા કુંવરી શોહંગ માં
 ગમી રહી. તત્વ પામી તદ્દાકાર તેહ. સઘપર૦
 ૮ સદગુરૂ મોહોટા ઘટમાં બોલે; સ્નેહે સમજે સ
 તસંગ માંહ. સઘપર૦ ૯ રૂંક રેવાથંકર કરજોડી કહે
 છે, જ્યો પુરાણ જાંલિનાં જાપ. સઘપર૦ ૧૦

હરે આજો પ્રેમ રસ પીવા, શોહંગ શદ્દ ચીદ આ
 નંદ રૂપ. પ્રેમ રસ પીવા૦ ૧ સાધન સાધો સુરતા
 સઘપર સથે; જલહલ જ્વેત પ્રગટ પ્રભુ દીવા, પ્રેમ રસ૦
 ૨ જ્યારે પુન્ય પુરવતું પ્રગટ થાશે, અનુભવી પુર
 શ મજે ત્યારે. પ્રેમ૦ ૩ સમજે સતસંગમાં સઘપર
 કહે છે, બોલે ઘટમાં પુરાણ જાંલિ આપ. પ્રેમ૦ ૪ શટ શા
 સ્ત્ર સ્ત્રી વેદ વેદાંતે; વરાણંચાએ ત્રીગુણાતીત. પ્રેમ૦ ૫
 શોહંસ્વામી અનુભવીને જાણે, એતો પચીસમો અ
 વતાર. ૬ પ્રગટયાછે પોતે પાવન કરવા, સમજેવિ
 રલા અધીકારી ઠાણ; પ્રેમ૦ ૭ જે સમજાતે સ્વ
 રૂપમાં સમી રહ્યા, ફરી જનમ મરણ નવ થાય. પ્રેમ૦
 ૮ શબ્દ સમજે સદગુરૂ ઘટમાં બોલે, મોહોટા અ

મ પુરાણ પ્રાંત પોતે; પ્રેમ ૦ ૯ કહેછે કરનેહી રંક રવા
શંકર; ભાવે ભજન કરો ભવ તરવા. પ્રેમ રસ પી
વા, ૧૦

છરે સહુરે સહયરને સહયર કહે છે, જપો શોહં
ગ, સ્વામીના જપ. સહીયરને સહીયર ક
હે છે. ૧ મન મહારો તે માહાવાક્ય મર્મથી, ભટકે
નહી વીસયવંન માંહ. શહીયર ૦ ૨ તત્ત્વ ત્રીગુણ
તીત તનમાં રહે છે, નહે નીરખો નીરગુણ નાય. સહી
યર ૦ ૩ સોહંશમજ્યા તેને શંસે શાનો, જ્ઞાનધ્યા
નમાં અવીચલ એહ. શહીય ૦ ૪ અખંડ આનંદ
રશના એ ભોગી, અનુભવી અમર આજુરોગી. શહીય
૨ ૫ મલે એવા પુરશ ને પુરવ પ્રીત્યે, તેહના
ભાગ તણો નહીપાર; શહીય ૦ ૬ અનઘડના અનુભ
વી છેસુરા, પરમારથે ટાલે ચોરાશી. શહીય ૦ ૭ હ
વા અનુભરીના શંગ ને કરે; તેહનાં કોટીક કરમ
પ્રજલે શહીય ૦ ૮ શહા અનુભવી અમર અવત
રીયા, જન્મ લીધો શતશંગ કાજ શહી ૦ ૯ શહુ
રે મોહોટા ઘટમાં બોલ્યા, તેથીખીલી અનુભવ વેદ્ય

(૧૪૯)

શહાયર ૧૦ રક રેવાશંકર કહે કરજેડી, જીવો તન
માં તપાશી નાથ. શહીં ૧૧

શ્રી ગુરુ શ્રી મોહોટા માહારાજ, રાત્રી છે ભજ્ય
ના પુરાણ પ્રાંશ; તાહારા નામનું રે મેહોતો જીને માં
હય હાટ. ॥ ટેક ॥ વેદ વસાણું વીવેકે ખાંડું હુંતો
દીનને રાત્રી, જ્ઞાંત ગાંધીની આરત્યે ખાંધી જગ
તમાં વિકાત. પુરાણ ૧ મેમી જન લેવા સૌ આવો ની
રમે પદ નિરધાર, સતસંગનો મેહે કાંટો કીધો; તન
તુરીયા ત્રાજીવાં સાર. પુરાણ ૨ કુરાણાનાં છે કાટલાં
વળી પુરાણ પ્રાંશની છાપ, વેદાંતમાં વીચારી લેજો જો
લે આપો આપ પુરાણ ૩ લક્ષ્યરૂપી મેહે લેખણ
કીધી સદગુરુ શાંતની સહી, ચોદાભાસના ચોપડા
છે લખુ છુ તે માંહી. પુરાણ ૪ ખરી વસ્તુનાં ખા
તાં પાડ્યાં જરૂર જમે ઉધાર, ભવમાં ભક્તી જ
મે કીધી ઉધારયાં કુંઠમ અપાર. પુરાણ ૫ મેમરૂ
પી મેહે પેટી કીધી પરથ પૈસો અમાપ, સ્નેહવડે
કોઇ સેત સેવી હ્યો ટળસે ત્રીવીધી તાપ પુરાણ ૬
સહ શાસ્ત્ર શ્રીની અનુભવીનો છે માહારે સંગ,

મને સદગુરુ શેઠે વાણીતર રાખ્યો તેથી લાગ્યો રંગ. પુરાણ ૭ રામ જપે જે નામને તે નામ તારાં વેપાર, તે વેપારી સાથે માહારે થઈ છે પ્રીતી અપાર. પુરાણ ૮ આદરથી અધીકારી હોરો હાથ નહીં મળે હાટ. વેગે વેપારી વહી જશે સુજશે નહીં વાટય. પુરાણ ૯ મીથ્યા માયાના મદમાંથી જે માહાત્મે છે દીન રાત્ય, તે જન નરકમાં જઈ પડશે તેહતો શાસ્ત્ર કહે વીદ્યાત પુ ૧૦ હેલુ જાણી સરવે પ્રાણી શેવો સદગુરુ નાથ, ભાવે ભગવત ને સહુ ભજવાં માળા લેજો હાથ. પુર ૧૧ મન રૂપી બજાર કીધો જે વીચાર વેપારી ઘાટ, કાયા નથ નુ રાજ્ય કરે એ આત્મારાંમનુ હાટ; પુરાણ ૧૨ સંત સમાગમથી વધશે બહુ વેહેવારતાણી તે રીત, હેતે હુડી જેહેવી લખશે તેહેવી શકારશે પ્રભુ પ્રીત્ય પુરાણ ૧૩ આ ભગવત ભજનનો વેપાર માહારે તેહે માં જોટ ન જાય લગાર, નીમીશ એકનુ શરવઈયુ એચ્યુ તેહેમાં દીદા લાભ અપાર. પુર ૧૪ માટે સજ ન સરવે સમર્થો મુકો મિથ્યા માયાની ડોલ્ય, આ

ભગવત ભજનના વેપાર વિના ખીજ વેપારે ખોટયું પુ
રણું ૧૫ શદ્દગુરૂ મોહોટાની કુરણા થઈ છે મુજને અ
પાર, રંક રેવાશંકરનાઘટમાં ખોટયા શઘજો શાર. પુર
ણું ૧૬

શ્રી ગરૂ ગણેશચેતમઃ ॥ લાડકડી વહુને ભવ
માં ભજનનો લક્ષ લાગ્યો ॥ ટેક ॥ સનેહ કરી સદ્ગુ
રૂને મુજને અમ માહાવાક્ય મંત્ર આપી, આત્મત્વ ની
જ નામ આળખાવી કુરણાચે કર્મ બેહુ કાપીરે; લાડક
વહુને ૧ સાંન ત્રીસત શણગાર સજ્યા, ભાવે તે ભ
ગતી કરવા ચાલી; સુરતા મુન્ય સમાધિ લાગી, હેતે
હૃદયમાં હરી ન્યાસીરે. લાડકડી ૨ કુખુધ્વિની સગી
સામુ, કહે છે તે વહુજને પ્રીતે; મારા કર્મ તુ ક્યાં આ
વી, કરજે તે ઘરનાં કાંમ સહુ રીતેરે. લાડકડી ૩
વિવેકે વહુજ તે કહે છે, સામુજ સાંભળોને મારાં; મી
થ્યા માયા ઘરધંધો છે ભજન કરતાં નવ વારેરે. લાડક
ડી ૪ તમને સુજ પડે તે કરજે, મારે તો ભજિત કર
વી સાચી; અન્ય પદારથ હુ નવ ઇચ્છુ, લીધા પુરણ
પ્રશ્નને રાચીરે. લાડકડી ૫ અમનાન અથડાઈ સા

સુ, લાગી છે માયાની ઉપાધી; વંધમાન બેસી વહુ ચા
લી, લીધા ઇશ્વરને આરાધીરે. લાડકડીં ૬ વહુજી તે
આદરથી કહે છે, સ્નેહે સદગુરુજીને પ્રીત્યે; સાસરને
મહીઅરનુ મારૂ, કુળ અચળ રહજે રીતેરે. લાડકડીં
૭ રંક રેવાશંકરના ઘટમાં, સદગુરૂ મોટા એવું કહે છે;
પુરવના પ્રેમી કોઇ પરખો, લક્ષ લાવો એતો બેઠેરે. લા
ડકડીં ૮

લાડકડી વહુએ કુળનુ કુટુંબ સહુ તારૂ, ૧૧૮૬ ૧૧૨ને
હ કરી અશરોજી કહેછે, ધન્ય ધન્ય આ વહુજી મારાં;
અખીલ જગતમાં રૂડાં કાવ્યાં, કાર્ય તે સઘળા સધારાં
લાડકડીં ૧ નેહુ કરી નીરમળ નાણદો તે, ભાવે ભાભી
ને મળવા આંવ્યાં, ગ્તાનથકી અળખી અવિદ્યા, થઇછે
ભવસાગર તરવારે. લાડકડીં ૨ જરૂર નેહ નેહાણી આ
વ્યાં, હૃતે હરીને એતો બજતાં; દાસ રહીત દોયર દ
રાંણી; સ્નેહે સતસંગ માનતારે. લાડકડીં ૩ પ્રેમ હ
રી પીયરીયાં આવ્યાં, પોતે પુરાણુ જામને બજતાં; શુ
રૂ જોર્વીદને એકજ બાણી, કામ કુકર્મ કોષ તજ્જતારે.
લાડકડીં ૪ સંત સમાજમના સજન સહુ, યજ્ઞે સુ

રા પુરા તે કોઇ પ્રાણી; ભગવત ભજનનો યોધ આ
 પીને; લેશે તે જોતી રૂપમાએ તાણીરે. લાડકડી ૦ ૫
 ફૂલમમાં મુનશા જનમ છે, જાનુ તે શુ હમે કહીયે;
 જન્મ મરણને દુર કરવાને, કરજે તે સદગુરુ સહુ રી
 તેરે. લાડકડી ૬ રંક રેવાશંકરના ઘટમાં, સદગુરુ સ
 ત્ય એવુ બોલા; પ્રેમ પુરણ પ્રાણને ભજતાં, આદરથી
 અનુભવ એવા બોલારે. લાડકડી ૦ ૭

શ્રી સદગુરુજી સતજે ઊત્તમરશીક અનુભવ આપ
 જો શુ કહીએ સદગુરુ પાંમરને પાર ઉતારો, કામાતીક
 કુશમન દુર કરીને કારય તે સઘવુ સધારોરે શુ કહી
 યે. સદગુરુ પાંમરને પાર ઉતારો ॥ ૬૬ ॥ પુરવના પ્રેમી સ
 હુ સજ્જન મહાવાક્ય જ્ઞાન થાપો, સત સમાગમ સમ
 આવી કુરાણાએ કરમજ કાપોરે. શુ કહીયે સં ૧ ના
 શવંત મન મીથ્યા માયા પરવરતી દુર રાખો, નીવરતી
 શુ નેહ કરીને રસ પુરણ પ્રાણ આપોરે. શુ કહીયે
 સં ૨ નવધાની નીતી શમજીને તે પર સોહંગ જા
 જો; એક અચલ અખંડ અદ્વૈત યોગ સાધાને સુ
 ખ માંહાણોરે. શુ કહીયે ૦ ૮ રંક રેવાશંકરના ઘટમાં

સદગુરૂ મોહિયા કહેછે, સનેહે સજન શોધ કરીલ્યો સ
તશંગમાં પ્રભુ રહે છેરે. શુ કહીયે સદગુરૂ પાંમરને પા
ર ઉતારો. ૪

અથ તીથીચોનો અનુભવ. શ્રી સદગુરૂ શત્ય છે, પુ
રાણ પ્રાંલ પુરવનો પ્રીત્યે કહુછુરે શંતો શમજે સ
દગુરૂ શરણે હુ રહુછુ. પુરાણ પ્રાંલ પુરવનો પ્રીત્યે ક
હુછુરે ॥ ટેક ॥ સખી પડવે તે પ્રાંણી વીગણે, ભ
વમાગરનો તરવો આરેરે, આ અવશર શમઝી લ્યોછે
શારો. પુરાણું શંતો શમજે ૦ ૧ ખીજે ખરદ બાંના
નુ પાલરે, બુડતાં મુજને બાંહેયી આહારે; નહે નીર
ગુણ શાથે લાગી તાલી. પુરાણું શંતોશ ૦ ૨ જાંજે ૦
તવ તે તનમાં તણશોરે, શયરાચરમાં પ્રાંલ ભાશોરે;
વેદ વીવેક વીચાર ઉરવાશો. પુરાણું શંતોશ ૦ ૩ ચો
થે ચિતવન ચીતદનુ કરીએરે, ભાવે ભકતી કરી પ્રભુ
વરીએરે, તેથાસુખશાગરમાં ઠરીયેરે. પુરાણું શંતોશ ૦ ૪
ખંચમે પ્રભુ પોતામાં જાણોરે. તત્તવ તેજ તરવેણીમાં
તાણોરે, ચોગ શાધીને માહાસુખ માહાણો. પુરાણું શં
તો શમ ૦ છે છે છાક માયા નાખોરે, શંત સેવી વચન

શત શાંખોરે; તેથી જન્મ કરે નહીં જાણો. પુરાણું શંતો
 શં ૬ શાતમે શાર શતશંગ કરીચેરે, સુરતા સાધન
 સાધીને કરીચેરે; હેતે હરી શરણે ચીત ધરીએ. પુરાણું
 શંતો શીં ૭ આઠમે આઠય આવશ્યુની કાપોરે
 માહાવાક્ય રૂદ્ર જ્ઞાન થાપોરે, નીચે જાપ અજબા
 જાપો, પુરાણું શંતો શં ૮ નામે નીરગુણનું નુર
 વરસેરે. જીવો તુરીયા ઊપર તત્વ ધરસેરે; ભાવે ભ
 કતી હરીજન કરસે. પુરાણું શંતો શં ૯ દશમે દુરલ
 ભ દેવ જાણોરે, એક અખંડ અદ્વઇત ઉર આણો
 રે, તથા ત્રીપુટી બેહુ મુખ માંડાણો. પુરાણું શંતો શં ૧૦
 એકાદશીએ અચલ મન રાખોરે, પુરો પ્રેમ તણો રા
 આખોરે. કામ ક્રોધ કુટીલતાને નાખો, પુરાણું શંતો શં ૧૧
 ખારશે ખાવન ખાહારય વીચરોરે. ચીત ધન તરે
 પનમાં ધારોરે, અલખ અવીચાધી તે ન્યારો. પુરાણું
 શંતો સં ૧૨ તેરશે ત્રીગુણાતીત તનમારે, તત્વ
 મહી બેદ સમજે મનમારે. સદાહરી સ્નેહ રહો સતસં
 ગમાં પુરાણું શંતો સમાં ૧૩ ચઊઠ્ઠે રૂદ્રા ચતુર
 હસ દમજોરે, જ્ઞાન અમરીતનું બોજન જમજોરે, અચ

સ અખીલાનંદમાં રમજેરે. પુરાણ૦ સંતો સ૦ ૧૪ પુ
નમ મેમે પુરાણ પ્રહમ આવારે. કરચુ નીરમ્લ મન
માહારૂઆવારે, વેદે આસ્તી ભાતી પ્રીય કાહાવ્યા પુરાણ.
સંતો સ૦ ૧૫ તત્ત્વ તીથી તે પંદર કહાછેરે સુત્ર
સમન્નણ વેદાંતે રહીછેરે, જ્ઞાંત ગંગા તે ઊરમાં વ
હીછે પુરાણ૦ સંતો સ૦ ૧૬ સત્ય સદ્ગુરૂ મોહોટા
છે સંજેરે. અપ્તભવ ઊદ કરચો અંગેરે, રેવાશંકર છે
રહોણીના રંગે. પુરાણ૦ સંતો સમન્ને શદ્ગુરૂ સરણે હુ
રહુ છુ ૧૬

શ્રી સદ્ગુરૂ સત્ય છે. અથ ચરખીડો સુણ સધંય
રે ચીત ચરખીડો રગ બેર રૂણુગુણ બોલ્યો, સોહં
ગ સમરો સદ્ગુરૂને અનુભવ અંતર બોલ્યો ॥ દેક
સ્થિરતાની યાંમલીયો ધારો, તે પર મોભ મન પિચા
રો. ઇરી દયા દાંમણીયો વારો સુણુગર્થ૦ સોહંગ૦૧
સુખુધી સમગ્રણ માલ ખરી, ત્રીગુણતીત તોરણીયા
વરી; તન તુયાની તે ત્રાક રીરી. સુણ સધં સોહં
ગ૦ ૨ શ્રવણ શક્તિ અમરવાં કહુ, વેદ વાવેક તણી
તે વાંણી ભહુ; સંશય સાક્ષ મુગીનો તાર ભહુ ધુણુ

(૧૫૦)

ધં ૩ પરમારથ પુણી પ્રેમ બલી, વીશય વીકારની ગું
 થીટલી; ગુરૂ જ્ઞાન ઉજ્જ્વલ મુરતાયે ચલી. સુણ સધં
 સોહંગ ૩ હથો કરમાં માંકડલી માળા સજ, સત
 શંગમાં શદ્ગુરૂ શબ્દ બજ; મીઠ્યા માયાને ચાલો ત
 જ, સુણ શધં સોહંગ ૪ મુજ ઘટમાં તે શદ્ગુરૂ
 હરખ્યા, મોહોટા બોલ્યા પ્રેમાયે પરખ્યા; રંક રેવાશં
 કરે તે નીરખ્યા. સુણ શધં સોહંગ ૫

અથ વાર. શખી આદીત આવરણ આપતજીને ચા
 ભોરે, રૂડા સંત શમાગમ જન વીસે જઈ માહાભોરે,
 કુડા કરમ પ્રજ્ઞાનીને વાત શાચી કરીએ; વિવેકે વીચા
 શીલ્યો મન ભાવે ભક્તિ કરીયે, તુતો ચેતી લે મુઠ
 ગુમાર અવશર છે શારોરે; મુકી મોહ માયાનો પાશ
 હરીને સંભારોરે. ૧ સોમે શદ્ગુરૂ 'શબ્દ વીચાર તુતો
 પ્રાણીરે, સોહં અચલ અખંડ અવીનાશ લેને તત્ત્વ
 જાણીરે, નથી ચાર દીશમાં નાય કુણ્યામાં ન કહીયે
 રે, નથી આકાશ પતાલ માંહ શબ્દરાચર લહીયે, શમ
 જ્ઞે વેદ વેદાંતની વાણી બીજે નહો તોલેરે જીવો તન
 માં તપાસી નાય પ્રતક્ષજ બોલેરે ર મંગલે મનમહી મા

રી વજોવી જોજોરે, તારે તરસે ત્રીગુણ તાત અવીધાઓ
 જોરે, શઠ શાસ્ત્ર ઉપનીશદ શાર યુતી સહુ કહેછે રે ૩
 ચાર વેદમાં વરગુણો નાથ શોડ સત રહેછેરે, ૪ તત્ત્વ
 મમીત્ર ઉપદેશોડ વીચારે સમજશેરે ૫ જીવ ધરવરને
 વસી પ્રહમ વીવેકે ઓલખાશેરે ૬ બુધે ખાવન ઉ
 પનાં સદ માંડ સંકર પહુછુરે, સનકાદીક જાણે સુધ
 મ વેદમાં તત્ત્વ રહેછેરે ૨ શ્રી કળણે અરજીને એજ
 ઉપદેશ દીધોછેરે. ૩ વશીષ્ઠે રઘુનંદ નાથને એજ કી
 ધોછેરે, ૪ નવ જાણિ જડ દશા જીવ અજાંને અ
 થકાસેરે ૫ અપરાધો અધમ અવતરીયા તે જમ
 માર ખાસેરે ૬ યુગ્વારે તારે ભગતોય જ્ઞાંતી ગુરૂ ર
 લસેરે ૧ મુકે મુરજાદા મનની જ્ઞાંત સદ્ગુરૂ સાથે હ
 લસેરે ૨ તેને અરજ પરસ અવીનાશી મહી સુખ
 આપેરે ૩ તેનાં કોઠોક જનમનાં પાપ કુકરમ તે
 કાપેરે ૪ એવી શાખ્ય છે શાસ્ત્રનીમાંડ વેદાંત વીચારે
 રે ૫. સમજે શંત સમાગમ માંહે અવસરછે શા
 શેરે ૬ મુકે સમજી ગત માંડ સતસંગ કરાયેરે ટાલે
 જનમ મરણ પ્રભવાસ તે પરનેવરીયેરે કાહોડો દેહાબી

(૧૫૯)

માંનનુ કુખ શુ કહીયે જાગુરે કાંમ કરોધ કલણમાં જે
 કળીઆ તે કહે : હુ લાગુરે. ૪ તેના એલે ગચો અ
 વતાર ભગ્ન નવ કીધુરે ૫ પય પ્યાલો મુકી અગાં
 ને હલા હલ પીધુરે ૬ શનીવાર શોધો શોહંગ પુરણ
 ખંડમ પ્રીતેરે ૧ શટ ચક્ર વધો નીરધાર ટલે તાપ રો
 તેરે, ૨ સાર સદા સહસ્ર નીરધાર તેમાં પ્રસુ જાગુરે
 ૩ સાધી યોગના આઠે અંગ આહારુ મ માંહાણિરે ૪
 વીચાર અરથ મુકી દો જન લેજે લક્ષ પ્રાણીરે ૫
 કહે છે વેદ વેદાતની વાણી. અનુભવ જાણીરે ૬ આ
 દીતે આઠે પાર સમજાને જે ગાશીરે ૭ તેના ઘટમાં
 જ્ઞાન પ્રકાશ પ્રગટ બહુ થાસેરે ૨ સદગુરૂ મોહોટા ઘ
 ટમાંહીરે ૩ અનુભવ ઉદ્ધ કરયો અંગ લખો તેવા
 તાંહીરે ૪ રંક રેવાશકર કહે કરજોહી સોહંપક સા
 ચુરે ૫ કુતો ભકતી કરવા અવતાર ગુરૂ પ્રત્યે જાચુ
 રે ૬

તત્ત્વ તમાકુ લાવો સજન મારુરે પ્રીત્યે ખાવી છે
 ૧ ત્રીગુણાતીત પુરણ ખંડમ કાહાવે ઢેકે તલપતો આ
 વી છે ૨ ચીત અર્ધતન મુનો મેળવજો, ચીદાભાસ

(૧૬૦)

માંડી થાપો ૩ તે પછવાડે શોહું શોપારી વેદ વળી
 ચારી આપો ૪ બાહ્યા બીતર બરદ બીડીતે લક્ષ રે
 પો લર્વાંગ કહુધુ ૫ વાવેઃ વ્યસન વીચારે વાહાલુ શ
 દ ગુરુ શરણે રહુધુ ૬ તજ તુરીયાને ઇછા ઇલાયચી
 સચરા ચરમાં એ રેછે ૭ સનેહે સજન શોધ કરીશી
 વેદાંત શરૂતો ગાયુ કહે છે ૮ સદગુરુ મોહોટા મહા
 વાક્ય ખોલે રેવાશંકરના ઘટમાં ૯ અલગે મીશીદ અથ
 ડાઝ મરો છો શરજનહાર રહે તનમાં ૧૦ ઉમેદથી
 ઊતાવલ કરજો રંગ રહેણીમાં રોચે ૧૧ મેમે પુરશોત
 મ ભાઈ આપો સદગુરુને તે પોચે ૧૨

